

Tháng Sáu Trời Mưa

Trần Thị Bảo Châu

Chương 1

- Đi Ngông ! Ra đầu hẻm mua giùm anh gói Hérô coi.

Đang nằm trên giường lải nhải tụng bài sinh dài thòng, Đông Nghi làm như không hề nghe ông anh quý của mình vừa nói gì . Cô lẩn vào sát tường trùm mền kín mít khiến Kiên phải gất lên :

- Đùng làm bộ nữa Nghi , mua cho anh đi mà !

Tiếp tục nằm thêm cho đến lúc chịu hết nổi vì ngộp thở , Nghi mới vùng vằng ngồi dậy :

- Mới yên thân được một chút là đã bị réo . Hết ông Kha sai mua tờ Tuổi Trẻ , giờ tới ông đẩy đi mua thuốc . Học như vậy biết tới chừng nào mới thuộc bài . Lỡ bị ăn... Ốc, ai sẽ bồi thường thiệt hại ?

Đưa tờ mười ngàn cho cô , Kiên cười hề hà :

- Cần nhẫn hoài mau quá... date lắm . Làm ơn đi rồi anh sẽ trả công . Phần tiền dư cho phép em toàn quyền sử dụng . Cũng được... đĩa rưỡi bột chiên chớ bộ.

Trề môi , Nghi đẩy tay Kiên ra :

- Xi ! Đùng hòng dụ dỗ con người ta... Đây coi việc học là trên hết . Ông nên mau kiếm vợ về để bả hầu . Lúc đó vừa tha hồ sai vặt , vừa khỏi tốn tiền bồi dưỡng em út.

Kiên nhăn nhó :

- Đùng um sùm ! Anh đang có bạn mà... Ngông . Mua giùm đi ! Em chán quá , hông sợ ê sắc sao ?

Lờm Kiên một cái , cô đứng dậy cầm tiền rồi càu nhàu :

- Sợ anh mất mặt với bạn bè thôi chớ em chả sợ ể . Thời đại này trai thừa gái thiếu , đại ca.

Kiên trề môi :

- Mà y giới nói nhảm . Trai dòm dòm có thể thừa, nhưng tài hoa phong độ cỡ anh Hai đây vẫn cao giá như thường cung.

Đã ra tới sân rồi , Đông Nghi vẫn ráng quay lại chanh chua :

- Cao giá là bao nhiêu để em ra chợ trời rao bán giùm, họa may có người hỏi mua...

Kiên trợn mắt :

- Nói xàm hoài ! Nhanh lên giùm đi con khi . Không có thuốc , anh làm việc hết nổi rồi nè.

Le lưỡi trêu Kiên thêm một cái , Đông Nghi nhảy chân sao ra đầu ngõ . Chiều nay không có mẹ Ở nhà, cô chẳng sợ khi... bận áo thun sát nách và quần soọc xé tua ra đường.

Mua xong thuốc, cô nhờn nhờ tấp vào một. dãy xe bán đồ ăn bên lề . Ngồi xuống chiếc ghế gỗ nhỏ , Đông Nghi tùm tùm cười... Mặc kệ Ông Kiên dài cổ chờ , Nghi phải... dứt đẹp một đĩa bột chiên cho no mới được . Chiều nay mẹ về trễ , ít nhất cũng bây giờ mới ăn cơm, không có thực làm sao mà vực được đạo chứ.

Đang xuýt xoa vì tương ớt quá cay, Nghi chợt hết hồn khi thấy mấy xe cháo lòng, bánh cuốn, gói đu đủ và cả xe bột chiên bông nhón nháo . Chủ thi nhau đẩy xe chạy bỏ cả ghế, làm khách cũng hoảng hốt cầm đĩa, cầm tô đứng lên ngơ ngác khi tu huyết thổi um sùm, bát nháo.

Lại dọn lề đường rồi !

Chả lẽ đứng lại ăn thi kỳ, Nghi vội cầm đĩa chạy theo xe bột chiên . Đang lúc háp tấp, cô vấp

phải chiếc ghế nên ngã nhào về phía trước . Cô chụp đại một người đi ngược chiều để giữ thăng bằng . Dĩa bột chiên trên tay Nghi úp cả vào người đó rồi rơi xuống đất văng tung tóe.

Đông Nghi sợ xanh mặt , quíu cả lưỡi . Cô ấp úng mãi mới bật được lời xin lỗi rồi đứng chết trân nhìn...

Nạn nhân của Nghi là một thanh niên ăn mặt tươm tất . Dường như anh ta giận lắm nên nhíu mày , mắt sầm xuống định nói gì đó . Nhưng chả hiểu sao anh ta nhìn cô nhún vai rồi lấy khăn ra lau những vết bẩn trên áo.

Đông Nghi vừa sợ vừa mắc cỡ . Cô vụng về nói :

- Em thành thật xin lỗi . Em không cố ý.

Anh ta chăm chú nhìn cô rồi nhẹ nhàng :

- Lỡ rồi biết sao hơn . Nhưng tôi nói thật mặt cô bé dính tương ớt trông giống con miu miu quá.

Như một phản xạ , Đông Nghi đưa tay quẹt hai bên má . Người cô nóng bừng khi anh ta bật cười rồi lấy khăn lau chóp mũi cô.

- Hết giống mèo rồi đó . Chào nhé miu miu...

Đông Nghi chớp mắt vì nụ cười của anh ta leo lên chiếc Honda dựng gần đó rồi rồ ga phóng đi.

Lơ ngơ đứng sát vào lề với cảm giác nóng bỏng trên mũi , Đông Nghi mặc cho xung quanh kẻ bung người chạy nháo nhác.

Chuyện vừa xảy ra chưa làm cô tỉnh hồn . Nghi chậm rãi bước từng bước về nhà và suy nghĩ lung tung.

Nếu lúc nãy nạn nhân của cô là một bà chằn hoặc một ông kệ thì sao nhỉ ? Chắc cô sẽ bị nghe chửi té tát chứ không được nghe những lời êm ái và nhận cử chỉ hết sức... lãng mạn đầy ấn tượng như vừa rồi đâu . Lúc nãy thì sợ , bây giờ nhớ lại thì tức cười . Nhưng nếu kể... kỳ tích này với mẹ , trăm phần trăm bà sẽ rầy cô tội vô ý vô tứ , gần tới giờ cơm còn ráng đi ăn vặt cho sinh chuyện . Vụ này chỉ có thể... nổ với bọn trong lớp thôi . Song chắc gì tụi nó tin trên đời này còn sót lại mẫu đàn ông vừa... quân tử vừa lịch sự đến thế.

Tự nhiên nghi thấy băng khuâng, cô nhớ tới ánh mắt , nụ cười và giọng nói của anh ta rồi buồn vu vơ.

Tới nhà, cô đứng lại một chút cho lòng dịu xuống mới bước vào phòng của Kiên . Nghi thấy anh và hai người bạn đang phì phà nhả khói nên âm ức kêu lên :

- Anh còn thuốc hút mà bắt người ta bỏ học chạy đi mua . Đúng là gian ác !

Kiên rít một hơi dài và nói :

- Còn đâu mà còn . Bọn anh mới được tiếp tế đó . Nãy giờ cứ nghĩ em mua thuốc bên Tây không hà . Mua có gói thuốc mà đi gần hết buổi chiều mới thấy về . Sợ thật !

Đông Nghi phụng phịu :

- Sợ thì mai mốt đừng nhờ em nữa . Thấy ghét !

Quay lưng đi ra , cô nghe đám bạn Kiên cười ha hả trong phòng rồi giọng Mẫn vang lên :

- Em mày xinh thật nhưng chua quá , Kiên ơi !

Đông Nghi bĩu môi bước xuống bếp . Bạn anh Kiên và anh Kha tới nhà chơi nhiều lắm, nhưng cô chả yêu được ai vì ông nào cũng nổ hơn pháo, khi nói chuyện lại khoái đem tiếng... "Đan Mạch" và thích tán nhăng cuội , chọc gãi lung tung. Nghi chúa ghét đàn ông chửi thề, bốc phét, nhưng nói như anh chàng lúc nãy có dễ ghét không nhỉ ?

Cô tới lavabô mở nước rửa mặt rồi nghiêng đầu tự ngắm mình trong gương xem có... xinh như lời Mẫn, anh bạn của anh Hai vừa nói không.

Đưa tay lên vuốt tóc, Nghi lại nóng mặt . Kỳ thật ! Anh ta chỉ là một thoáng thoáng qua trong đời thôi sao mình lại xúc động chứ !

Đông Nghi khép mi . Cô nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm nhưng chẳng buồn hỏi xem phải anh Kha hay không.

Để mặc gương mặt ướt mẹp, Nghi lại nghiêng đầu ngắm mình và vu vơ hát :

- "Phút đầu gặp anh tình tú quay cuồng..." "

Đang vừa hát vừa đưa tay... chĩa vào mũi cho nó hình lên thật xấu . Đông Nghi chột sững người khi thấy trong gương xuất hiện một người.

Trời ơi ! Suýt nữa cô buột miệng la lên vì đã nhận ra kẻ ấy là ai.

Quay phắt lại tựa vào thành lavabo , Đông Nghi ôm ngực hỗn hển thở.

Anh chàng... bị ăn bột chiên bất đắc dĩ cũng ngỡ ngàng không kém :

- Thì ra cô bé là em của Kiên . Thật là bất ngờ... Nhưng có gì đâu mà em sợ dữ vậy ?

Trấn tĩnh lại , Đông Nghi lắp bắp :

- Tự nhiên anh xuất hiện như... ma , bao sao người ta không sợ.

Hai người chột nhìn sững vào nhau trong im lặng . Lúc này Đông Nghi mới thấy anh đang mặc quần áo của Kiên, gương mặt đàn ông mà bây giờ cô mới quan sát kỹ trông nghiêm nghị làm sao. Nghi nghe cả tiếng tí tí của chiếc đồng hồ điện tử trên tay anh . Có năm mơ, Nghi cũng không ngờ sẽ gặp lại anh và gặp lại nhanh đến mức làm cô điên đảo như vậy.

Đang xúc động đến nỗi hồng lãng đặng, vía u mê , Đông Nghi chột nghe giọng Mẫn vang to :

- Nhanh lên Triệu ơi ! Ông có tắm hết nước nhà thằng Kiên cũng không tẩy dút mùi bột chiên đâu.

Giật mình, Đông Nghi bỏ mặc anh đứng đó , cô chạy một mạch về phòng ngồi trước bàn học với trái tim đang đập hỗn loạn...

Bình tĩnh lại nào... Ngóng . Nếu ta là bạn anh Kiên thì hẳn ta cũng hội tụ đủ những điểm dễ ghét như những... Ông kia thôi , đừng nên... thần tượng cách xử sự điệu dàng của hắn để rồi thất vọng. Dù đã dặn lòng như vậy , nhưng Nghi vẫn ngần ngại khi nhớ tới sự việc vừa rồi . Cô mở cuốn nhật ký mà từ xưa tới giờ cô toàn viết về những buồn vui trong cuộc sống, những yêu thương dành cho ba mẹ, cho hai ông anh và những chuyện giận hờn trẻ con với lũ bạn trong lớp ra . Cầm bút lên, Nghi nắn nót ghi ngày tháng năm rồi thừ người nhìn trang giấy trắng tinh.

Nghĩ mãi không biết sẽ viết gì , cô mím môi vẽ một trái tim thật to chứa một dấu hỏi bên trong .

Tình yêu đối với Nghi vẫn còn là điều bí ẩn . Tò mò muốn biết về nó vào lúc này liệu có quá sớm không nhỉ ?

Chương 2

Đang bung tô com ngồi trên xa-lông coi Tam ca Áo Trắng hát, Nghi bỗng ngạc nhiên khi thấy Kiên hăm hăm từ ngoài đi vào . Cô chưa kịp hỏi, đã nghe anh chửi đồng :

- Đồ chó chết !

Nghi tròn mắt nhìn quanh :

- Ai ... chó chết vậy ?

Thấy chìa khoá chiếc Citi xuống bàn, Kiên nghiến răng :

- Thăng Kha chó ai . Hừm ! Nó mà về nhà thì biết tay tao.

- Nhưng mà chuyện gì mới được chó ?

Phẩy tay một cái, Kiên cộc lốc :

- Chuyện của đàn ông, mày hỏi làm chi ?

Đông Nghi cong môi :

- Tự Nhiên vừa vào nhà đã ...”xỏ nho” rồi không cho người ta hỏi.

Kiên nhún vai làm thinh . Nghi tiếp tục dán mắt lên màn hình nhưng tâm trí không tập trung được nữa . Miệng ráng nuốt cho trôi miếng com khô khốc, Đông Nghi suy nghĩ lung tung.

Đạo này, ba mẹ và hai ông anh thi nhau về trễ . Hầu như chiều nào Nghi cũng chờ rồi đành ăn com một mình . Trong nhà, ai cũng đi làm, chỉ có Nghi là còn đi học nên ngoài giờ học ở trường, học thêm ở các trung tâm, cô phải ... cắm cung để ... tu luyện chuẩn bị thi tốt nghiệp . Mãi rồi ba mẹ lẫn hai ông anh không thèm để ý ngó ngang gì tới Nghi hết . Mọi người xem như giữ nhà là việc của cô . Nghi buồn lắm nhưng chưa có dịp nào để than với mẹ về chuyện mình bị bỏ bê cả.

Buổi chiều khi chị Tú, người mẹ nhờ tới nấu com dọn dẹp ra về, ngôi nhà vắng chỉ còn lại Đông Nghi . Cô đi ra đi vào một mình, ăn com học bài, chờ cửa để mở cho từng người . Và ai về tới cũng quạu quọ, mệ mòi không hề trò chuyện với Nghi như trước đây ... Mà khoảng thời gian trước đây ấy có xa xôi gì.

Tự nhiên, Đông Nghi bực mình . Cô ầm ức nói :

- Gia đình gì mãi rồi chán ngắt . Mạnh ai nấy đi . Riêng em giống con ... Kinô, có bồn phận giữ nhà suốt ngày.

Kiên chọt dụi giọng :

- Nói gì tẻ dữ vậy . Tại công việc thôi chứ đâu ai muốn bỏ em một mình.

Cô bữu môi :

- Công việc gì mà toàn ngoài giờ không hà . Em có cảm giác ba với mẹ thế nào ấy.

Kiên gạt ngang :

- Thế nào là thế nào ? Em giỏi suy đoán lắm.

Dứt lời, anh tựa người vào xa-lông, mặt ngược nhìn lên trần, trán nhíu lại cau có.

Đông Nghi gật gù nói :

- Anh với ông Kha cũng lạ . Trông cũng bí mật . Mà làm gì anh sùng ông vậy ?

Thấy Kiên làm thinh, Nghi lại hỏi tới :

- Phải tại Bích Thủy không ?

Nhóm người lên, Kiên gay gắt :

- Ai nói với em điều đó ?

Biết là đã đánh trúng chỗ yếu của ... đối phương, Đông Nghi tùm tùm cười nhìn lên màn hình vừa lúc chương trình đang quảng cáo dầu gội đầu.

Kiên chụp cái rờ-mốt chỉnh âm thanh cho nhỏ lại rồi hát hăm :

- Nói đi chứ Nghi !

Xúc một miếng cơm cho vô miệng, Nghi vừa nhai vừa dài giọng :

- Trời đánh tránh bữa ăn . Anh vẫn hay nói vậy mỗi lần ngồi vào mâm mà bị mẹ nhằn, bộ quên rồi sao ?

Kiên nhăn nhó :

- Nhưng anh đâu có nhằn em . Nói đi, em biết gì về Bích Thủy ?

- Chỉ thấy thôi chớ chả biết gì hết.

Vốn là người nóng nảy, nhưng Kiên vẫn kiên nhẫn hỏi thật nhỏ nhẹ :

- Em thấy thế nào ?

Để tô cơm lên bàn, Đông Nghi làm ra vẻ quan trọng :

- Không được cho ông Kha biết là em nói à ghen.

Kiên sốt ruột :

- Chặc ! Anh hứa danh dự mà . Rào đón hoài mệt quá !

Đông Nghi nói nhanh :

- Hôm kia em thấy anh Kha chở Bích Thủy, hai người trông tình lắm . Cả hai không hề thấy em, nhưng hôm sao vào lớp tự nhiên nó lại lân la tới trò chuyện . Bích Thủy khoe rằng hôm đó chính anh chở nó đi ã kem ... chớ chả hề đá động tới ông Kha . Không lẽ nó nhầm thật sao chứ !

Ngồi thờ ra trên xa-lông, Kiên chẳng hề nói năng gì, nhưng nhìn nếp nhăn trên trán, Nghi biết anh đang căng thẳng cùng cực.

Chép miệng cô than :

- Ông Kha kỳ cục thật . Làm như thế chi vậy chứ !

Giọng Kiên đánh lại :

- Hừ ! Đây không phải lần đầu . Những chuyện khác anh có thể bỏ qua, nhưng chuyện này thì không . Nó đã quá coi thường anh mình.

Đông Nghi lo lắng :

- Anh định làm gì ảnh ?

Kiên thờ hất ra :

- Chưa biết !

Đông Nghi ngập ngừng :

- Em nghĩ anh nên tìm hiểu cho kỹ mục đích của anh Kha . Biết đâu tình cờ gặp nhỏ Thủy, ảnh mời nó đi ăn kem với tư cách người quen ...

Kiên xua tay :

- Đừng nói nữa ! Nó không có tư cách nào hết khi cố tình mạo nhận là anh.

Nghi phản đối :

- Chưa chắc anh Kha mạo nhận là anh . Lỡ nhỏ Thủy nói dối thì sao ? Em không tin nó đi chơi với ảnh mà tưởng là anh.

Kiên nghiêng răng :

- Chiều nay Kha lại đi chơi với Bích Thủy nữa đấy.

Đông Nghi thảng thốt :

- Sao anh biết ?

- Anh điện thoại tới, người nhà cô ta nói Bích Thủy đã đi chơi với anh . Lúc đầu, anh cho là họ nhầm . Nhưng trên đường về nhà, anh nghĩ ngay tới thằng em song sinh của mình . Cái thằng luôn chơi gác anh nó . Hừ ! Lần này anh không nhịn nữa đâu ...

Rắc rối to rồi đây ! Đông Nghi râu rĩ than thầm . Cô biết Kiên nổi nóng là đúng, vì anh Kha đã nhiều lần mạo nhận ảnh làm nhiều chuyện bậy rồi . Điển hình nhất là vụ gần đây vô nhà hàng nhậu rồi quậy . Khi bị tạm giữ, ảnh khai tên Kiên . Thế là mấy hôm sau anh Kiên bị công an khu vực mời lên làm kiểm điểm . Lần đó Kiên giận lắm, nhưng vì không muốn gia đình phải mang tiếng thêm nữa, nên anh đã câm lặng.

Trong nhà ba rất bệnh anh Kha, nên dù biết ảnh có nhiều cái quấy ông vẫn lờ đi . Kha lạnh lợi mồm mép . Kiên trung trực, ít lời, mỗi người có cá tính riêng . Dù bên ngoài cả hai giống y nhau nhưng bạn bè, người thân đều nhận ra được điểm khác nhau ở tính cách của họ . Đông Nghi không tin Bích Thủy nhầm lẫn . Con nhỏ ấy thuộc dạng trời thần trong lớp . Hai ông này vì nó mà ... huynh đệ tương tàn thì ...

Đang miên mang suy nghĩ, Nghi chợt giật mình khi nghe kèn xe bóp inh ỏi ngoài cửa . Chắc là ba về . Hôm nay ba về sớm hơn mẹ . Điều này đáng ngạc nhiên, nhưng ông làm gì bóp kèn nghe ... kinh dị dữ vậy . Chắc lại say rồi . Có rượu mà lái xe thật nguy hiểm.

Kiên đã chạy ra mở cổng . Cô ngạc nhiên khi thấy mẹ bước vào với gương mặt hầm hầm.

Chả thèm nhìn tới ai, bà dằn gót đi về phòng riêng, đóng sầm cửa lại . Đưa mắt ngó Kiên, cô chỉ được trả lời bằng một cái nhún vai . Vừa lúc ấy, ba cô vào tới . Trái với điều Nghi dự đoán, ông không hề say . Với bộ dáng lúc nào cũng lịch lãm, khoan thai ông đứng lại và hỏi :

- Giờ này con mới ăn cơm à ?

Đông Nghi lấp liếm :

- Hồi chiều con ăn há cáo với bạn rồi.

Ông Trục làm thinh . Nghi có cảm giác ông hỏi cho có chứ không hề quan tâm đến cô . Tâm trí ông như đang để ở đâu ấy.

Đứng dậy, Đông Nghi nói :

- Ba mẹ ăn cơm chưa để con dọn ?

- Ba không đói !

Dứt lời, ông bước vào trong, đẩy cửa phòng, giọng hơi xẵng :

- Mở cửa ra !

Không nghe trả lời, ông gắt lên :

- Nghe chưa ? Không mở, tôi đập cửa à.

Đông Nghi hoảng hồn khi thấy ông lấy chân đạp mạnh . Thái độ này khác hẳn tính cách thường ngày của ông . Ba cô là người trầm lặng, trước tình huống nào cũng rất tự chủ . Vậy chuyện gì khiến ông có thái độ thô bạo thế.

Khi Nghi và Kiên còn đang sững sốt thì bà Tiên bước ra giọng lạnh nhạt :

- Ông muốn gì ?

- Tôi cần nói chuyện với em.

Ra vẻ bất cần, bà Tiên nhún vai kéo dài giọng :

- Được thôi.

Thấy ba mẹ vào trong phòng, đóng cửa lại, Đông Nghi thì thầm trong sợ hãi :

- Em đã bảo dạo này ba mẹ thế nào ấy mà anh không tin . Chả biết chuyện gì đây nữa.

Kiên ngao ngán ngồi phịch xuống xa-lông . Đang bực bội vì chuyện tình cảm riêng chưa biết giải quyết cách nào, giờ tâm trạng anh lại càng nặng nề hơn vì ba mẹ có mâu thuẫn . Thời gian gần đây, mẹ nghi ngờ ba có tình nhân nên rắp tâm theo dõi . Bà đã... tra anh và Kha những mối quan hệ gần đây của ông . Kiên thì không nắm được gì cụ thể vì anh đâu theo sát ba mình . Nhưng Kha thì khác, nó là cánh tay mặt của ông . Trong công ty, nó ăn lương thư ký riêng của giám đốc, chuyện gì của “giám đốc cha” mà “thư ký con” lại chẳng biết chứ.

Không hiểu Kha đã nói gì với mẹ mà suốt cả tháng nay bà đi sớm về trễ, tâm thần bất an, dễ dao động trước một câu nói khơi khơi của nó . Kiên có cảm giác Kha đang tạo áp lực với mẹ bằng những nguồn tin nó biết được về cha . Mẹ đã hào phóng đổi cho Kha chiếc Dream mới cái chứng tỏ nó đã giúp bà được nhiều việc . Chả lẽ hôm nay mẹ bắt quả tang cha và cô bồ nhí nào đó nên bà nổi cơn tam bành làm mất thể diện ông giữa chốn đông người ?

Tiếng ông Trục vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Kiên:

- Thật không ngờ em vào khách sạn với một thằng đáng tuổi con trai mình.

Giọng bà Tiên rít lên:

- Anh đừng ngậm máu phun người khi thừa biết tôi vào đó vì mục đích gì ?

Ông Trục cười gằn :

- Vì mục đích gì, em nói đi . Hừ ! Đạo này em thường xuyên về trễ, tôi nghe người ta xì xầm xì nhưng đâu có tin . Đêm nay thì đúng là nghe không bằng thấy... Ngày mai khắp thành phố sẽ đồn ầm lên rằng tôi bị cấm sùng... Thật là nhục nhã !

Đông Nghi run rẩy thì thầm :

- Ba nói cái gì em không hiểu...

Kiên gắt :

- Nghe đi rồi hiểu.

Giọng bà Tiên trầm hẳn xuống :

- Có cần ông la lớn như thế không...

Kiên và Nghi dỏng tai lên nhưng chẳng nghe ba mẹ nói gì ngoài những tiếng xì xào lẫn tiếng tức tưởi.

Mẹ khóc rồi ! Nhưng điều vừa nghe thật kinh khủng . Mắt Nghi rom róm, cô nghẹn ngào khóc theo :

- Em không tin, em không tin mẹ như thế đâu.

Kiên chán nản ôm đầu . Anh cũng không tin mẹ tệt như lời ba vừa nói, nhưng bà vào khách sạn làm gì ? Nếu để đánh ghen sao không đi với con cái, mà lại đi cùng gã đàn ông trẻ nào đó cho ba có cơ hội trở ngược thế cờ ?

Đầu Kiên chợt lóe lên một ý hết sức tầm tối . Anh mím môi khi nghĩ tới Kha . Chắc chắn nó bán đứng mẹ rồi.

Đông Nghi hít hít mũi :

- Anh biết chuyện này, nhưng giấu em phải không ?

Kiên chưa kịp trả lời đã nghe tiếng xe Dream ngừng trước cổng . Chắc thằng khôn ấy về . Tự nhiên lòng anh bùng bùng cơn giận . Dường như Đông Nghi đoán được tâm trạng của Kiên, nên cô nói với giọng van lơn :

- Đừng gây với ông Kha nghe anh Kiên.

Kiên làm li nhìn ra sân đúng lúc Kha bước vào . Mặt anh chàng hí hửng trông thật dễ ghét . Vừa giậm chân trên thảm, Kha vừa lắc lư người theo điệu nhạc kích động trên ti vi.

Thấy Nghi và Kiên khó chịu nhìn mình, Kha toét miệng cười :

- Chà ! Tối thứ bảy mà ở nhà coi ti vi, con Nghi tu thì phải rồi . còn anh, sao lại tu theo nó cho phí đời trai trẻ thế ?

Hơi ngạc nhiên vì không nhận được phản ứng thường ngày của Nghi, Kha hết hàm :

- Chuyện gì mà mặt mày người hình sự dữ vậy ?

Nghi nói thật nhanh :

- Ba mẹ đang cãi nhau kia . Ông liệu mà stop cái mồm lại.

Buông người xuống xa-lông, Kha nói khơi khơi :

- Chuyện gì phải tới tất nhiên sẽ tới . Chỉ cầu mong hai bên sử dụng chiêu đàm phán, chớ đừng dùng vũ khí hạt nhân thì sẽ chết chùm cả con cái.

Đông Nghi trở mặt :

- Anh biết trước ba mẹ sẽ cãi nhau sao mà nói thế ?

Kha nhịp nhịp tay lên bàn :

- Thư ký riêng chuyện gì lại không biết.

Kiên cười khẩy :

- Vậy là mày biết trước chuyện ba sẽ gặp mẹ Ở khách sạn với một gã đàn ông nào đó ?

Kha sùng sộ :

- Anh hỏi vậy với ý gì ? Định gài tôi hả ?

- Tao không gài ai hết . Nhưng thật sự đúng vậy . Mày là thằng khốn nạn chỉ biết tới mình chớ chả hề nghĩ tới ai hết . Lẽ ra phải tìm cách ngăn mẹ . Mày lại đốc xúi mẹ đi đánh ghen rồi toa rập với ba giăng sẵn một cái bẫy.

Mặt Kha gườm gườm :

- Nói toàn những điều không tưởng . Tôi đếch hiểu gì cả.

Kiên gằn giọng :

- Ngay chuyện đi chơi với Bích Thủy, mày cũng đếch hiểu phải không ?

Hơi khựng lại một chút, Kha ngạo nghễ hất mặt :

- Tình cờ gặp nó trong quán, chả lẽ không mời được ly kem ? Hừ ! Thật là buồn cười . Anh cho tô tội toa rập với ba gài bẫy mẹ, như vậy tội lắm.

Kiên tái mặt :

- Mày dám nhắc lại lời vừa rồi không ?

Kha nhún vai đứng dậy :

- Tôi không hèn như anh, có gì mà không dám nhắc . Anh chả có ký lô nào đó với Bích Thủy đâu.

- Vậy sao mày mạo nhận tao mỗi lần đi chơi với nó ?

Đông Nghi van lơn :

- Hai anh đừng cãi nhau nữa mà.

Kiên lạnh lùng :

- Tao không cãi, mà phải làm cho ra lẽ chuyện này . Nào, trả lời đi thằng chó chết !

Kha cười khinh bỉ :

- Mày có hơn tao ngoài việc chui ra cỏi đời này trước vài phút ? Tại sao tao phải mạo danh mày khi đi chơi với gái.

Kiên sấn tới định chụp áo Kha . Anh chưa kịp làm gì đã bị Kha vung tay đâm vào mặt . Điên tiết vì đau, Kiên gằm to :

- Thằng khốn nạn !

Rồi lao vào Kha . Hai anh em đập nhau tóe bụi khiến Đông Nghi vừa khóc vừa la vì sợ.

Nghe âm ĩ bên ngoài, ông Trục và bà Tiên hốt hoảng chạy ra, vừa lúc Kiên với cái gạt tàn thuốc giáng vào đầu Kha.

Đông Nghi rú lên khi thấy máu từ trán Kha tuôn ra trong khi Kiên đứng sững sờ vì sự lỡ tay của mình.

Ông Trục quát to :

- Chúng bây làm gì vậy ? Nhà này biến thành địa ngục rồi . Hết vợ tới con . Thật là đốn mạt !

Vừa đưa tay bịt vết thương, Kha vừa khỏ sở phân bua bằng giọng hết sức nhỏ nhẹ :

- Con có hay biết gì đâu, mới vào tới nhà, anh Hai đã nhào tới mắng . Anh nói con toa rập với ba

gài bầy mẹ để có bằng có ly dị...

Kha chưa dứt lời, ông Trục đã gạt ngang :

- Thằng trời đánh ! Mày nói vậy với ý gì hả Kiên ?

Thấy Kiên làm thinh, ông quát :

- Trong nhà này từ trước đến giờ mày luôn chống đối những ý kiến của tao, bây giờ còn dám nói như thế . Đồ mất dạy ! Cút cho khuất mắt tao ngay tức khắc !

Tim đập thình thịch vì chưa bao giờ thấy ba mình giận đến thế, nhưng Đông Nghi vẫn cố gắng lên tiếng bằng giọng lạc hẳn :

- Anh Hai gây với anh Ba không phải vì chuyện của mẹ...

Ông Trục cau có :

- Vậy vì cái gì ?

Đông Nghi chưa trả lời, Kiên đã nói :

- Con đánh nó vì nhiều chuyện, nhưng trong đó có cả chuyện mẹ tôi nay . Dù ba và nó không nhận, nhưng con vẫn tin chắc điều mình nói là đúng . Còn tại sao con nghĩ thế, tự ba hiểu lấy. Bà Tiên khóc ò lên nước nở làm Đông Nghi cũng khóc theo . Cô từng tự hào và hãnh diện với bạn bè về ba mẹ và hai anh của mình . Và bọn chúng cũng từng ước ao có được gia đình như gia đình Nghi . Nhưng bây giờ tất cả đã vỡ tan hết rồi . Dù lời anh Kiên đúng hay lời ba đúng thì cũng vậy thôi . Ba mẹ đã bóp nát trái tim non của Nghi bằng hành động tội tệ mà cô không bao giờ dám ngờ tới.

Đang còn sục sịt, Nghi lại nghe giọng ba lạnh lùng, khắc nghiệt :

- Nếu đã nghĩ về ba mình như thế thì cút khỏi nhà này ngay lập tức . Tao không có đứa con như mày . Nuôi mày hai mươi mấy năm, giờ đủ lông đủ cánh rồi, muốn bay đi đâu thì bay.

Bà Tiên vụt nói trong nước mắt :

- Anh không được đuổi, nó không nói sai đâu.

Ông Trục cười nhạt :

- Vậy thì tôi sẽ đi cho mẹ con em tự tung tự tác.

Kiên nhếch môi :

- Ba là chủ gia đình làm sao đi được . Con đi là tốt nhất . Dầu sao con cũng đủ lông đủ cánh rồi, nên vào đời để nhìn rõ cuộc đời gian dối này hơn nữa.

Dứt lời, anh chụp chiếc chìa khóa trên bàn làm lui bước đi . Đông Nghi lật đật chạy theo, ra tới sân cô kéo tay Kiên lại :

- Ba giận nên mới nói vậy, anh đừng đi.

Kiên nhếch môi :

- Ba đuổi anh thật chứ không phải lỡ lời trong lúc giận đâu . Ông là người cao ngạo, em nghĩ ba sẽ chịu sống chung với đứa con đã vạch tẩy mình sao ?

Nhìn Kiên, Đông Nghi ấp úng :

- Nếu anh sai, vậy mẹ là người có lỗi à.

Trái tim Nghi thắt nghẹn, cô không trả lời Kiên được.

Nghi nói nghẹn ngào :

- Giữa ba và mẹ, em không muốn ai lỗi hết.

Kiên chua chát :

- Lớn rồi, phải tập đối diện với sự thật cho quen.

Nghi im lặng . Cô rầu rĩ nhìn Kiên rồi ga phóng xe đi rồi chậm chạp bước vào nhà . Trong phòng khách vắng tanh . Mỗi người lại lui về góc riêng tắm tối và bí mật của riêng mình, nhanh đến mức Nghi ngờ rằng những chuyện vừa xảy ra chỉ là một cơn ác mộng . Tất cả sao giống một điều

khán giả chính là cô mà diễn viên lại cũng là cô . Nghi đã diễn một vai ngờ nghệch bất đắc dĩ, vai ấy hoàn toàn bị lôi kéo bởi những người khác . Bây giờ màn đã hạ chửa, sao chỉ còn mình cô lẻ loi, đơn độc, mắt mát trong căn phòng đầy đủ tiện nghi đắt tiền thế này.

Không khóc được nữa, Nghi đóng cửa, tắt đèn và lặng lẽ như bóng ma đi về phòng mình . Ngang phòng Kha, cô thấy đèn sáng, tiếng nhạc đệm trong phim vang ra rõ mồn một, giọng đàn ông thuyết minh nghe lạnh lùng vô cảm y như giọng ba lúc đuổi anh Kiên đi.

Sao anh Kha có thể thản nhiên ngồi xem phim như thế nhỉ ? Dù biết anh vốn ích kỷ, chả cần nghĩ tới ai ngoài bản thân, Nghi vẫn không thể ngờ Kha lại vô tâm đến mức gần như độc ác... Anh có vẻ hả hê khi anh Kiên bước ra khỏi nhà . Sao anh tệ đến thế nhỉ ?

Đông Nghi chán nản úp mặt xuống gối . Ngày mai trời lại sáng, nhưng cô biết chắc gia đình cô mãi mãi không bao giờ có được những tháng ngày êm đềm, hạnh phúc như xưa kia nữa.

Chương 3

Mặc cho tụi bạn xung quanh nổ hơn... súng trong phim xã hội đen, Đông Nghi lơ là nhấp từng muỗng kem đã tan thành nước. Thái độ khác mọi ngày của cô làm Thảo Uyên ngạc nhiên. Cô bé cau mày thắc mắc:

- Hôm nay mày làm sao vậy? Cứ như đồ cá ươn!

Uyên vừa dứt lời, giọng Kim Chi đã éo vuốt theo bằng một đoạn thơ nghe hết ý:

- Hôm nay Nghi buồn như con chó ốm..

Như con mèo ngái ngủ trên tay anh

Đôi mắt cá ươn sắp sửa se mình

Cho anh giận sao không là nước biển...

Nè, có tâm sự gì cần gỡ rối, cứ thật thà khai ra. Tuy rằng không bằng anh Bồ Câu hay anh Cỏ Cú nhưng... bôn cô nương đây thừa công lực để giải độc cho mi, thay vì giải đáp tâm tình.

Đông Nghi nhăn nhó:

- Tao có trúng độc đâu mà mày om sòm thế? Đã vậy còn một lúc cho tao hóa kiếp thành chó mèo rồi cá ươn.

Kim Chi cười toe toét:

- Thấy mày râu rĩ từ sáng tới giờ, tao đọc thơ Nguyên Sa cho nghe còn... nhần.

Nghi bĩu môi:

- Thơ gì quái chiêu vậy? Mày bịa ra thì có.

Thảo Uyên nháy mắt:

- Biết quái chiêu thì đừng thêm buồn nữa. Nếu không, nhỏ Chi lại bịa hành: "Hôm nay Nghi buồn như con chó bị xà mâu", thì mày tiêu đời.

Thấy cả bọn khoái chí cười nghiêng ngả, Đông Nghi cũng bật cười theo, tâm hồn cô được thanh thản đôi chút. Nhưng một lát nữa, tàn châu kem này mạnh ai nấy về nhà, Nghi sẽ phải một mình buồn hiu. Từ ngày anh Kiên bỏ đi tới nay gia đình cô không còn là tổ ấm để Nghi háo hức quay về sau mỗi buổi học như trước đây nữa. Mẹ vẫn tiếp tục đi sớm về trễ, anh Kha và ba hầu như không lúc nào có mặt ở nhà.

Rất nhiều lúc Nghi muốn đến bên mẹ để nhờ nhờ, để thủ thỉ thăm thì, nhưng nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của ba, cô đành rút vào lớp vỏ của mình. Cô không biết phải mở lời thế nào để gần mẹ hơn, để mẹ hiểu cô rất yêu thương và cần có bà ở cạnh bên. Nghi đúng là con nhỏ vừa ngốc nghếch vừa vụng về. Cô không thể là nơi đáng tin cậy để mẹ có thể thổ lộ những buồn vui đang trĩu nặng tâm hồn, trong khi ba luôn có anh Kha kè kè theo sát để chuyện trò, sai bảo. Hơn bao giờ hết, Nghi biết lúc này mẹ rất cô đơn, bà cần có người để tâm tình, mà người đó lại không thể là cô được.

Thảo Uyên đập mạnh vào vai Nghi:

- Bắt quả tang mày đang mơ mộng nhé. Có về không, hay định ở lại để tiếp tục... mộng mơ.

Đông Nghi vói tay lấy cặp táp rồi lững thững bước theo đám bạn rời khỏi quán kem. Đưa chìa khoá chiếc Chaly cho Uyên, cô mệt mỏi nói:

- Mày chờ tao nhé!

Uyên dò dẫm hỏi:

- Mấy hôm nay mày sao vậy?

Nghi thờ ơ:

- Có sao đâu!

- Cứ như mất hồn mà còn chối.

- Chắc tại thức khuya học bài nên đừ...

Thảo Uyên tài lanh:

- Mà phải bảo mẹ tắm bồ chứ ! Con gái mới lớn để xuống sắc trông tàn tạ lắm.

Nghi làm thinh. Cô không thể mở miệng tâm sự với Uyên, vì từ trước tới giờ con nhỏ vẫn mong có được một gia đình như gia đình cô, Nghi đâu muốn bị xem thường một khi nó biết rõ gia đình ấy không như nó tưởng. Đang rầu rĩ vì sợ ngày nào đó sẽ bị mất thể diện, Nghi bỗng nghe Thảo Uyên kêu lên thảng thốt :

- Ba mà kìa Nghi !

Cô hốt hoảng nhìn quanh :

- Đâu ?

Giọng Thảo Uyên đầy xúc động:

- Trong xe du lịch đậu kế mình nè ! Trời ơi ! Ba mà ngồi chung với Hồng Hà, hoa hậu thời trang... Í , có cả anh Kiên nữa kìa !

Đông Nghi trở mắt nhìn vào chiếc xe du lịch đời mới màu hột nhân đậu sát bên. Đúng là ba và anh Kha đang ngồi bên trong . Anh Kha ngồi phía trước với tài xế, còn ba ngồi sau với một cô gái trẻ tuyệt đẹp mà Nghi đã nhận ra đúng là Hồng Hà hoa hậu thời trang.

Thảo Uyên hồ hởi :

- Ê! Mà kêu anh Kiên đi !

Đông Nghi bối rối :

- Xe máy lạnh làm sao nghe mà kêu !

- Chặc ! Thì mà hươ tay cho ảnh thấy . Mau lên , ảnh đang nhìn về phía mình kìa!

Nghi quay mặt sang chỗ khác, giọng hết sức thần nhiên :

- Thôi đi ! Mấy ông đang đi công chuyện, gọi ầu để về nhà bị mắng hả ?

Thảo Uyên tấm tắc :

- Làm giám đốc như ba mà ngon thiệt, được đi xe hơi đời mới với hoa hậu kiêm diễn viên .

Chặc ! Tao mê Hồng Hà lắm . Phim nào có cô ta đóng là tao xem hết . Mà phải nhờ anh Kiên xin hình có chữ ký Hồng Hà cho tao đây.

Đông Nghi gất :

- Đó là ông Kha chứ không phải ông Kiên . Tao với ông vốn khắc khẩu làm sao xin hình giùm mà được. Đèn xanh rồi kìa, lo chạy cho rồi !

Thảo Uyên tắc lưỡi tiếc rẻ :

- Nếu được là mà, chắc chắn tao sẽ năn nỉ ba mình đưa tới nhà Hồng Hà.

Đông Nghi cộc lốc :

- Để làm gì cơ chứ ? Đúng là quái !

- Để chụp hình chung rồi đem khoe , cam đoan tụi nó sẽ lé hết...

Nghi cay cú :

- Vì thấy rõ tương phản đẹp xấu giữa mà và cô ta à.

Thảo Uyên xìu xuống :

- Vô duyên ! Tự nhiên lại quạu với tao . Mà sống hạnh phúc quen rồi nên coi những ao ước của tao là... quái.

Đông Nghi trầm giọng:

- Vấn đề ở đây không phải sống hạnh phúc hay bất hạnh , tao muốn nói là mà viển vông quá.

Được chụp hình chung với những người nổi tiếng thì sao ? Hừ ! Cuối cùng mà vẫn là mà, họ là họ.

- Nhưng đó là thần tượng của tao.

Nghi mĩa mai:

- Thần tượng quý gì thứ đó ! Ông Kha nói với tao Hồng Hà là gái deluxe đó.

Uyên kêu lên :

- Vậy sao ba mày đi với... nó ?

Đông Nghi thản nhiên :

- Ngoại giao mà ! Biết đâu nó đi nhờ xe của ba tao . Mày nhớ vào lớp đừng nói chuyện này nhé !

Tụi nó hỏi mất công tao giải thích lắm.

Thảo Uyên chép miệng đầy vẻ tiếc rẻ :

- Biết rồi.

Đường như không mấy tin lời Nghi, Uyên thắc mắc :

- Vừa đẹp, vừa nổi tiếng lại giàu có, sang trọng mà còn làm gái hạng san . Tao không hiểu nổi tại sao Hồng Hà lại đem bán danh dự và cả sự nghiệp của mình.

Đông Nghi im lặng, cô âm ức nghĩ... Chẳng biết có phải Hồng Hà là nguyên nhân khiến ba mẹ bất hòa không ? Nếu đúng vậy chắc mẹ khó lòng giữ được chỗ đứng trước giờ trong tim ba . Ông đã thay đổi nhưng lại đổ lỗi làm ấy cho vợ rồi mượn cớ để không về nhà nữa.

Đâu muốn tin vào suy đoán của mình, nhưng Nghi khổ vô cùng khi nhớ tới mẹ . Đạo này mẹ tiêu tụy quá . Nếu không vì ghen tuông, tuyệt vọng thì làm gì người ta mau xuống sắc đến thế.

Giọng Thảo Uyên lại vang lên :

- Ba mày giao thiệp rộng , quen toàn người đẹp, mẹ mày không ghen sao ?

Nhớ tim vì câu hỏi của Uyên, nhưng Đông Nghi vẫn phải đáp tỉnh :

- Ba tao đâu phải hạng người ham mê bóng sắc. Với ông chỉ có công việc và gia đình.

Uyên thở dài :

- Mày hạnh phúc vì có một gia đình quá tốt . Nếu ba tao được một góc của ba mày thôi, tao đâu cù bắt cù bơ thế này.

Đông Nghi ngập ngừng:

- Khi biết bác trai có... bồ , mày nghĩ sao ?

- Tao thấy thù ông.

- Còn bây giờ ?

- Cũng vậy thôi ! Ông bỏ mẹ con tao luôn và không hề chu cấp một xu, dù ông thừa tiền để phung phí , để mua xe đời mới , nhà lầu cho con hồ ly tinh kia.

Đông Nghi tò mò :

- Con mẹ đó đẹp lắm hả ?

Uyên gật đầu , giọng đanh lại :

- Đẹp và trẻ nữa . Nghe đâu mới chừng hai mươi lăm tuổi . Bằng nửa tuổi ba tao . Bởi vậy , tao luôn đợi một ngày đẹp trời nào đó nó sẽ đá ông. Hừm ! Lúc ấy. Ông đừng hòng quay về với mẹ con tao.

Đông Nghi đập nhẹ vào vai Uyên :

- Dù sao cũng là ba mày mà , nói gì tệ vậy ?

- Xi ! Tao “khai tử” ông rồi . Chưa nằm trong hoàn cảnh của tao , mày chưa hiểu hận thù là thế nào đâu.

- Tao nghĩ giữa cha và con không thể có hận thù.

Thảo Uyên lạnh lùng:

- Vậy là mày lắm.

Đông Nghi không cãi nữa . Cô đâu phải là Thảo Uyên , nên thấy lạ khi nghe con bé nói rất căm thù cha ruột mình cũng đúng . Biết đâu những tháng ngày sắp tới , cô cũng sẽ lâm vào tâm trạng

của Uyên bây giờ.

Đôi mắt thoe dòng xe xuôi ngược trên đường, Nghi nén tiếng thở dài. Dù gia đình cô có thể nào chẳng nữa, Nghi cũng phải giấu kín, cô không muốn bị bè bạn hả hê cười vào mặt, càng không muốn bị chúng nhìn bằng ánh mắt thương hại như cô từng nhìn Thảo Uyên khi ba mẹ nó ly dị nhau.

Tới đầu ngõ nhà mình, Uyên trả xe cho Nghi và dặn :

- Mai nhớ tới chỗ , tao chờ ở đây đó.

Đi được vài bước , Uyên chợt quay lại :

- Nghi nè! Đừng bao giờ nhắc tới ba tao nữa nghen ! Mỗi lần ai hỏi tới ông , tao không học bài cũng không ngủ được . Khổ lắm !

Đông Nghi gượng gạo gật đầu và thấy thương bạn quá.

Ngủ không được và học bài không vô là chứng bệnh mấy ngày nay Nghi cũng đã mắc phải . Liệu nó sẽ bớt đi hay nặng hơn đây, khi vết nứt rạn trong gia đình cô ngày càng lớn.

Trời ơi! Sao lòng Nghi u uất thế này ? Cô thèm được thở than, thèm có người thân kể bên để được an ủi, chuyện trò quá.

Nhưng về nhà lúc này cũng chẳng có ai, lang thang ngoài phố tuy có bị hút bụi. khói xe vẫn thấy vui hơn khi phải vò vố một mình.

Đang cho xe chạy thật chậm chậm, Nghi chợt hét hồn khi bị chiếc CB125 từ phía sau phóng lên ép sát cô vào lề.

Chống chân dừng lại, Đông Nghi thấy một thanh niên đội nón kết, đeo kính đen che gần hết mặt đang nghe răng cười hết cỡ với mình.

Định thần nhìn kỹ, Nghi mới nhận ra là Nhân, thằng bạn học chung lớp nổi tiếng trong trường về thói quen chuyên xài đô la nên được khá nhiều con gái đeo theo.

Cô chưa kịp mắng hấn một trận, Nhân đã hề hà:

- Giờ này vẫn còn... đi nông sao ?

Nghi trừng mắt:

- Nhiều chuyện !

Nhân nhếch mép một cách đều cẳng:

- Không nhiều đâu . Chỉ một chuyến thôi nhưng bảo đảm rất áp phê.

Nghi rồ ga phóng đi , Nhân lì lợm vọt theo , giọng ngọt như đường:

- Chả thèm hỏi xem chuyện gì sao ? Nhân nhớ Đông Nghi là một trong bốn cô nương tò mò của lớp mà.

Cong môi lên , Nghi đánh đá :

- Tò mò cũng tùy chứ. Thử như Nhân, chả bao giờ đây thèm quan tâm.

Tỉnh queo như không biết quê là gì, Nhân nói :

- Nhân làm gì có chuyện để Nghi quan tâm . Nhưng hai... "anh già" của mình thì .. chắc , lắm cái để phận là con... phải quan tâm lắm đó.

Nghi nhíu mày khi hiểu ngay Nhân đề cập tới ai . Cô ghét nhất những kẻ gọi ba mẹ bằng từ lóng hết sức mất dạy như từ “anh già, chị già” mà Nhân vừa nói . Hất mặt về phía Nhân , cô đánh giọng:

- Đừng ăn nói kiêu đó với tôi , nghe không vô chút nào.

- Xin lỗi nghen ! Nhân quen miệng gọi , chả hề cố ý.

Đông Nghi gắt :

- Đừng rề rề theo tôi nữa, được không ?

Nhân gật đầu :

- Được chứ ! Nhưng bảo đảm Nghi sẽ hối hận vì đã bỏ lỡ cơ hội tìm hiểu về ông già... Ô xin lỗi, về phụ thân đáng kính của mình. Chà ! Lúc này bác Trục và Hồng Hà đang vui vẻ ở đâu nhỉ ! New World hay là nhà hàng nổi.

Nghi tái mặt :

- Nhân nói vậy là sao ?

- Nghi hiểu rồi mà, vờ vĩnh làm chi nữa . Bác Trục với ba tôi cùng hội cùng thuyền, thích... chơi với những người đẹp nổi tiếng , dân có máu mặt ở thành phố, ai lại không biết.

Đông Nghi kêu lên :

- Bác Long và ba tôi chưa bao giờ cùng hội cùng thuyền hết . Nhân đừng phịa nữa.

Nhân bật cười thách thức :

- Phịa hay thật , cứ theo tôi sẽ biết . Tối nay, hai ông ở điểm nào, tôi rành quá. Nghi tới đó không ?

Nhìn sững vào Nhân, cô buột miệng :

- Tới đâu ?

- Khách sạn.

- New World hả ?

Lắc đầu ra vẻ thương hại, Nhân nói :

- Cá đã cắn câu rồi . Tôi gì mấy ông vô đó cho nặng đô lại để gặp người quen trong giới tai to mặt lớn. Thành phố này thiếu gì nhà hàng khách sạn khác, sang trọng, ấm cúng và kín đáo . Tôi những chỗ đấy mới không sợ bị dòm ngó chứ.

Thấy Đông Nghi lưỡng lự Nhân lại hỏi :

- Sao , Nghi đi không ? Nếu không. Tôi vọt à nha.

Đông Nghi ngần ngừ. Cô chả hiểu nên theo Nhân hay không. Rốt cuộc điều cô muốn giấu bạn bè cũng biết , mà con biết rõ hơn cả cô mới đau chứ . Ba của Nhân là giám đốc ngân hàng , là chỗ làm ăn với ba Nghi lâu nay . Cũng như con trai mình, bác ấy thích xài tiền đô hơn tiền Việt và xài rất sang , rất rộng. Trước kia, Nghi nhớ có lần ba cô đã phê phán cách sống của bác Long, nay lẽ nào ông lại theo chân bác ấy . Cái từ “đồng hội đồng thuyền” của Nhân lúc nãy làm Nghi khó chịu quá. Nếu đi theo Nhân tận mắt nhìn thấy ba mình lãng nhãng thì còn mặt mũi nào nữa . Thà không hay, không biết rồi mạnh miệng nói không có vấn hơn.

Nghi vội vàng từ chối :

- Tôi phải về, bài vở còn cả đống.

Nhân nhún vai :

- Nếu Nghi thấy chuyện bài vở quan trọng hơn chuyện giúp mẹ mình làm một việc nho nhỏ, có thể gọi nôm na là đánh ghen giùm, thì cứ về. Tôi đi một mình.

Sa sầm mặt xuống, Đông Nghi nhấn mạnh :

- Đừng có nói bậy , ba tôi đâu phải như bác Long. Nhân liệu giữ miệng đó.

Tình queo, Nhân giả vờ thắc mắc :

- Vậy sao bác Tiên lại nhà khóc lóc với mẹ tôi kia ? Chà ! Biết đâu giờ này bác Tiên đã phục kích ở đó trước rồi . Một mình bác ấy biết có đánh được tình địch không hay ngược lại đó chứ.

Đông Nghi nóng người khi nhớ tới gương mặt thêu não của mẹ . Bà nổi tiếng đẹp, sang trọng nhưng dạo này bà xác xơ tàn tạ vì thuốc lá và cả vì rượu, những thứ mà trước đây bà không hề đụng tới và thường chỉ trích dè bĩu những ai sử dụng chúng . Mẹ nói chỉ người yếu đuối , kém cỏi mới dùng thuốc lá và rượu để giải buồn.

Trường hợp mẹ hiện giờ thì sao ? Đông Nghi từng năn nỉ bà đừng đụng vào hai thứ này, nhưng mẹ đã dửng dưng, bà biện hộ rằng vì giao thiệp không thể từ chối khi được mời . Chính tiệc tùng,

chiều dài đã biến ba mẹ thành những người khác xưa mất rồi . Thực tế này Nghi chẳng giấu được ai việc không hay, không biết nhưng đâu thể nói không có như cô vừa nghĩ.

Cố dần lòng, Đông Nghi hờ hững:

- Nhân định tới đâu vậy?

Ra về bí mật, Nhân đáp :

- Đâu thể trả lời trước, khi các đảng sinh thành ra ta luôn luôn... di động. Tuy nhiên nếu kiên trì như trinh sát, thì vẫn tìm được địa điểm thần tiên đó.

Nghi bĩu môi :

- Xi ! Vậy mà tưởng Nhân đã biết chắc bác Long ở đâu rồi.

- Vòng vòng thành phố này thôi . Rảo vài điểm quen, nếu thấy xe đậu bên ngoài tức nhiên vào trong sẽ thấy người . Ê !... Đi một lần cho biết lúc papa đang ngồi với bồ nhí, gương mặt các ông trẻ lại còn khoảng bao nhiêu cái xuân xanh.

Dù ghét cay ghét đắng cách nói của Nhân, Đông Nghi vẫn làm thinh. Sau vài giây đắn đo , cô gật đầu :

- Được thôi ! Tôi sẽ đi với Nhân.

Anh chàng phấn chấn hẳn lên :

- Tốt ! Không gặp không về . OK ?

Đông Nghi mai mỉa :

- Nói nghe giống trong phim Hồng Kông ghê.

Nhân lý sự :

- Thì trong phim với ngoài đời đâu khác bao nhiêu... Có phải không hả ?

Đông Nghi vụt ngắt ngang:

- Bây giờ đi đâu đây?

- Cứ vọt theo , hỏi làm chi cho mệt . Nè ! Sao Nghi không đòi bác Trực đổi cho chiếc Dream ?

Chạy Chaly chán chết !

Nghi liếc xéo Nhân :

- Tôi đâu có đua xe, cần gì Dream chứ !

Nhân cười hề hề :

- Tôi cũng đâu có đua . Chiếc CB này bà già sắm cho để tôi săn lùng ông... bỏ giùm bà . Cũng nhờ ông lãng nhãng, nếu không chắc tôi cũng chạy Chaly như Nghi thôi . Đi theo tôi vài lần dám bác Tiên cũng đổi xe cho Nghi lắm đó.

Đông Nghi lạnh lùng:

- Mẹ tôi khác mẹ Nhân.

Nhân rờ cằm :

- Vậy sao bác ấy đổi xe cho ông Kha nhỉ ?

Nghi gất gỏng:

- Hỏi nhiều quá !

Nhân cười ruồi:

- Khó tính thật ! Hèn chi bọn con trai trong trường chả đứa nào dám đeo, thậm chí chạy xe song song như vậy cũng sợ . Nhân có duyên lắm mới được kè kè một bên Nghi đó nha.

Đông Nghi sùng sộ :

- Bây giờ đi bắt ghen hay đi tán gái đây ?

Giảm ga lại cho xe chạy thật chậm để không cách xa Nghi, Nhân nói rất tỉnh :

-... Đi cả hai thứ.

- Hừm ! Đúng là vô duyên ! Tôi về đây.

- Í ! Sao lại về , tới rồi kìa !

Đông Nghi ngờ ngác nhìn theo tay Nhân. Anh ta vọt xe lên lề rồi ngoắc ngoắc cô . Nghi miễn cưỡng vọt theo . Nhân hát hàm ra lệnh :

- Đứng đây trông xe, tôi vào trông xem thử bản doanh của bố già ở chỗ nào.

Rồi không cần biết Nghi đồng ý hay không , Nhân ba chân, bốn cẳng bước vào cổng Khánh Thọ hotel...

Nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ rưỡi . Nãy giờ Nhân vẽ cho cô chạy theo vòng vòng cũng đã gần nửa tiếng . Hít bụi muốn no rồi, nhưng nếu cô bắt quả tang ba với Hồng Hà, cũng chẳng bỏ công chút nào.

Tự dưng Nghi thấy run. Cô sẽ làm gì khi chứng kiến ba mình đang ôm ấp cột nhà một cô gái trẻ ? Sẽ nhào vô mắng tới tấp , xé te tua cô ta ra hay đứng khóc ròn? Quả là Nghi chưa chuẩn bị tinh thần để "đánh ghen giùm mẹ" như Nhân nói lúc nãy . Lỡ gặp, ba lại trở ngược vấn đề, khép Nghi vô tội vào hotel với trai thì chắc chết.

Xốn xang cả lòng, cô đứng ngồi không yên khi chờ mãi vẫn chưa thấy Nhân ra . Cái thằng quý này làm trò gì vậy kìa ? Trong lớp, đứa nào cũng biết ba cô và ba Nhân là bạn bè, cả hai đều là con cưng của giám đốc nhưng Nhân khác Đông Nghi rất xa về cách sống . Trước đây gia đình Nghi có nề nếp hẳn hoi, chính nề nếp đó khiến cô không thích thân với Nhân như những tên húi cua khác trong lớp. Giờ thì nề nếp ấy bị phá vỡ rồi , dù không muốn Nghi cũng phải theo Nhân tới những nơi như vậy.

Một hồi sau, Nhân hớn hờ chạy ra.

- Gõ xe đi rồi đi vào !

Đông Nghi nghe tim đập thình thịch:

- Vào... vào... trong ấy mình sẽ làm gì ? Tự nhiên tôi sợ quá !

- Xời ! Hùm dữ còn chẳng nở ăn thịt con , huống hồ mấy ông bố đang đi chơi với gái . Nghi đừng lo, các đấng sinh thành sợ mình thì đúng hơn.

- Nhân từng đi như vậy lần nào chưa?

Ra chiều tự đắc ,anh chàng gật đầu :

- Rồi !

Đông Nghi chớp mi :

- Thế bác long phản ứng ra sao ?

Nhân cười toe :

- Móc đô la ra chứcòn sao nữa . Lân nào cũng được vài trăm . Coi như mình ăn lương hai đầu, mà gia đình vẫn trên thuận dưới hòa, trong ấm ngoài êm.

Đông Nghi tức muốn nổ đom đóm . Cô không ngờ Nhân lại dám tiết lộ với mình cái chiêu “nhị trùng gián điệp” ăn lương hai đầu này mà chả hề mắc cỡ.

Cô chưa kịp phản ứng , Nhân lại hí hửng:

- Bảo đảm khi Nghi gặp bác Trực, bác ấy cũng xòe đô ra thôi . Lúc về nhà... méc lại với bác Tiên, Nghi sẽ có thêm ba mớ nữa . Đi theo Nhân chỉ lời chớ không hề lỡ.

Đông Nghi ảm ức :

- Ba tôi khác ba Long...

Nhân hơi xẵng giọng:

- Hết mẹ tôi khác mẹ bạn , tới ba tôi khác ba bạn . Cứ vào trông xem có khác không.

Dứt lời, Nhân kéo Đông Nghi đi, định phản đối nhưng rồi chả hiểu sao Nghi lại im lặng theo anh chàng vốn có nhiều thành tích bất hảo , mà đám con gái trong trường lúc ngồi chụm lại vẫn xì xầm với vẻ ngưỡng mộ lẫn chê bai.

Vừa lúc ấy , Nghi chợt nghe có tiếng người gọi mình bằng giọng thẳng thốt . Quay ngoắt lại , cô thấy Triệu . Anh đang bước về phía cô với những bước dài, nhưng ánh mắt lại đăm đăm nhìn Nhân.

Thay vì nói chuyện với Nghi , Triệu nghiêng răng tuôn một hơi cùng Nhân :

- Thằng nhóc ! Mà đưa Đông Nghi vào đây làm gì ? Hừ ! Định giờ cái mách tôi bại cũ rích ấy ra nữa phải không ?

Trùng mắt sùng lại Triệu , Nhân cao giọng:

- Làm gì... nghĩa dữ vậy ? Tôi dẫn Nghi vô đây với mục đích đảng hoàng à ghen.

Triệu lạnh tanh :

- Hừ ! Có nghĩ đến mai chắc cũng suy ra được cái mục đích đảng hoàng đó của mày.

Nhân nhếch môi khó chịu :

- Anh vào đây với gái thì được, còn tôi thì không, sao có chuyện bắt công thế nhỉ ?

Kéo tay Đông Nghi, Nhân nói to :

- Đi thôi Nghi !

Triệu gọi giật lại :

- Đông Nghi ! Xin lỗi , anh hơi tò mò , nhưng em vào đây có việc gì thế?

Đông Nghi đỏ mặt ấp úng :

- Em tìm người quen.

Mặt Triệu nghiêm nghị :

- Người đó ở phòng số mấy ? Anh sẽ cùng đi với em.

Nghi xua tay rối rít:

- Ôi ! Không cần đâu . Bọn em tìm được rồi , mất công anh lắm.

Triệu cương quyết :

- Mất công một chút nhưng tôi sẽ không thấy áy náy . Nào, chúng ta cùng đi nhé !

Đông Nghi khựng lại , cô đưa mắt nhìn Nhân như dò ý . Anh chàng nhún vai ngó lơ lên chùm đèn pha lê sáng rực trên trần . Nghi bối rối quá ! Triệu xuất hiện đúng là bất ngờ. Cô đâu thể nào cho anh đi theo . Ngần ngừ một chút , Nghi kéo Nhân ra một góc rồi thì thầm :

- Nhân chờ tôi nghe ! Phải gạt cho lão kỳ đà... núi này biển cái đã.

Bước đến chỗ Triệu đang đứng phì phèo thuốc lá, Nghi nói dối như thật :

- Em không tìm bạn nữa, vì giờ này tối rồi...

Triệu gật gù :

- Vậy anh sẽ đưa em về . Chắc Kiên đang chờ em dài cổ ở nhà, nó không thích đi ngủ rong nữa.

Đông Nghi kêu lên :

- Ủa ! Sao anh biết...

Triệu mỉm cười :

- Vì anh là bạn Kiên . Anh biết rõ bạn anh hơn em hiểu về thằng bạn trai của mình nhiều lắm.

Đông Nghi tự ái :

- Anh chủ quan quá nên mới nói vậy ? Em biết rõ bạn mình chớ sao không ?

Khoanh tay lại , Triệu hỏi :

- Nào nói đi ! Em biết gì về Hoàng Nhân ?

Nghênh mặt lên , Nghi dài giọng:

- Tại sao em phải khai với anh về bạn em chứ . Qua cách nói này giờ của anh , em có cảm giác Nhân là một tên lưu manh cần phải cảnh giác không bằng . Cho anh biết bố nó là bạn thân của ba em đó.

Triệu bật cười :

- Anh cũng cho em biết , bố nó là cậu ruột của anh đó . Anh rành Nhân từ đầu đến chân, từ tim đến phổi và kết luận một câu rất nghiêm chỉnh rằng : "Làm thân con gái mà vào khách sạn với nó thì... tiêu".

Mặt đỏ lên vì giận , Đông Nghi lấp bắp:

- Anh coi thường tôi quá ! Vậy tôi sẽ ở lại đây với Nhân thử xem sao . Nhân có nhiều khuyết điểm thật, nhưng đâu đến nỗi tệ dữ vậy.

Triệu châm biếm :

- Lấy mình ra làm mồi để câu sấu . Thật... can đảm và cũng thật ngu ngốc !

Đông Nghi ú ớ :

- Nè ! Anh... anh... anh nói bậy.

Giậm mạnh chân xuống nền gạch bông như kiêu con nít ăn vạ , Nghi tức tối bỏ ra sân. Cô tưởng Triệu sẽ để yên cho mình, ai ngờ anh lẻo đẻo theo sau . Cô bỗng thấy thất vọng vô cùng, chút mơ mộng dễ thương Nghi từng bí mật dành cho Triệu bỗng tan biến mất tiêu, thay vào đó là sự hậm hực của người bị... phá đám . Sao Triệu lại nói những lời dễ ghét và độc ác đến thế nhỉ ? Nhớ tới lần đầu tiên cô... đụng độ anh , Triệu chỉ nói hai câu, nhưng hai câu dễ làm say lòng người đến mức Nghi mong được gặp lại anh lần nữa. Bây giờ được toại nguyện rồi , sao lại giận dỗi chứ. Xụ mặt đứng một góc xóc lại ba lô đeo sau lưng, Nghi mím môi đứng đung khi nghe giọng Triệu sẵn đón:

- Anh đưa Nghi về nhé !

Cô cộc lốc:

- Tôi có xe mà.

Triệu vẫn ngọt ngào:

- Vậy anh sẽ hộ tống Nghi đến tận nhà.

Cô thấy lòng mình dịu lại nhưng vẫn làm mặt ngầu:

- Tui có phải lên ba đầu mà anh sợ đi lạc . Tốt hơn anh cứ để mặc người ta.

Triệu mềm mỏng :

- Anh đâu thể mặc em gái bạn mình trong khách sạn với một thằng con trai được . Nào, ngoan theo anh về !

Đông Nghi gắt lên :

- Anh đã nghĩ sai mục đích của tôi và Nhân khi vào đây rồi.

Triệu ôn tồn:

- Anh không hề nghĩ sai mục đích của Nhân . Nếu anh đoán không lầm thì cậu ta bảo Nghi vào đây tìm bác trai, nhưng ba em đâu có trong khách sạn này, Nhân đã nói dối.

Đông Nghi ngỡ ngàng nhìn Triệu , cô ngờ vực:

- Nhân nói dối làm gì ? Anh toàn nghĩ xấu cho... bà con của mình.

Ngập ngừng một chút , cô nói :

- Tôi vào đây tìm bạn chứ nào phải tìm ba . Anh nói đúng, ba tôi đâu có ở khách sạn, giờ đây ông đang coi ti vi ở nhà...

Định nói tiếp, nhưng Nghi kịp nhìn thấy trong ánh mắt Triệu sự giễu cợt lẫn thương hại . Tự nhiên, cô cúi gầm mặt xuống, nước mắt tủi nhục dâng lên cay nồng mũi, tối tăm mặt mày.

Đông Nghi hiểu nếu còn đứng lại , cô sẽ khóc òa lên mất. Cô không nghĩ anh biết chuyện gia đình mình, nhưng tại sao Triệu nhìn cô như thế ? Anh đang khinh chớ gì ? Điều này chứng tỏ anh Kiên đã nói rất nhiều chuyện với Triệu . Đông Nghi đâm ra ghét cả Kiên . Cô chạy như bay xuống những bậc tam cấp ra chỗ để xe, cô đứng lại hào hển thở.

Vừa rồ gà định phóng đi, Nghi đã bị Triệu nắm tay thật chặt . Giọng anh gấp rút:

- Nghe anh nói cái đã !

Đông Nghi hất tay Triệu ra, giọng nghẹn ngào:

- Tôi không nghe . Anh định khoe là biết rất nhiều về ba tôi cũng như bác Long chứ gì ? Anh bảo rằng Nhân nói dối , vậy anh định đưa tôi chỗ khác để tìm ba tôi phải không ?

Mặt Triệu sa sầm xuống. Anh lạnh lùng:

- Nghi đánh đồng tôi với Nhân thì chả còn gì để nói nữa . Em muốn làm gì mặc em. Xin lỗi, tôi đã chen vào chuyện riêng của hai người một cách vô duyên.

Dứt lời, Triệu hăm hăm bước vào khách sạn . Đông Nghi siết tay ga, chiếc Chaly vọt thẳng ra đường . Chưa khi nào Nghi muốn phóng xe bạt mạng như lúc này . Tức một cái, xe cô bánh nhỏ, có phóng cỡ nào cũng không hả cơn bực bội trong lòng.

Tại sao Triệu lại xuất hiện chi vậy ? Anh ta làm gì trong khách sạn đó ? Có lẽ cũng đi với... gái như lời Nhân nói thôi , chứ chẳng hiền từ gì . Chính vì thế nên khi thấy cô và Nhân , đầu óc đen tối của Triệu mới nghĩ bậy . Nhưng anh ta bảo Nhân: “Định giờ cái mảnh tòi bại cũ rích ấy ra nữa” là sao nhỉ ? Có phải Triệu muốn đề cập tới cái mảnh Nhân là vậy, nên anh ta mới mạnh miệng nói ba Nghi không có ở trong ấy . Lẽ ra, cô phải thông minh để hiểu từng chữ của Triệu chứ. Bây giờ, đúng là quê . Anh ta biết tông Nghi nghĩ gì, trong khi cô cứ nói dối và tưởng rằng chẳng quan tâm đến gia đình cô.

Giờ thì cả... thế giới này đều rõ ba cô như thế nào rồi , chỉ có Nghi đại dột cô vớt vát chút hư danh hão bằng những lời dối trá thô thiển nhất thôi.

Nhếch mép cười chua chát, cô vòng xe định trở lại khách sạn, nhưng mới chạy được một đoạn, Nghi thấy Nhân phóng mô tô như bay bên kia đường, ngược chiều với cô . Vậy là thằng quỷ ấy cũng bỏ đi chứ không chờ như lúc này Nghi đã dặn . Lẽ nào Nhân cho qua dịp làm tiền này ?

Không lý nào, trừ phi Triệu hăm he , ngăn cản, nó mới bỏ cuộc.

Đông Nghi chột bĩu môi khi nghĩ tới Triệu . Anh ta thật dễ ghét, vậy mà từ hôm đó tới nay, cô vẫn mơ tưởng tới . Nhiều lúc Nghi định hỏi anh Kiên về anh ta, nhưng may sao cô vẫn còn thấy ngại . Giờ thì những ảo tưởng về Triệu cũng tan biến. Tan biến thật rồi.

Giảm tốc độ lại, cô vừa chạy tà tà vừa nhìn quanh. Con phố này hàng quán nhiều quá, nhưng gần như tất cả đều mù mờ hư ảo với những chùm đèn nhỏ xíu giăng mắc khắp nơi mà vẫn không đủ sáng để tình nhân nhìn rõ mặt nhau.

Tụi bạn vẫn kháo nhau về những quán cà phê mà này, chúng bảo vào đó... phê lắm, có điều... phê về vấn đề gì bọn con trai chỉ tít mắt cười chứ không nói tiếp. Đông Nghi âm ức hỏi anh Kha và anh Kiên, hai ông quắc mắt mắng cô : học không lo học, lo vớ vẩn . Hừ ! Trước nay mình chả hề vớ vẩn, nhưng tại sao lại không thử cho biết? Gia đình bây giờ có gì tốt đẹp đâu ? Mình có vào quán cà phê mà này cũng chả gây thêm tai tiếng cho ai mà.

Xe đang chạy ngon lành bỗng dừng chết máy đột ngột . Đông Nghi đạp liên tục mấy cái vẫn không nổ. Giở yên lên, cô thấy kim bình xăng báo hết, uể oải Nghi dẫn xe đi dọc theo lề, cô ráo dác tìm nhưng không gặp chỗ đổ xăng lẻ nào hết. Trên đường, nhiều cặp thanh niên chờ nhau quay lại nhìn Nghi cười trêu chọc. Tự nhiên cảm thấy bất an nên Nghi cố đi nhanh hơn, song mỗi lúc chiếc xe một nặng, phần do vì từ trưa đến giờ ngoài ly kem bốn màu ra cô chưa ăn gì, Đông Nghi bắt đầu thấm mệt. Cô quạu quọ rửa thầm từ Nhân cho tới Triệu . Cả hai tên ấy đều có tội trong việc đẩy cô vào cảnh khốn cùng này . Nhưng suy cho cùng kẻ trọng tội nhất là cô . Ai bảo cô nghe lời Nhân bước vào khách sạn làm chi để xảy ra lăm chuyện không hay như vậy.

Dẫn xe đi một đoạn khá dài vẫn không thấy chỗ đổ xăng lẻ, Đông Nghi mệt mỏi dừng xe lại nghĩ . Vừa dựng chống, ngồi lên yên chưa được bao lâu , Đông Nghi ngạc nhiên khi có hai gã thanh niên chạy chiếc Đ đỏ thẳng kết trước mặt cô . Cả hai đều nồng nặc mùi rượu khiến Nghi lợm

giọng.

Cô chưa hiểu họ muốn gì thì một trong hai gã cất tiếng nhè nhè:

- Đi không em ?

Dư thừa hiểu ý câu hỏi của gã nhưng vì quá bất ngờ, Đông Nghi ngớ ngẩn buột miệng:

- Đi đâu ?

Nghe cô hỏi , gã đàn ông sấn tới :

- Nếu không có điểm thì tới chỗ bọn anh càng tốt. Tụi anh trả tiền gấp đôi vì trông em “chick” quá.

Không nói không rằng Nghi làm thình nhẩy xuống cầm đầu dẫn xe đi . Hai gã thanh niên rề rề theo sau, mồm lái nhai những câu làm cô quíu cả chân tay, nóng bưng cả mặt.

Thu hết can đảm , Đông Nghi hét to :

- Đừng đi theo nữa ! Không thôi, tôi la lên à.

Gã ngồi phía sau cười hô hố:

- Muốn thì cứ la ! Bày đặt làm màu hoài , đòi bao nhiêu cứ nói đại ra đi !

Đông Nghi dừng lại nhìn quanh rồi la to :

- Cướp ! Bớ người ta... cướp...

Chưa kịp la... vòng hai, Nghi đã bị ăn một tát tai xiềng niềng.

Giọng gã ngồi sau rít lên:

- Mẹ mày! Nhẹ không muốn lại muốn ăn “bộp” . Có giỏi thì la nữa đi !

Đau quá hóa liều, Đông Nghi hét toáng:

- Cướp... Ăn cướp...

Lần này gã thanh niên nhẩy xuống đẩy mạnh Nghi một cái . Chiếc Chaly ngã dè lên người cô đau điếng. Đang lúc chưa đứng dậy được , cô lại bị đèn xe từ sau chạy lên chiếu vào chóa lòa nên không thấy gì cả.

Nhắm mắt nhắm mũi, Đông Nghi tiếp tục hét như điên... mãi khi có người vừa lắc mạnh vai vừa gọi thật to , cô mới tỉnh hồn nhìn lên và thấy Triệu.

Ngoài anh ra còn có một vài người nữa , họ đang vây quanh hai gã có hơi men áy với thái độ giận dữ. Nghi được Triệu đỡ đứng dậy . Lúc này cô mới thấy run, hai đầu gối bủn rủn muốn va vào nhau . Nghi té nhủi vào người Triệu . Anh ôm cô vỗ về :

- Bình tĩnh nào Nghi ! Em không sao cả mà phải không ?

Vừa mếu máo , cô vừa lắc đầu . Đông Nghi tức đến nghẹn lời khi nghe hai tên... trời đánh ấy sừng sộ với đám đông :

- Làm gì mấy người nói tôi là ăn cướp. Tôi cướp cái gì của nó chứ? Mẹ... thấy dựng xe đứng ngay gốc me, tưởng... mấy em . Mới vừa hỏi giá, nó đã la làng lên như bị chọc tiết không bằng .

Đúng là xui mới gặp quỷ cái này.

Ôm bên má còn rất bỏng . Đông Nghi thút thít :

- Ho... họ đánh em...

Gã say gân cổ lên :

- Ai bảo mày la làng?

- Mấy người nói vậy, tôi phải la chứ.

Thấy đám đông một lúc một đông hơn, hai gã say có phần tỉnh lại và bốt hung hăng . Một gã già lả nói :

- Chỉ là hiểu lầm thôi mà !

Giọng Triệu đánh lại :

- Đánh người rồi nói là lầm, đâu có đơn giản như vậy được.

- Anh Hai thông cảm giùm . Đoạn đường này đâu phải chỗ để con gái nhà lành ra hóng gió. Tội em làm thật mà ! Tại cô ấy la “ăn cướp...” , bọn em sợ quá mới lỡ tay để cô im...

Lúc này Đông Nghi mới thấy Mẫn đứng trong đám đông tò mò. Anh ta lên tiếng:

- Thôi cho qua đi Triệu . Quan trọng là Đông Nghi không sao cả . Đưa con bé về, tối lắm rồi .
Đứng đây đôi co cũng chả tới đâu đâu.

Nghe Mẫn nói thế, hai gã thanh niên vội lên tiếng :

- Tội tôi xin lỗi đã có hành động không đẹp với cô.

Triệu lạnh lùng:

- Hừ ! Lần sau ráng nhìn kỹ hơn, nếu không muốn ăn đòn hoặc gặp công an.

Đợi đám đông dạt ra, anh mới hậm hực hỏi Nghi :

- Cô làm trò gì ở góc phố này vậy ?

Đông Nghi áp úng :

- Xe hết xăng , em dắt một hồi mệt quá nên mới dừng lại nghỉ chớ có làm gì đâu.

Mẫn lên mặt đàn anh:

- Xời ! Ăn coi nòi, ngồi nghỉ cũng phải coi hướng chớ . May là còn sớm, nếu khuya một chút nữa chắc tội nó xoi tái em rồi . Chậc ! Chưa thấy ai ngu bằng em.

Triệu nói băng quơ:

- Ngu hay là ngông thì có trời mới biết.

Đang xụ mặt vì câu lên lớp của Mẫn lại nghe Triệu châm chọc, Đông Nghi ngồi bệt xuống vỉa hè khóc ngon lành.

Triệu nghiêm nghị :

- Tội anh nói không đúng sao ? Lẽ ra em đã về nhà từ năm, sáu giờ chiều, chớ đâu phải tám chín giờ tối vẫn còn cù bơ cù bất ngoài đường.

Đông Nghi tức tưởi :

- Tại sao em lang thang ngoài đường, anh có tìm hiểu đâu . Trái lại anh đã bỏ mặc để em muốn làm gì thì làm mà !

Triệu nhún vai :

- Anh làm thế vì em đã không tin anh.

Quay sang phía Mẫn, Triệu cộc lốc :

- Mà đưa Đông Nghi về trước đi.

Mẫn từ chối ngay :

- Thôi ! Tao sợ nước mắt lắm . Thà để tao dẫn xe tìm chỗ đổ xăng, có mỗi chân một chút nhưng yên thân.

Đông Nghi hít hít mũi, giọng đầy tự ái :

- Tôi chả cần đâu . Hai ... ông đi hết cho rồi.

Mẫn nhăn nhó :

- Mà thấy chưa Triệu ? Vô ơn dễ sợ luôn . Nè, không nhờ hai ... ông này, bây giờ chả biết em ra ... “răng” rồi.

Đông Nghi cãi lại :

- Không có các ông cũng có người khác . Bộ trên thế gian này hết người tốt rồi sao ?

Dứt lời, cô bước tới chiếc Chaly, hăm hở dắt đi.

Triệu nắm ghi đông xe ghi lại :

- Đây cô em đồng đánh ! Bọn anh không dư thời gian đâu . Có lên xe cho Mẫn chở chưa thì bảo ? Anh nổi tiếng thô bạo đấy, nếu ra tay thì phải mạnh hơn hai thằng hồi nãy gấp năm lần.

Vằn lằn lũi bước tới, Nghi gọn lỏn :

- Mặc xác tôi.

Mím môi, Triệu bóp mạnh vai cô . Đông Nghi nhăn nhó buông tay . Anh lạnh tanh ra lệnh :

- Lên xe anh Mẫn mau !

Đông Nghi quát mắt nhìn lại Triệu . Mặt anh trông ngầu dễ sợ, những nét dễ yêu cô hay mơ tưởng đến đâu mất tiêu . ánh mắt ám áp dịu dàng được thay bằng tia nhìn nghiêm khắc khó chịu khiến Triệu có vẻ của một người lạnh lùng, không biết cảm thông với kẻ khác.

Cô bướng bỉnh nói :

- Tôi đã bảo không cần các anh mà !

Triệu cười nhạt:

- Nếu em là người lạ, bọn anh đã mặc kệ em. Bọn anh phí thời gian là vì thằng Kiên chớ đau phải vì em , nên đừng ong óng mồm bảo rằng cần hay không cần.

Nhớ tim vì câu nói của Triệu, cô găm mặt vùng vằng bước tới chỗ Mẫn đang ngồi trên chiếc Max 100.

Thấy cô cắn môi, nước mắt rân rân". Mẫn kêu lên ;

- Triệu ơi ! Chắc chỉ mày mới trị được Đông Nghi Tao chở thì được rồi , lỡ dọc đường nó nhảy đại xuống . Ai chịu trách nhiệm đây ? Thằng Kiên nói nhỏ này chương nhất nhà đó ! Tao kham không nổi đâu.

Triệu nhủ mày. Anh dựng chiếc Chaly lên, bước về phía hai người rồi nói với Mẫn:

- Vậy mày chịu khó kiếm chỗ đỗ xăng đi.

Đông Nghi khoanh tay đứng đưng. Đợi xe nổ máy , cô leo lên ngồi cách xa Triệu một khoảng.

Anh nói :

- Vịn cho chắc vào !

Thấy Nghi làm thỉnh. Triệu lại nạt :

- Xong chưa ?

Mím môi ngăn sự bực bội . Nghi đáp cộc lốc:

- Rồi !

Triệu rồ ga thật mạnh, chiếc xe nhảy chồm lên làm Đông Nghi hoảng hồn.

Cô chưa kịp định thần lại , Triệu đã vẽ một đường vòng cực kỳ nhanh làm chiếc Max như nghiêng sát xuống mặt đường.

Đông Nghi cố kiềm tiếng la sắp thoát khỏi miệng, dù rất sợ nhưng cô vẫn ráng bình tĩnh. Vòng tay ra sau bám vào yên , Nghi cố không chạm vào người Triệu, cũng không thêm yêu cầu anh giảm tốc độ.

Gió ù ù thổi làm tóc Nghi bay xấp xải vương cả vào mặt Triệu. Anh chợt thấy lòng dịu xuống thật bất ngờ vì mùi hương con gái nhẹ nhẹ bay HoI nghiêng đầu ra sau, Triệu hỏi :

- Sao, cô bé bướng bỉnh đã vơi bực bội chưa ?

Nghi hậm hực :

- Chưa.

Triệu dài giọng :

- Vậy chúng ta đánh vài vòng với tốc độ nhé ? Đôi khi cảm giác mạnh khiến người ta quên mọi chuyện phiền não.

- Nhưng tôi còn yêu đời lắm.

Triệu nói :

- Anh cũng vậy . Nào , bắt đầu... Ôm chặt đi là vừa. Mắc cỡ là do đường à nha.

Đông Nghi chưa kịp phản ứng, Triệu đã nhấn ga Anh lạng lách giữa dòng xe một cách điệu nghệ, làm Nghi buộc lòng phải ôm lấy anh.

Cảm giác lạ lẫm khi ngồi sát vào người khác phái làm cô vừa hoang mang lo sợ , vừa bâng khuâng.

Cô ngập ngừng hỏi :

- Anh thường đua xe lắm phải 0?

Triệu lắc đầu :

- Không khi nào. Nhưng thích chạy nhanh mỗi khi bức bối . Chạy như vậy chưa đủ sức đua đâu . Tại Nghi chưa quen nên thấy choáng.

Ngồi nhích ra sau , Đông Nghi lại hỏi :

- Anh có hay bức bối không ?

- Có chứ ! Cuộc đời này thiếu gì cái để không hài lòng.

Triệu im lặng . Một lát sau, anh nói :

- Thấy Nhân đưa em vào khách sạn , anh bức đến mức muốn xáng nó vài bạt tai . Nhưng bức Nhân vẫn không bằng giận em...

Đông Nghi kêu lên :

- Sao lại giận em ?

Triệu đáp :

- Vì em xem thường bạn của anh Hai mình quá.

Đông Nghi cắn môi , cô bối rối vì câu nói của Triệu . Nghi ngập ngừng lên tiếng:

- Em đâu dám hỗn dữ vậy.

- Nhưng em đã biết Nhân đưa em vào khách sạn để làm gì chưa , mà mĩa mai rằng anh sẽ thay Nhân đưa em tới chỗ khác để tìm ba nó ?

Đông Nghi khó chịu :

- Nếu cho rằng Nhân có mục đích xấu, anh hãy nói ra đi.

Triệu làm thinh, chiếc Max phóng thẳng ra xa lộ làm Nghi ngạc nhiên.

- Anh đi đâu vậy ?

Giọng Triệu nghiêm khắc:

- Tới nơi ba em đang có mặt.

- Sao anh biết chỗ đó ?

- Vì anh là đàn ông.

Đông Nghi buột miệng:

- Thì ra đàn ông hơn đàn bà con gái ở điểm biết nhiều chỗ ăn chơi. Hay thật !

Triệu cau mày:

- Em bỏ thói chanh chua ấy là vừa . Cũng may anh chẳng có đưa em nào, nếu không có lẽ suốt ngày mỗi mồm vì nó.

Đông Nghi bĩu môi :

- Nói nhiều chưa chắc em đã nể . Cũng may, anh không phải là anh Hai em.

Triệu làm thinh rồi bất ngờ tăng ga.

Lần này Đông Nghi thót ruột thật tình. Cô nhào người về phía trước ôm Triệu cứng ngắc, người cô gần như nằm đè lên lưng anh. Triệu lạng lách giữa dòng xe chở containe đang rời thành phố với tốc độ chóng mặt . Nghi nhắm nghiền mắt, tim đập hỗn loạn , đầu óc quay cuồng theo tiếng động cơ xe gầm rú nghe rùng rợn người.

Cô hét lên :

- Ngừng lại đi ! Ngừng lại...

Triệu làm li:

- Chưa hả giận làm sao ngừng được.

Nghi la khản cả tiếng:

- Em không muốn chết . Anh đừng điên nữa.

- Anh không điên nhưng chỉ ngừng khi nào em năn nỉ thôi.

Đông Nghi kinh hoàng ré lên khi Triệu chạy lọt vào giữa hai xe chở containe chạy song song sát vào nhau đến mức gần như muốn ép dẹp chiếc Max 100.

Úp mặt vào lưng Triệu , Nghi run rẩy :

- Chạy ra đi ! Trời ơi...

Không nói không rằng, Triệu làm lì giữ tay lái cho xe lọt vào giữa hai chiếc containe Nghi sợ cứng cả người, cô lú lười :

- Em sợ rồi . Anh ngừng cái trò này đi. Em năn nỉ mà...

Triệu giảm ga tụt lại sau hai chiếc containe, Đông Nghi hồn hển :

- Em sợ chết oan chớ không hề sợ anh chút nào. Muốn giận thì giận đi !

Triệu nhún vai :

- Vậy sao ! Đúng là mồm mép đàn bà !

Dứt lời , anh lại tăng tốc độ , chiếc xe vọt lên như sắp chui vào gầm chiếc xe tải cao khều phía trước . Đông Nghi vội dùng hết sức cắn mạnh vào vai anh . Đau điếng và bất ngờ, Triệu chao tay lái , chiếc Max 100 lúi vào lề cỏ.

Đông Nghi nhảy xuống hung hăng nói :

- Đừng tưởng làm như vậy thì người kh"ac sẽ nể mình . Tôi sợ hành động yên hùng xa lộ điên khùng vừa rồi của anh giống như tôi đã sợ han`h động của mấy tên say xỉn lúc nãy . Anh chả khác họ bao nhiêu đâu.

Triệu nóng mặt :

- Em vừa nói gì ?

Đông Nghi vênh váo :

- Tôi nói anh và bọn say rượu đó giống nhau ở chỗ giỏi ăn hiếp đàn bà con gái.

Thấy Triệu quăm mắt xuống, cô thách thức :

- Chỉ cần anh tát tôi một cái thôi , thì nhận xét này đúng trăm phần trăm.

Triệu ngẩn ra nhìn thái độ khiêu khích của Đông Nghi rồi buông thông tay xuống. Anh bỗng thấy mình lộ bịch khi đã trở tài lạng lách nhằm... khoe mẽ với Nghi.

Thật ra , Triệu không muốn Đông Nghi phải sợ mình như cô vừa nói . Anh chỉ định làm cô bé đồng đánh này khiếp vía một phen cho bỏ tật chanh chua thôi . Nhưng có lẽ anh đã sa đà vì thói quen mê tốc độ khi chạy ra ngoài xa lộ.

Triệu mím môi nhìn ra đường nơi những dòng xe tải vẫn tiếp nối tiếp nhau . Anh cố tìm lý do chính đáng khác để bào chữa cho hành động nông nổi bốc đồng của mình. Nhưng mọi lý do đều gom về một. mỗi : anh đã căm tức đến mức phản nộ khi thấy Nhân đưa Đông Nghi vào khách sạn . Khổ nỗi , Triệu không tiện giải thích cặn kẽ cho cô bé biết là thằng tiểu quỷ ấy đã gạt cô , vì nếu nói ra điều ấy chẳng khác nào Triệu vạch áo cho người xem lưng , đi khai xấu em bà con cô cậu với mình. Giữa anh và Nhân đã có mâu thuẫn trầm trọng, Triệu không bao giờ tha thứ cho chuyện Nhân từng làm trong quá khứ . Chuyện ấy ảnh hưởng đến Triệu, khiến anh đón đau, khôn đón suốt một thời gian dài. Tới bây giờ, nỗi đau ấy vừa dịu xuống như vết thương đã liền sẹo. Anh không thể nào quên, không thể nào quên bà ngoại đã đứng ra xin anh bỏ qua cho Nhân. La6`n đó nếu không nhờ thế lực của cậu Long chắc chắn Nhân đi tù rồi . Rốt cuộc kẻ phạm tội vẫn nhơn nhợ, mặc cho nạn nhân của hắn dờ sống dờ chết, mặc cho những người liên quan tới chuyện tội lỗi hắn làm ra sao thì ra.

Nhớ tới nụ cười khinh khỉnh của Nhân lúc nãy, Triệu thấy l`ong sôi lên . Nó từng khóc lóc trước

mặt bà ngoại, cậu mợ Long như rất ăn năn về lầm lỡ đã làm , nó thề không tái phạm, nhưng vừa rồi Nhân lại đưa Đông Nghi vào khách sạn . Thằng khốn ấy đúng là khốn nạn, nó chẳng xem bà nội , cha mẹ mình ra gì . Nó không cần biết cậu Long vốn là chỗ quen biết với ba Đông Nghi, cũng như trước kia nó không hề nghĩ tới mối quan hệ giữa Triệu và Hoàng Cúc...

Giọng Đông Nghi gay gắt vang lên :

- Tôi muốn về . Anh đừng bày đặt chờ tôi đi kiếm ba nữa. Tôi không tin anh đâu.

Triệu cương quyết :

- Tôi phải đưa Nghi tới chỗ bác Trục đang ở để chứng minh tôi không nói oan cho Nhân. Nó muốn lừa Nghi đó !

Đông Nghi cười khẩy:

- Lừa tôi để làm gì ?

- Hừ ! Là con gái em phải nhạy bén trong vấn đề này chứ.

Đông Nghi ngỡ ngàng nhìn Triệu, cô áp úng:

- Tôi không tin Nhân không dám làm chuyện thô bỉ đó với tôi đâu.

Triệu soi mói:

- Vì sao ? Vì em là con gái út" của giám đốc Trục à ? Đúng là vừa chủ quan vừa tự cao tự đại .

Khi đã muộn , Nhân chẳng từ ai hết. Nó là đứa thủ đoạn, nếu lúc này không gặp tôi ở khách sạn, chả biết chuyện gì đã xảy ra với em rồi.

Đông Nghi khinh khỉnh :

- Anh nói nhiều về người khác quá. Phần mình thì có gì hay ngoài việc dụ dỗ để chờ tôi ra xa lộ theo kiểu bạt mạng này. Xem ra chẳng biết anh và Nhân, ai thủ đoạn hơn ai.

Triệu xoa bả vai đau ê ẩm vì bị Nghi cắn . Anh tự trách mình đã làm cô hiểu lầm bằng hành động bông bột vừa rồi . Nếu tiếp tục... tay đôi , Đông Nghi sẽ còn nghĩ sai về anh . Điều này Triệu không muốn chút nào. Với những cô gái bướng bỉnh chỉ có mật ngọt mới làm mềm trái tim ngoan cố tự cao thôi . Lúc này anh nạt nộ Nghi, cô bé làm thính nhưng không phục , thậm chí phản ứng lại bằng món “câu quyền” vào vai anh đau điếng. Nếu bây giờ Triệu tiếp tục làm mặt “xã hội đen” với Nghi, chắc anh sẽ từ thua đến thất bại...

Lỡ như con nhỏ lại la “ăn cướp” chỉ có nước độn thổ.

Đắn đo suy nghĩ thiệt hơn, anh đành nhượng bộ:

- Xin lỗi Nghi . Tôi không cố tình phóng xe bạt mạng để bị... cắn như vậy . Nói thật , lúc nãy tôi rất giận khi gặp Nhân và em trong khách sạn.

Nghi làu bàu:

- Có bao nhiêu đó cứ nhắc đi nhắc lại hoài.

Triệu vẫn từ tốn nói tiếp :

- Vì giận nên mới phóng nhanh vượt ẩu một chút cho hả . Nghi đổ cho tôi dụ dỗ vào khách sạn thì oan cho tôi quá...

Đông Nghi cao giọng:

- Anh đừng dài dòng nữa. Chờ tôi về đi . Nếu không tôi... tôi... sẽ...

- Sẽ la làng lên chớ gì . Hừm ! Nếu biết em tai quái như vậy, hôm đụng phải ngoài phố, tôi đã cho em mùi ăn vạ để hiểu thế nào là... lễ độ.

Nghi cong cớn:

- Hôm đó... người ta xin lỗi đảng hoàng chớ bộ . Xi! Đản ông gì để bụng lâu quá, coi chừng đau bụng tử đó.

Triệu trầm giọng... tán :

- Vì đó là một kỷ niệm đẹp mà không phải trong đời này ai cũng có.

Đông Nghi chớp mắt :

- Không ngờ anh lại thích ăn bột chiên.

Triệu xoa dịu :

- Nghi muốn sao cũng được. Bây giờ chúng ta tiếp tục... cuộc hành trình chứ ?

Lắc đầu nguầy nguậy , cô cương quyết :

- Tôi muốn về.

Triệu chắc lưỡi:

- Đã gần đến nơi rồi ,sao lại về ? Tôi bảo đảm chú Trục đang ở đó.

Đông Nghi hỏi ngay :

- Đó là đâu ?

Triệu rồ ga :

- Lên xe đi rồi biết . Tôi sẽ chạy sát lề với tốc độ của chiếc Chaly , em đồng ý chứ ?

Ngồi sau Triệu , Nghi khịt mũi:

- Anh nhiệt tình quá làm tôi nghi ngờ. Thật ra, anh có ý... đồ gì đây ?

Giọng Triệu nghiêm nghị :

- Tôi muốn chứng minh điều đã nói về Nhân là đúng.

- Có vậy thôi sao ?

- Chỉ bao nhiêu đó nhưng là danh dự của tôi.

Đông Nghi im lặng . Cô không ngờ Triệu đặt nặng vấn đề danh dự đến thế . Nhưng ngoài việc vì bản thân mình, dường như Triệu cũng rất muốn chứng minh Nhân có tội trong việc kéo cô vào khách sạn với đích xấu . Anh không ưa Nhân , điều này thấy rất rõ, nhưng đâu phải vì thế mà phải tìm bằng cứ để bêu xấu bà con mình.

Nhếch môi với suy đoán này, Nghi nhấn mạnh :

- Vì danh dự của mình hay vì người khác ? Tôi có cảm giác anh muốn hạ uy tín của Nhân thì đúng hơn.

Triệu bình thản:

- Với tôi , Nhân không có uy tín , danh dự nào hết , tất cả nó đem vứt xuống bùn . Nhưng đâu phải vì thế mà nó tự cho mình cái quyền làm gì thì làm, bắt chấp gia đình , gia tộc.

Đông Nghi bất bình :

- Anh có quá lời không ? Trong lớp dù Nhân là học sinh cá biệt nhưng cũng đâu đến nỗi tệ như anh nói.

Triệu vụt hỏi :

- Nghi thân với Nhân lắm sao ?

Cô trả lời lấp lửng:

- Ở mức độ nào đó, tôi và Nhân có vài điểm chung để cảm thông với nhau hơn các bạn khác.

- Thí dụ?

Đông Nghi trầm ngâm :

- Một số bạn chung lớp nhìn chúng tôi bằng đôi mắt ganh tỵ Vì tôi và Nhân là con của giám đốc . Mỗi lần thầy cô đề cập tới vấn đề cô chiêu cậu ấm, con ông cháu cha, tụi tôi rất mặc cảm và thấy như mình có tội.

- Chỉ Đông Nghi nghĩ thế thôi, chứ Nhân thì lại thấy hãnh diện, nó vẫn vỗ ngực khoe khoang thân thế của mình đấy chứ . Nó chẳng thông cảm với ai không cùng hội cùng nhóm với nó đâu . Nghi đừng đại dốt nghĩ rằng Nhân là bạn thân, mà ngày mất mạng.

Đông Nghi lạnh nhạt :

- Cám ơn lời nhắc nhở của anh . Cũng may tôi và Nhân không đi cùng một đường . Chiều nay

chỉ là ngẫu nhiên . Cũng vì gia đình, nếu không nghĩ tới mẹ, đời nào tôi theo hẳn cũng như theo anh.

Triệu im lặng . Một lát sau, anh chuyển đề tài.

- Máy hôm nay Kiên ở nhà tôi . Cậu ấy rất buồn, dù Kiên rất ít nói về gia đình nhưng tôi vẫn hiểu phần nào tâm trạng cậu ấy lúc này.

Đông Nghi ngõ ngàng :

- Vậy mà anh Hai nói ảnh ở chung với bác bảo vệ trong công ty.

- Lúc đầu Kiên định ở đó, nhưng suy đi nghĩ lại sợ gia đình bị mang tiếng nên đến ở với tôi.

Nghi cắn môi :

- Ba mẹ anh không phiền sao ?

Triệu trầm giọng :

- Tôi không sống với ba mẹ.

Định hỏi “sao vậy” nhưng Nghi đã kịp dẫn lại . Triệu không phải là bạn học của anh Kiên, hai người là đồng nghiệp và mới thân nhau thời gian gần đây, vậy mà Kiên lại đến ở nhà người ta . Ở Triệu có gì khiến anh Kiên tin tưởng chứ ? Quả thật Nghi nghĩ không ra.

Cô thắc mắc :

- Sao anh biết cái tổ chim câu của ba tôi và Hồng Hà ?

Giọng Triệu thản nhiên :

- Vì tôi theo dõi cậu Long nên phát hiện ra hai ông giám đốc có hai biệt thự cao cấp ở Thảo Điền Thủ Đức.

Đông Nghi nhíu mày :

- Khu này nghe đâu dành riêng cho người nước ngoài thuê mà.

- Đúng vậy ! Vì người nước ngoài đôi khi nghèo hơn người nước mình, họ không có tiền mua biệt thự cao cấp nên đành phải thuê . Còn giám đốc người nước mình thì dư sức mua đứt để làm tổ chim thiên đường , chứ không phải tổ chim câu bé tí như Nghi tưởng . Mỗi biệt thự ít nhất cả trăm cây vàng đấy.

Đông Nghi nghe ù hai tai , cô gắng lại :

- Anh bảo sao , cả trăm cây vàng một biệt thự à ? Chắc ba tôi cũng mướn thôi chứ tiền đâu mà mua.

Triệu bật cười :

- Bác Trực mà không tiền thì trên đời này chả biết ai có.

Đông Nghi nuốt nghẹn xuống . Cô hoang mang vì những lời úp mở rất khó chịu của Triệu.

Lẽ nào ba bỏ ra cả trăm lượng vàng để sắm nhà cho Hồng Hà, trong khi đối với gia đình , con cái, ông luôn lên giọng rao giảng phải sống đạm bạc để thiên hạ không đánh giá cái chức giám đốc của ông.

Cô ngậm ngừng:

- Anh Kiên biết ngôi biệt thự ngàn vàng này không ?

Triệu lắc đầu :

- Tính Kiên nóng nảy , cho hẳn biết làm chi.

- Anh nghĩ tôi sẽ im lặng bỏ qua khi đã tận mắt nhìn thấy... lâu đài tình ái ông bố mình xây cho bồ nhí sao ?

Triệu nhíu mày:

- Trước mắt tôi chưa nghĩ gì hết, mà chỉ muốn em cảnh giác Nhân . Có lẽ Nghi sẽ gặp Nhân trong ấp Thảo Điền này đó.

Đông Nghi chán nản nhìn hai bên đường ngoại ô không nhiều nhà như trong thành phố, bóng tối

nhập nhòa làm khung cảnh ở đây vừa vắng vừa buồn.

Ba cô cũng hay, ông đã thực hiện theo câu thơ :

“Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ. Người khôn người đến chốn lao xao “ để che mắt thế gian . Trong lúc mẹ chạy đôn chạy đáo, xục xạo khắp thành phố chật chội , bụi bặm thì ông an tâm du hí cùng người đẹp tại nơi sang trọng , êm ấm và an toàn này. Đã vậy, ông còn thủ đoạn gài vợ vào một cái bẫy để dựa vào đó ruồng rẫy bà . Cô cảm thấy khổ tâm vô cùng khi nhận ra cái gia đình danh giá của mình đã tan vỡ lâu rồi , chớ không phải mới từ đêm ba mẹ gây lộn , anh Kiên và anh Kha đánh nhau . Tại lâu nay cô sống trong vòng hào quang danh vọng nên những tương quanh mình luôn là hạnh phúc, ấm êm, tốt đẹp . Bây giờ còn gì nữa đâu.

Đông Nghi rầu rĩ hạ giọng:

- Anh đưa em về đi !

Triệu hỏi :

- Không muốn tận mắt nhìn thấy chú Trục sao Nghi ?

Cô thở dài :

- Để làm gì ? Em đâu thay đổi được việc đã rồi . Vả lại , em cũng chán quá !

Triệu im lặng . Anh cho xe vòng lại và nghe giọng Nghi thầm thì bên tai :

- Hồi còn bé , em hay vùi ba kể chuyện đời xưa lắm . Em nhớ ba có kể chuyện... một người ngủ mơ thấy mình hóa bướm , đến khi tỉnh lại cứ thối mắc mãi . Anh ta không biết mình đang là bướm ngủ mơ thấy hoá thành người, hay vừa là người ngủ mơ hóa thành bướm . Lúc này em thấy mình giống người trong chuyện đó . Cuộc sống này thật giả khó phân biệt quá . Em chẳng còn biết tin vào đâu nữa . Phải chi em đang mang kiếp bướm mãi ngủ mơ thấy mình hóa thành người, để sáng mai tỉnh giấc em không phải buồn như bây giờ.

Triệu se sắt lòng. Anh ân hận đã tiết lộ những điều không nên về ông Trục với Đông Nghi . Anh đã quá háo thắng trước mặt cô . Tại sao vậy ? Nếu muốn dùng Nghi như một nhân chứng để buộc tội. Nhân, anh đúng là tệ khi cương quyết chở cô tới khu biệt thự Ở Thảo Điền An Phú. Lừa lời mãi, Triệu không biết phải an ủi Nghi như thế nào để cô bé vui lên . Anh hiểu nỗi đau của đứa con bị cha mẹ bỏ rơi vì những thú vui riêng . Tâm trạng Nghi bây giờ anh từng trải qua nên dễ thông cảm . Càng nghĩ tới, Triệu càng ân hận khi đã gieo vào lòng Nghi nỗi buồn lẫn sự bẽ tắc về gia đình.

Triệu nhỏ nhẹ nói :

- Anh xin lỗi đã chen vào chuyện riêng của gia đình em. Với người đàn ông có danh phận , vợ con và sự nghiệp rất quan trọng . Anh tin chú Trục sẽ biết dùng chân để trở về với gia đình.

Nghi cười hiu hắt :

- Đừng chân à ! Với em, mọi cái không còn gì để quan tâm nữa hết . Cảm ơn anh đã an ủi . Em sẽ không buồn khi sự thật rõ ràng rồi.

Triệu gật gù:

- Anh cũng mong vậy . Em can đảm lắm.

Đông Nghi mệt mỏi nhắm mắt lại . Cô không đủ tâm trí để nghĩ đến những tiết kiểm tra ngày mai . Lúc này Nghi chỉ ao ước sao mình được là người khác, được vô tư hồn nhiên để hành diện khi nói về gia đình , ba mẹ như xưa kia... Tiếc rằng ngày xưa ấy qua mất rồi, chỉ tội cho cô phải đối diện với những ngày đầy giông bão sắp tới.

Chương 4

Triệu nhồm dậy khi nghe tiếng chị Bé bên ngoài cửa :

- Bà ngoại gọi em kia Triệu.

Anh ưỡ ỏi nói :

- Tôi sẽ xuống ngay.

Bước vào phòng tắm kế bên, Triệu mở vòi nước hết cỡ rồi gục đầu vào cho tỉnh ngủ. Anh vỗ nước vô mặt, lấy khăn lau khô tóc và chăm chú nhìn mình đầy vẻ trách móc.

Xoa ốt, Triệu cố nặn một nụ cười.

- Có chuyện gì không ngoại ?

Mặt lạnh tanh, bà nói :

- Còn hỏi chuyện gì nữa à ! Con hứa chờ ngoại. tới nhà của Nhật Lan, bộ quên rồi sao ?

Triệu nhăn nhó ngồi xuống :

- Con nhớ chứ ! Nhưng con không rảnh. Để con gọi taxi chờ ngoại, vừa an toàn lại thoải mái hơn ngồi xe của con.

Bà Huyền hằm hừ :

- Bữa nay chủ nhật, con bận cái gì ? Hừ ! Tối qua đi tới một, hai giờ khuya mới về. Chơi bởi kiểu này không lao phổi cũng sida đấy con. Ngoại kiếm vợ cột chân mày là vừa lúc rồi. Đừng kiếm chuyện nữa !

Triệu đứng phắt dậy :

- Nhưng vợ con không phải là Nhật Lan đâu.

- Vậy mày thích đưa nào ?

Triệu mệt mỏi :

- Ngoại đừng xen vào mấy vụ này giùm, con thích ai sẽ đưa người đó về cho ngoại coi mắt.

Bà Huyền soi mói :

- Ngoại nghe thằng Nhân nói mày mới quen một con nhỏ nào đó, mà đã đưa vào khách sạn rồi. Cho mày hay trước, tao thề không chấp nhận hạng gái đó làm cháu dâu đâu nhé.

Triệu buột miệng :

- Thằng chó ấy nói với ngoại như vậy à ?

Tỏ vẻ Không hài lòng vì Triệu gọi đưa cháu đích tôn của mình là thằng chó, bà Huyền gắt :

- Lúc nào nhắc tới thằng Nhân, con cũng hần học. Chuyện cũ lâu rồi, phải quên đi, phải tha thứ cho nó khỏi mặc cảm chứ. Phận mình vai anh, sao con không độ lượng chút nào hết vậy ?

Triệu mím môi :

- Con đã cố quên, cố tha thứ cho vừa lòng mọi người trong nhà, nhưng chính nó đã gọi lại chuyện cũ bằng hành động mới tinh. Hừ ! Nó dụ bạn gái cùng lớp vào khách sạn rồi đổ cho con. Đúng là thằng khốn nạn ! Con không muốn nói chuyện này, nhưng chính nó khơi ra. Nó sẽ biết tay con !

Bà Huyền hốt hoảng :

- Mày định làm gì nó ? Nè, ngoại không tin thằng Nhân dám đưa bạn gái vào chỗ đó đâu.

Triệu bực bội:

- Trước kia ngoại cũng đâu có tin. Nếu nó không làm vậy, cậu Long đâu có tốn hàng chục cây vàng và con cũng chẳng phải đau khổ vì mất Hoàng Cúc.

Bà Huyền xua tay :

- Con phải rạch ròi đâu ra đó. Con đau khổ vì Hoàng Cúc không thương mình chớ đâu phải vì

chuyện thằng Nhân ... tham gia, khiến Hoàng Cúc từ chối con. Ngoại thấy cần phải nói rõ một lần chót để anh em bây khỏi hẳn học với nhau nữa.

Triệu nhân mày :

- Nhưng chính nó là đưa mời Hoàng Cúc đi ăn kem mà ...

Giọng bà Huyền khô khốc :

- Làm thân con giá, ai rú cũng đi, hay ho gì thứ đó mà cứ chết mê chết mệt hả Triệu. Dù thằng Nhân có mời đi nữa, nhưng nếu yêu con, Hoàng Cúc đâu thể nào theo đám bạn nó khi không có con được. Hừ ! Con nhỏ đó tự nguyện tự giác chớ nào phải bị làm nhục như đã khai. Mày dễ tin quá, con ơi !

Triệu cười khẩy :

- Chuyện qua rồi. Ai muốn nghĩ sao, nói sao cũng được. Nhưng con chắc một điều, nếu không có vụ bản thi, tội tệt ấy xảy ra, chắc chắn Hoàng Cúc đã là vợ của con rồi.

Bà Huyền thương hại :

- Con vẫn chưa khôn ra để thấy Hoàng Cúc là hạng gái nào sao ? Nó là sinh viên đại học thật, nhưng tinh thông vẫn phải nháy dừ với khách để lấy tiền ăn diện. Hôm ấy nó đồng ý đi với đám bạn thằng Nhân. Ai ngờ vào khách sạn gặp đợt truy quét, nó sợ trường đuổi học nên mới khai là bị phục rượu bởi một trong đám tiểu yêu râu xanh đó chứ. Cậu Long mày đã cho Hoàng Cúc mười cây vàng để nó bả nại. Con đi non ấy ham tiền nên đồng ý ...

Mặt nhăn dúm lại vì phẫn nộ, Triệu uất ức :

- Đã bao nhiêu lần mọi người cố nhồi nhét hòa theo cậu mợ Long và thằng Nhân cho rằng Hoàng Cúc làm nghề tội tệt đó, trong khi cô ấy là nạn nhân, là người con yêu thương. Trong nhà này, ai cũng bênh thằng Nhân, dù nó là đứa tội lỗi ngập đầu.

Bà Huyền nổi sùng lên :

- Nó chưa hề đụng tới con Hoàng Cúc, làm gì tội lỗi ngập đầu ? Mà ví dụ có đụng con Cúc đi chẳng nữa, thằng Nhân cũng trả tiền sòng phẳng. Ngoại nói thật, chỉ có mày u mê tới nghe lời ni non của con đi ấy. Nó tí tệt khóc lóc nhằm vòi tiền mày chớ chả yêu thương gì ...

Triệu hầm hầm trở lên lầu, anh bỏ mặc bà Huyền ngồi lại xa-lông một mình.

Thả người xuống giường, Triệu cố quên lời bà ngoại vừa nói, nhưng gương mặt đăm đũa nước mắt của Hoàng Cúc lại hiện ra làm tim anh đau nhói ... Suốt bốn năm nay, anh đã tìm mà không gặp. Cô đã rời thành phố này vì tủi nhục, vì nghĩ mình không còn xứng với tình yêu của anh. Triệu chưa thể nào quên và có lẽ suốt đời không thể nào quên mối tình đầu ấy. Dù mãi mãi anh đã mất Hoàng Cúc rồi, cô gái có nét đẹp sắc sảo, đôi mắt đa tình và thân hình gợi cảm ấy đã hợp hồn Triệu ngay lần đầu gặp gỡ. Dù chưa khi nào đi thi hoa hậu nhưng trong trường đại học dạo đó, bọn sinh viên đã phong cho Hoàng Cúc danh hiệu hoa khôi. Đàn ông xếp hàng làm cái đuôi sau lưng cô. Triệu cũng là một trong những mắt xích nổi dài ấy, anh si mê cô và không dám hy vọng Hoàng Cúc để mắt tới mình. Âm thầm đeo đuổi và nhẫn nại tấn công bằng những món quà đắt giá mà đám sinh viên ít người có tiền mua, Triệu đã mời được Hoàng Cúc đi uống cà phê ở những quán máy lạnh sang trọng, anh đã nắm bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của Cúc với tất cả xúc động. Anh đã tỏ tình và Hoàng Cúc đã e ấp, nép đầu vào vai anh im lặng. Tuy cô chưa nói lời yêu đương, nhưng Triệu tin rằng im lặng là đồng ý. Những ngày bẽn lẽn trong hạnh phúc thần tiên đó quá ngắn. Triệu chưa kịp mời Cúc về nhà, chưa dám hôn lên đôi môi mọng hay hôn đôi mắt thì chuyện tội tệt khủng khiếp đã xảy ra. Hoàng Cúc trốn tránh anh bằng cách đổi nhà trọ, thậm chí bỏ học. Triệu chỉ gặp cô lần sau cùng khi cô điện thoại hẹn anh ra quán cà phê quen thuộc để chia tay vĩnh viễn. Lần ấy, Hoàng Cúc khóc như mưa khiến Triệu đau đớn tới cuồng điên. Cô cho biết vì Nhân nói có anh chờ ở quán kem, nên cô mới đến và bị cho uống thuốc mê

...

Thằng em khốn nạn ấy đã đập nát hạnh phúc của anh vào lúc nó mới mười lăm tuổi. Nhân còn quá bé để tham dự vào trò chơi tập thể bỉ ổi ấy với đám bạn lớn hơn nó cả về tuổi đời lẫn kinh nghiệm sống sa đọa. Bởi vậy, cả gia đình, ai cũng tin rằng nó theo bọn khốn ấy vì tò mò chứ không biết, không hay, không làm gì cả, thậm chí Nhân cũng không hề mời Hoàng Cúc đi uống nước. Nó nói khi vào quán đã thấy cô ngồi với tụi bạn rồi.

Triệu đốt một điếu thuốc và rít liên tục hai, ba hơi để bình thần trở Lại. Anh bực dọc vì đã nhớ tới chuyện này, trong khi trái tim nghìn lần muốn quên. Hừ ! Còn gì nữa đâu mà phải nhớ.

Hoàng Cúc đã là cánh chim bay xa. Mọi tình ấy giờ chỉ còn là kỷ Niệm. Hiện tại bà ngoại muốn anh cưới Nhật Lan, cô ta cũng dễ thương, sao Triệu lại thờ ơ nhỉ ? Cứ tiếp tục tìm hiểu như từ trước tới giờ cho đỡ trống vắng, cô đơn cũng có lẽ là gì đâu.

Địu điếu thuốc vào gạt tàn. Triệu chua chát bởi suy nghĩ trần trụi của mình. Tình yêu đối với anh bây giờ là như thế đó sao ? Sau Hoàng Cúc, Triệu quen với nhiều cô gái, họ đến rồi đi khỏi đời anh thật dễ dàng và anh cũng dễ dàng quên họ.

Đôi lúc Triệu nghĩ, nếu tình yêu của anh và Hoàng Cúc không rơi vào bi kịch trên, chẳng hiểu tình cảm của hai người có duy trì lâu tới lúc anh cưới được cô không, hay cũng chia tay từ lúc nào rồi, và nếu không vì nghịch cảnh trái ngang đó, anh có còn ray rứt nhớ hoài tới cô không, hay Hoàng Cúc cũng chỉ Là một cơn gió thoảng qua đời anh. Đó có phải là tình yêu chưa, sao anh vẫn còn nhớ và mong được gặp lại cô đến vậy ?

Đứng dậy lựa bộ quần áo khác ra thay, Triệu hài lòng với bề ngoài của mình. Anh trở xuống nhà và vào phòng bà Huyền.

Triệu nhỏ nhẹ Khi thấy bà cau có :

- Con đưa ngoại đến nhà Nhật Lan nhé !

Bà Huyền tươi ngay nét mặt :

- Cuối cùng, con cũng đã suy nghĩ tới nơi tới chốn phải không ?

Triệu nhún vai :

- Con chỉ muốn yên thân và làm ngoại vui lòng.

Bà Huyền nói lấy :

- Hừ ! Con làm như ngoại ép uống không bằng. Mồm cứ nói ghét Nhật Lan, nhưng rồi cũng tới với nó, thật không biết mắc cỡ. Bây giờ cứ chơi cho đã đời đi, tới lúc dừng chân, tao sẽ đi cưới nó cho mày. Hai đứa bay không chừng có duyên nợ thật đấy. Nói ra sợ mày chê tao cổ lỗ, chớ tự do lựa chọn như mẹ mày thì hay ho gì. Rốt cuộc phải lấy hai lần chồng nhưng vẫn chả ấm yên hạnh phúc.

Thấy Triệu gằm mặt xuống, bà Huyền không nói nữa. Phe phẩy cái quạt trầm hương thơm ngát trên tay, bà ra lệnh :

- Chờ ngoại thay áo rồi đi !

Triệu lầm li bước ra sân. Anh kiểm tra lại xăng trong xe rồi ngồi chờ. Ngoại anh và bà Thư ngoại của Nhật Lan là bạn thân giao, hai bà thân nhau đâu tận thuở còn con gái. Đã từng hứa hẹn làm sui, nhưng mẹ Triệu không ưng con trai bà Thư. Ngược lại, con gái bà ấy cũng chả Thèm ưng cậu Long. Co lẽ còn ầm ức, nên hai bà ngoại tiếp tục hò hẹn ngồi sui tới đời cháu. Nhưng anh chưa bao giờ xúc động vì cô ta, dù anh từng hôn Lan và thừa biết cô rất thích được như thế.

Chính vì cái ... sự thích đó làm anh khoái lâu lâu đến nhà Lan, để được cô chiều chuộng mọi thứ và để thử đóng kịch yêu đương ... say đắm. Nghĩ cho cùng, Triệu cũng là thằng đều, chớ nào hiền lành gì mà lên gân với Nhân. Bà ngoại vẫn hay sử dụng từ “đều” mỗi khi nhắc tới ba anh. Nếu bà đọc được những gì Triệu đang nghĩ, thế nào ngoại cũng mỉa mai : “Con nhà tông không

giống lông cũng giống cánh”.

Nhưng ba anh có phải là một tên đầu giả một gã sỏ khanh đầu ? Triệu không muốn phê phán cũng như lên án những chuyện ba mẹ mình từng trải qua. Anh nghĩ mỗi người có số phận riêng. Dù gì ba mẹ cũng đã có một thời yêu nhau cuồng dại, hạnh phúc tràn đầy trước khi chia tay. Bây giờ đường ai nấy đi nhưng hai người vẫn đối xử nhau như những người bạn. Chính vì vậy nên đầu không sống với cha mẹ, Triệu vẫn quý mến cả hai. Cảm giác cô cút vì bỏ rơi của đứa trẻ phải sống với ngoại khi gia đình tan vỡ dần dà cũng nguôi ngoai. Càng lớn, Triệu càng hiểu và thông cảm với chuyện chia ly của ba mẹ. Có lẽ tại anh là đàn ông, nên không mang mãi ấn tượng về việc tốt xấu, đúng sai theo kiểu của ngoại, mỗi khi bà nhắc lại chuyện cũ, rồi cao giọng đòi cưới vợ cho Triệu, chớ không để Anh tự ý yêu đương như mẹ anh xưa kia.

Sau khi Hoàng Cúc bỏ đi, Triệu đã lặn lội lao đao một thời gian dài vì bà ngoại theo giám sát rất kỹ, bà không muốn anh quen ai ngoài Nhật Lan. Triệu đã nổi khùng lên, bỏ nhà tới ở với ông bố lẳng tử một thời gian, bà tới năn nỉ, anh mới trở Về. Bây giờ bà không ra mặt bắt anh cưới cô ta nhưng vẫn bóng gió nhắc tới mãi. Triệu nghe hoài đâm ra quen, anh biết ngoại nói vì lo thôi, chớ đến lúc anh muốn cưới ai chỉ trời mới cản được.

Nhưng Triệu sẽ cưới ai, khi hiện tại anh không biết mình đã thật sự yêu lần nào chưa ?

Đợi bà Huyền ngồi đàng hoàng, Triệu mới cho xe chạy thật chậm. Với anh, không gì đáng sợ hơn chuyện phải chờ ngoại, vì anh có chạy chậm cỡ nào, bà cũng than là quá nhanh làm bà chóng mặt ...

Đi được một đoạn khá xa, bà chợt hỏi :

- Hôm rày con có gặp nó không ?

- Ngoại muốn nói tới ai ?

Bà Huyền gắt :

- Thằng cha mày chớ ai.

Triệu đáp :

- Bố con đi Hà Nội cả tháng rồi.

- Hừ ! Nó đi làm chi tuốt ở ngoài ?

Triệu lúng kàng không trả lời thẳng câu bà hỏi :

- Ngoại thừa biết chân bố con là chân đi mà. Nếu không, mẹ đâu rơi vào tay người khác.

Bà Huyền càu nhàu :

- Rơi vào tay người khác là sao ? Trăm sự cũng tại nó bỏ bê mẹ mày kia mà. Hồi chúng mới quen, ngoại đã thấy không được, nhưng mẹ mày vẫn cãi tao để rồi khổ cả đời.

Triệu thản nhiên :

- Ngoại nghĩ thế chớ. Con thấy bố mẹ có ai khổ đâu ?

- Mày biết gì mà dám nói vậy ? Sung sướng gì khi phải bước thêm nữa.

Vẫn giọng đều đều, Triệu nhếch môi :

- Nếu không sung sướng, mẹ đã ở vậy nuôi con rồi, chớ đâu vớt con cho ngoại như vớt đi món nợ đời.

Bà Huyền có vẻ giận :

- Ăn với nói hay thật !

- Xin lỗi ngoại, con chỉ nói theo điều mình nghĩ chớ không dám trách ai hết.

- Thà mày cứ trách móc có lẽ bố mẹ, ông bà còn dễ chịu hơn.

Triệu im lặng. Đến nhà Nhật Lan, anh hỏi :

- Máy giờ con tới đón ngoại đây ?

Bà Huyền ngỡ ngàng :

- Màỵ không vào thăm con bé một chút à ?

- Chả Biết chuyện gì để nói, chán lắm ngoại ơi. Con với Lan khác hệ ... một trăm tám luôn.

Đua tay nhân chuông, bà Huyền cười cười :

- Thì lo chuyển hệ đi. Cưới con nhà giàu thì ... âm cả đời con ạ. Đừng bày đặt, làm cao nữa !

Chưa kịp quay xe lại, cổng nhà Nhật Lan đã mở. Một cô gái reo lên khi thấy hai người :

- Ô, bà ngoại ! Anh Triệu ! Lâu ghê mới thấy anh đến ...

Bà Huyền nói :

- Con trách làm chi cái thằng lười này. Đi làm về là chui vào phòng ngủ, chả chịu đi đâu chơi hết. Hôm nay ... nhớ lắm, nó mới chịu tới đây đó.

Triệu hơi ngượng khi thấy mặt Nhật Lan đỏ bừng vì hạnh phúc, anh không ngờ ngoại mình lại bạo miệng đến thế.

Mím cười thật quyến rũ, Triệu xã giao :

- Lan vẫn khỏe chứ ?

Chớp chớp đôi mắt lá răm, Nhật Lan nũng nịu :

- Vẫn khỏe, nên đâu có ai thèm thăm.

- Đạo này, anh bận lắm ...

Bà Huyền chủ động đẩy Triệu tới trước :

- Nào, nào dẫn xe vào cho em nó đóng cổng. À ! Ngoại con đâu Nhật Lan ? Trên lầu phải không ?

Dứt lời, bà xăm xăm bước vô. Triệu đành dựng xe đước gốc cây ngọc Lan và đến ngồi trên ghế đá gần đó.

Nhật Lan nhí nhảnh sà xuống kế bên :

- Anh nhiều tội lắm đó nghen !

- Ủa ! Vậy mà anh đâu có biết. Tội gì kìa ?

Nghiêng nghiêng đầu cho tóc chạm cả vào vai Triệu, Lan xòe tay kể :

- Một là tội lười đi thăm em, hai là tội hứa lèo ...

- Anh đã hứa gì với em nhỉ ?

- Mấy đĩa ca nhạc đâu ?

Triệu kêu lên :

- Lần trước ngoại tới, anh đã gọi rồi mà.

Nhật Lan ngưng ngưng :

- Nhưng anh không tới, em vẫn coi như anh thất hứa. Đâu thể ... của đi thay người đước.

- Ôi trời ! Sao em khó quá !

- Khó thể mới ... đước chứ.

Triệu dài giọng :

- Đước cái gì nào ?

Véo vại tay anh, Nhật Lan phụng phịu :

- Đước trái tim.

Triệu tùm tùm :

- Tim của anh không thuộc về ai hết. Anh phải giữ kỹ nó để tồn tại chứ.

Nhật Lan vênh mặt :

- Thấy ghét ! Lúc nào cũng làm cao, làm phách. Nhưng nói thật, anh không thoát khỏi em đâu.

Triệu khoanh tay :

- Em định giữ anh bằng cách nào ?

Nhật Lan ghé đầu tựa vai anh :

- Thế anh thích cách nào ?

Triệu im lặng. Lần đầu tiên anh bối rối khi cả kê tán tỉnh Nhật Lan, một việc mà từ trước tới giờ anh vẫn làm mỗi khi đến thăm cô. Có lẽ nên chấm dứt trò đùa này là vừa rồi. Nếu không, một ngày nào đó anh gỡ không ra cái gút mình đã tạo buộc.

Giọng cô tình tứ sát tai anh :

- Bằng cách này được không ?

Triệu cúi xuống, anh bắt gặp gương mặt Nhật Lan khao khát đợi chờ. Đôi mắt khép hờ, đôi môi hé mở của cô gái làm Triệu nóng người ...

Trước đây, đã có vài lần anh hôn cô vì ham muốn nhất thời. Sau đó suy nghĩ lại, Triệu ân hận nên mới tránh gặp mặt Lan. Nếu hành động ấy khiến cô tưởng anh rất yêu cô thì đúng tự Triệu đã trói tay mình rồi.

Trần tĩnh lại, Triệu thì thầm :

- Cách này chỉ giữ được môi anh thôi.

Nhật Lan áp sát người vào anh :

- Đã được môi anh thì giữ tim anh mấy hồi.

Vòng tay qua cổ, Lan ghì đầu Triệu xuống. Anh không cưỡng được sự mời mọc bất ngờ táo bạo này nên đã nâng cằm cô lên ... Nghĩ cho cùng anh có thiệt hại gì đâu.

Sau nụ hôn dài, Lan thỏa mãn nhìn anh tím tím cười. Nụ cười của cô làm Triệu khó chịu khi nghĩ : cô nàng đã mê hoặc được mình.

Vươn vai đứng dậy, Triệu nhìn băng quơ rồi hỏi :

- Hai ... bà ngoại và mẹ em chắc đang gầy sòng tứ sắc trên lầu ?

Nhật Lan gật đầu, đôi mắt đa tình liếc nhẹ anh :

- Tụi mình cũng gầy một sòng, anh chịu không ?

Triệu ồm ờ :

- Anh sợ thua lắm.

Đôi má Nhật Lan đỏ au lên, cô nói nhỏ :

- Thì đừng chơi ăn tiền ...

Triệu cười và thấy lòng chột lạnh tanh vì sự dạn dĩ của cô gái mới lớn này. Nếu vì cần một chỗ dựa vật chất để vươn lên sau này, có lẽ anh sẽ cưới Lan, nhưng còn yêu thì chắc suốt đời khó yêu được một cô gái như vậy.

Nặng cằm Lan, Triệu thoái thác :

- Hôm nay anh bận, đưa ngoại tới đây, thăm em một chút là phải đi ngay.

Nhào tới ôm siết lấy Triệu, Nhật Lan nhõng nhẽo :

- Em hông chịu đâu.

Thân thể mềm mại, thơm tho và mát rượi của cô gái làm Triệu xốn xang. Anh biết rõ mình không yêu, nhưng là một thanh niên sung sức, Triệu khó rút Nhật Lan ra vào lúc này. Nếu lãnh đạm quá, cô sẽ tự ái. Còn chiều ý cô bé, Triệu sợ mình không tự chủ được.

Dè dặt cúi xuống, Triệu vừa hôn nhẹ đã bị Nhật Lan cắn mạnh vào môi anh rồi không chịu buông ra. Từ miễn cưỡng, anh chuyển sang chủ động hôn cô. Nhẹ đẩy tấm thân còn hừng hực vì những nụ hôn của Nhật Lan ra, Triệu cương quyết :

- Bao nhiêu đó đủ rồi cưng. Anh phải đi ...

Nhật Lan nhõng nhẽo :

- Chưa nói "anh yêu em nhất trên đời", em chưa cho anh đi.

Triệu chép miệng :

- Hôn em thì dễ, nhưng nói yêu sao khó quá. Anh chưa tập, không .. tỏ tình được, đừng ăn hiếp

anh nữa mà cung.

Nhật Lan tiu nghiu :

- Tại anh hồng muốn đó thôi. Em mà biết anh lén phéng với ai thì chết.

Triệu đâm bực, anh trừng mắt hỏi :

- Em dọa anh thật hay nói đùa vậy ?

Lan âm ức ngồi phịch xuống ghế :

- Anh muốn nghĩ sao cũng được.

- Đàn ông, không ai thích bị ràng buộc. Anh chưa có sự nghiệp, nên không dám nói yêu đương.

Mắt Nhật Lan rung rung ướt. Triệu thấy tội nghiệp, anh vỗ về :

- Anh sợ nước mắt lắm. Nín đi Lan !

Giọng cô thút thít :

- Ai bảo anh ... hôn em làm chi rồi bây giờ ...

Triệu ngập ngừng :

- Vì em đẹp ... Em đẹp lắm !

Nhật Lan mỉm cười, dù mắt vẫn còn ướt.

Cô chớp mi :

- Anh đã từng hôn ai chưa ?

Chả Hiểu sao, Triệu lại nói dối :

- Em là người đầu tiên anh hôn ...

Nhật Lan có vẻ cảm động. Cô ngồi yên vờ vờ chéo áo. Triệu quay phắt đi :

- Anh phải về. Mở Cổng cho anh ...

- Chùng nào anh đến rước ngoại ?

Triệu ngần ngừ :

- Phiền em gọi taxi cho ngoại giùm.

Nhật Lan lại hỏi :

- Bao giờ anh sẽ tới thăm em nữa ?

- Khi nào rảnh.

- Ừ ! Em muốn anh trả lời cụ thể kìa.

- Thì anh đã cụ thể rồi đó.

Nhật Lan giậm chân :

- Lúc nào anh cũng thấy ghét. Em hồng thềm đầu.

Triệu xuống nước :

- Mở cửa đi Lan, anh trễ giờ mất !

Cô phụng phịu :

- Không từ già em sao ?

Miễn cưỡng anh bước đến hôn nhẹ lên má Lan.

Cô giãy nảy :

- Sao lạnh lùng thế ?

Làm thinh, Triệu ngồi xuống kéo mạnh Lan vào lòng, môi anh sờ sảng trượt dần xuống cổ, xuống ngực cô. Lan cười rúc rích kiêu như trẻ con được quà.

Mãi một lúc sau, Triệu mới đứng dậy, Nhật Lan nhí nhảnh bước ra cửa :

- Hề anh không rảnh, em sẽ tới thăm.

Triệu nhún vai :

- Nếu như em muốn.

Dứt lời, anh phóng xe đi với tâm hồn rộng tuếch. Nhật Lan là như thế, anh đã biết sao còn lao

vào những ham hồ thường tình đó để bây giờ khó xử.

Cho xe chạy vòng vòng trên phố một hồi lâu, Triệu tấp vào nhà Kiên. Nhấn chuông, Kiên mới chạy ra cổng.

Giọng anh chàng ngạc nhiên :

- Ủa ! Vậy mà tao không nghĩ là mày ?

Dẫn xe vào, Triệu hỏi :

- Tại sao ?

- Tại tao nghĩ chủ nhật mày phải vui vẻ với em nào đó, chứ đâu thể rảnh đến mức tới thăm thẳng bạn quen này.

Triệu bật cười :

- Lắm mới tới nằm không, mày à. Tao đang ngán mấy em tới cổ đây, nên thấy một mình là sướng nhất.

Kiên nhe răng hí hửng :

- Sợ ... giống cái thì cứ ở đây uống bia với tao. Hai thằng lai rai tới tối cũng chả ảnh hưởng đến hoà bình thế giới.

- Ủa ! Cả nhà đi vắng hết rồi sao ?

Kiên có vẻ châm biếm :

- Ủ ! Ai cũng có việc trọng đại hết nên đâu ở nhà được. Mẹ tao dạo này siêng đi chùa cúng kiến lắm, hôm nay lại vào chùa nào đó rồi. Con Nghi bận học nhóm với bạn. Phần tao phải thủ cái nhà vắng ngắt này, buồn buồn chết nhưng cũng chẳng hứ'ng ngao du.

Triệu xoa cằm :

- Tại một mình nên mới chán mọi thứ. Mày phải tìm người yêu đi chứ ! Lúc ấy có vượt núi trèo đèo gì cũng không ngại.

- Mốc xì ! Mày có mâu thuẫn không khi xúi dại tao như vậy ?

- Chả gì gọi là mâu thuẫn hết. Tao ngán mấy em phát phơ chứ đâu ngán người yêu. Chỉ khổ là tao chưa yêu được ai thôi.

Kiên nháy mắt :

- Thế còn em Nhật Lan mà ngoại mày đã chấm từ mới ... thôi nói đầu ?

- Chắc ! Đừng nhắc nữa mày, tao vỡ tim bây giờ.

Cả hai nhìn nhau cười phá lên. Triệu khoác vai Kiên bước vào nhà.

- Ngồi đây chờ tao lấy đồ nhắm. Con Nghi sợ tao ở nhà một mình chả ai lo, nên đã mua đủ thứ chất đầy tủ lạnh, nhậu mệt nghỉ cũng chưa hết.

Triệu sực nhớ tới buổi tối chờ cô ra xa lộ và mỉm cười :

- Có cô em hết ý như vậy còn muốn gì nữa.

Kiên thành thật :

- Tao trở về nhà là vì nghĩ tới nó. Con bé lách chách lanh chanh nhưng còn khờ khạo lắm. Những việc xảy ra trong gia đình là một cú sốc đối với nó. Con bé đã quen nhìn mọi việc qua lăng kính màu hồng, đến khi nhận ra cuộc đời không như mình nghĩ, nó rất chán nản.

Triệu gật gù thông cảm :

- Tao hiểu. Gia đình là nền tảng để xây dựng cuộc sống mai sau của con người. Nền tảng lâu nay mà mình tưởng là vững vàng chắc chắn bỗng sụp đổ, ai không thất vọng chứ.

Vừa bung những món nhậu và bia ra, Kiên vừa nói :

- Tao chỉ sợ con Nghi chán rồi bỏ luôn cả việc học hành thì nguy.

- Con bé không yếu đuối như vậy đâu.

- Nhưng nó rất bốc đồng và bướng bỉnh.

Giọng Triệu hững hờ :

- Màý nên tìm cho Nghi một tay dữ dằn để hấn ta lèo lái cô bé, dù muốn lái không phải dễ.

Kiên quát mắt :

- Đừng xúi dại màý. Nó vẫn là trẻ con.

Thấy Triệu nhếch môi, Kiên hơi khó chịu, anh hỏi :

- Màý đang nghĩ gì vậy ?

- À ! Tao nghiên ngẫm cái từ trẻ con màý vừa nói và thấy Nghi là một thiếu nữ có cá tính khá độc đáo. Màý đánh giá cô bé hơi thấp rồi đó.

Kiên nhún vai :

- Chẳng lẽ màý hiểu nó hơn tao. Nè, đừng lộn xộn nghe chưa ! Tao không tán vào đâu nhe.

Triệu hớp ngum bia và nói :

- Yên tâm ! Tao mang tiếng đào hoa nhưng chả đời nào đến mức tán cả em bạn mình đâu.

Tao chỉ ao ước có được cô em như Đông Nghi.

Kiên tò mò :

- Sao bố mẹ màý không có con nữa nhỉ ?

Triệu chua chát :

- Ba tao sợ nhất chuyện con cái. Với ông, tao đã là cục nợ đời đáng ngán nhất rồi nên ông đâu dám có thêm đứa nào nữa. Vả lại, ông sống lông bông cùng lô lốc nhân tình, tội vạ chi phải rước khổ vào thân. Còn mẹ tao thì lấy một ông già đã có cháu nội cháu ngoại đủ cả, ông ta không muốn thêm dòng con khác nữa. Nên với bố mẹ, tao vẫn là đứa con duy nhất.

Gấp một miếng thịt nguội, Kiên hỏi :

- Màý có hãnh diện khi có một ông bố nổi tiếng không ?

Triệu nhướn mày :

- Ba màý cũng khá nổi tiếng. Màý có hãnh diện không ?

Kiên nốc hết lon bia rồi làm li khui lon khác, anh chạm lon với Triệu và nói :

- Mừng tụi mình có những ông bố nổi tiếng.

Triệu nhếch môi uống một hơi. Cả hai im lặng lắng nghe bản nhạc không lời phát ra từ dàn loa thật âm trong phòng.

Kiên bỗng chuyển đề tài :

- Màý không yêu Nhật Lan thật à ?

Triệu lừng khừng :

- Chắc không. Nhưng cũng chưa dứt khoát được, con nhỏ đeo tao như sam, còn bà ngoại thì cứ đốc vào mới mệt chứ.

- Vẫn còn nhớ tới mối tình đầu sao ?

Hơi ngả đầu ra ghế, Triệu mơ màng :

- Tao còn day dứt, đau đớn khi nghĩ tới Hoàng Cúc. Phải chi cô ấy lừa dối, phụ bạc để đi lấy chồng có lẽ tao đã quên từ kiếp nào.

- Chưa quên nghĩa là còn yêu đơn phương, mà mãi mãi cô nàng không hề biết.

Triệu cười khẩy :

- Tao thường khi để bọn đàn ông yêu đơn phương. Ngày xưa Cúc yêu tao nhưng vì tự trọng, cô ấy đã âm thầm bỏ đi. Tao đâu hề yêu đơn phương như màý tưởng.

- Màý vẫn nuôi ý định tìm Hoàng Cúc chứ ?

Triệu cộc lốc :

- Ừ ! Nếu không, có lẽ suốt đời khó hạnh phúc.

Kiên tủm tỉm :

- Rất may, tao chưa phải khổ vì yêu như mày. Cứ như kịch ấy !

Đưa lon bia tới trước, Kiên nói :

- Chúc mày sẽ tìm được một tình yêu khác thắm thiết, say mê hơn tình yêu đã có.

Triệu thần nhiên :

- Mong lời chúc của mày chóng thành hiện thực.

- Điều đó do trái tim của mày thôi.

Ngoài cổng có tiếng kèn xe inh ỏi, Kiên cau mày nhìn ra :

- Quái ! Con nhỏ này hôm nay về sớm vậy kia.

Triệu thấy bối rối một chút khi nghe giọng con gái riu rít ngoài sân. Anh đặt lon bia xuống bàn, đúng lúc Đông Nghi và một cô bé nữa bước vào.

Từ buổi tối ấy đến nay hai người mới gặp nhau. Cô hơi khựng lại lúc thấy anh làm li nhìn mình.

Nghi không nói gì, nhưng cô bé cao lêu khêu đi cùng chót chét :

- A ! Không có ai ở nhà nên anh Kiên bày đặt nhậu. Cho tụi em nhậu với.

Kiên há mắt :

- Giỏi bày đặt đòi hỏi ! Lo mà học thi đi.

Thảo Uyên cười hi hi :

- Học suốt đời vẫn chưa hết, nên tụi em đâu cần phải vội vàng. Chỉ lo chậm chân sẽ hết mấy món đồ nguội nhỏ Nghi mua sẵn để tủ lạnh ấy chứ.

Triệu gật gù :

- Em nói đúng đó. Học không say giết mòn tuổi trẻ. Nay Kiên cứ để hai cô bé uống một tí sáng khoái, học bài sẽ mau vô hơn.

Thảo Uyên vỗ tay :

- Bạn anh Kiên chịu chơi thật !

Kiên cầu nhàu :

- Nhưng đây đâu phải chỗ để tụi em chơi, hai đứa xéo ngay lên lầu. Con nít đừng học đòi ...

Đông Nghi cong cớn :

- Thảo Uyên đùa thôi mà, anh Hai làm gì dữ vậy. Bọn em sẽ lên lầu với điều kiện có hai lon bia kèm theo. Đồng ý không ?

Triệu nheo mắt trêu :

- Nghe chưa ... anh Hai ?

Kiên chưa kịp nói gì, Thảo Uyên chọt lên tiếng :

- Trông anh này quen quá ta.

Triệu hơi giễu cợt :

- Vậy sao ! Anh lại thấy em lạ hoắc.

Đông Nghi mai mỉa :

- Nhà mày đâu phải là quán nhậu hay nhà hàng, khách sạn làm sao quen anh Triệu được.

Thảo Uyên nhíu mày :

- Triệu hả ? Thôi, đúng rồi. Em nhớ ra anh rồi ... nhưng em không nói đâu.

Nghi ngạc nhiên :

- Ủa ! Sao vậy ?

Uyên xua tay :

- Không sao hết ! Thôi, mình lên lầu để mấy ông tiếp tục cuộc chiến đấu.

Triệu khó chịu :

- Đầu thể nào chưa xong đã bỏ đi được. Anh muốn biết em từng gặp anh ở đâu, hỏi nào ?

Thảo Uyên im lặng, rồi gượng gạo :

- Xin lỗi. Em đùa, chớ chưa bao giờ gặp anh hết.

Triệu đành giọng :

- Nói dối ! Anh không thích ai đùa với mình.

- Tại sao em ngần ngại ? Lẽ nào em đã gặp anh đang làm việc gì xấu à ?

Uyên ấp úng :

- Không phải.

Đông Nghi lắc tay Uyên :

- Vậy thì nói đại đi.

Kiên cũng ngạc nhiên :

- Có chuyện gì làm em khó xử à ?

Uyên mím môi :

- Em từng thấy anh tới nhà Hoàng Cúc nhiều lần. Việc này chả có gì xấu, nhưng em thù con hồ ly đó nên không muốn nhắc tới.

Dứt lời, Thảo Uyên bỏ chạy lên lầu. Đông Nghi nhìn Triệu rồi định chạy theo, nhưng Kiên đã nói :

- Hoàng Cúc có quen gì với Thảo Uyên vậy Nghi ?

Cô ngập ngừng :

- Cô ta là vợ bé của ba nó.

Triệu tái xanh cả mặt. Anh kêu lên :

- Không thể nào !

Đông Nghi trợn mắt :

- Tại sao lại không thể ? Ba nó bỏ bê gia đình để theo người khác bốn năm nay rồi mà.

Triệu gằm gừ :

- Nhưng người đó không phải là Hoàng Cúc.

Nghi trầm giọng :

- Chuyện này em không biết ...

Kiên khoát tay :

- Lên lầu đi Nghi !

Triệu ngọ nguậy trên ghế :

- Phải hỏi Uyên cho ra lẽ mới được.

Đông Nghi buột miệng :

- Uyên rất kín về chuyện gia đình, chưa chắc anh hỏi mà con bé chịu nói.

Liếc Triệu một cái, Nghi bỏ lên lầu, lòng băn khoăn vì gương mặt thất thần của anh.

Chương 5

Đông Nghi bồn chồn nhìn ra cửa . Quán cafe buổi chiều vắng teo khiến cho cô thấy thời gian chờ đợi như dài ra.

Thảo Nguyên chống cằm trách:

- Anh ta cho mình leo cây rồi , tại mày dễ tin quá. Về thôi , “Ngông “ ời !
- Mới trễ có ba phút" hai giây thôi . Khoảng thời gian này so với 24 giờ trong ngày chỉ là sai số không đáng kể . Mày cứ xem như đang làm việc thiện đi , đừng càu nhàu mất hết ý nghĩa.

Thảo Nguyên bĩu môi :

- Chỉ có mày mới làm việc thiện chứ tao thì không . Tao sắp cho anh chàng si tình kia biết rõ bộ mặt của con yêu nữ anh ta từng mê mệt một cách ngu ngốc suốt năm.

Nghi sốt ruột :

- Tao cũng đang nôn nóng nghe kể đây... Chắc ! Sao lâu tới thế nhỉ ? Hay mày kể... mí mí cho tao nghe trước đi.
- Tao nhớ mày đâu có tánh tò mò và cũng không hay xen vào chuyện người khác. Lần này coi bộ mày tai hơn tao tưởng nhiều.

Nghi nhún vai :

- Nghe ông Kiên kể lý do Triệu phải chia tay với Hoàng Cúc, tao thấy tội nghiệp nên mới nhận làm đại sứ của Liên Hợp Quốc đứng ra tổ chức cuộc gặp gỡ này đây , chứ đâu phải tao tò mò xen vào chuyện của người khác.

Uyên gật gù:

- À , ra thế ! Tội nghiệp với thương hại na ná giống nhau . Từ trước tới giờ mày chưa thương hại ai, lần này coi chừng đó em . Thương hại có nghĩa là thương người ta mà hại mình.

Mặt Nghi đỏ lên vì cái mép từng dự thị trang “Nhí Nhố “ trong “ Mực Tím “ của Uyên, cô ấp úng:

- Mày độc mồm vừa vừa . Tao không có...
- Biết là tao độc mồm sao lại đỏ mặt ? Nè, không phải sau lần cho chàng ăn bột chiên, mày đã đem mơ ngày tương à ?

Đông Nghi chưa kịp nói gì thêm đã thấy Triệu đẩy cửa bước vào. Anh đi đến chỗ hai người , giọng gấp rút :

- Xin lỗi đã tới trễ.

Uyên tùm tùm :

- Chắc xe xẹp bánh phải không ?

Không nghĩ Uyên trêu mình, Triệu gật đầu :

- Đúng vậy . Tụi em chờ lâu chưa ?

Khều Nghi, Thảo Uyên nháy mắt :

- Lâu.

Không ngờ, TU dài giọng:

- Vậy mà lúc nãy mày nói trễ dăm ba phút chỉ sai số không đáng kể so với một đời người . Ai ngờ... đợi chờ anh một giây bằng một thế kỷ dài...

Triệu tỉnh bơ như không thấy Nghi xấu hổ đến cúi gầm mặt xuống . Anh nôn nóng:

- Chúng ta bắt đầu được rồi chứ ?
- Không cần uống nước sao ?

Hơi khựng lại một chút , Triệu gọi :

- Thêm ba chai sữa đậu nành nữa.

Người phục vụ vừa đem ra , Triệu liền rót vào hai ly sữa vẫn còn của Uyên và Nghi rồi tự rót cho mình.

Nhìn anh bung ly sữa uống một hơi, Đông Nghi chột xót xa khi thấy dường như Triệu đang nghĩ ngợi dữ lắm . Anh không làm chủ được mình nên hành động thật máy móc , chớ chẳng điệu dàng ga- lăng như buổi tối anh chở Nghi từ xa lộ về ghé quán phở vì cô than đói.

Hằng là Hoàng Cúc đã chiếm lĩnh hết tâm trí của Triệu rồi . Chi+? sở những điều sắp nghe sẽ làm anh bị tổn thương thôi .Thảo Uyên rất chanh chua, chắc chắn con bé sẽ dùng những lời độc địa để nói về bà vợ kế của ba mình, như thế vô tình Uyên đã làm tim Triệu vỡ thêm lần nữa vì Hoàng Cúc.

Dù lúc này dặn dò TU hãy nhỏ nhẹ, dịu dàng với Triệu rồi , nhưng Nghi vẫn chưa yên tâm vì sợ con nhỏ “nổ” bắt từ.

Ngần ngừ đan hai tay vào nhau, Nghi mở lời :

- Anh Triệu cần hỏi Thảo Uyên chuyện gì cứ tự nhiên nhé . Em có chút việc phải đi...

Triệu như sực tỉnh , anh gượng cười :

- Cứ ở lại đây . Anh không ngại đâu...

Thảo Uyên cũng giãy nảy lên :

- Tự nhiên bỏ tao một mình ,lạ lùng thật . Mà sợ gì vậy ?

Đông Nghi áp úng:

- Tao sợ phiền hai người thôi chớ có sợ gì đâu.

Uyên liếc Nghi một cái dài mấy cây số :

- Mà bỏ đi , tao mới phiền đó.

Quay sang Triệu, Uyên đập ngay :

- Anh muốn tìm hiểu gì về Hoàng Cúc ?

Dù đã chuẩn bị sẵn bao nhiêu câu hỏi , Triệu vẫn không biết mở miệng thế nào.

Lưỡng lự một chút,anh nói :

- Cứ nói những điều em biết về cô ấy.

Thảo Uyên khinh khỉnh :

- Đó không phải là những điều anh chờ để nghe đâu , vì Hoàng Cúc rất bí ối , tòi tệ.

Triệu sầm mặt xuống vì khúc dạo đầu nặng nề của Uyên.

Cô hơi thách thức :

- Anh không khó chịu chứ ?

Triệu lắc đầu nhưng gương mặt cứ nhăn nhú lại trông thật khổ sở.

Đông Nghi nói nhỏ vào tai Uyên:

- Mà r'ang nhẹ nhàng một chút...

Thảo Uyên thản nhiên :

- Xin lỗi anh, em không thể nói khác về người đã phá nát gia đình mình được . Nhắc tới con đàn bà đó , lòng em chỉ có căm thù, khinh bỉ.

Triệu phân bua:

- Hoàn cảnh của Cúc rất thương tâm , cô ấy là một thiếu nữ trong trắng bị cuộc đời vùi dập mới sa vào đường cùng. Chớ anh thì chắc Cúc không muốn phá vỡ hạnh phúc người khác, vì cô ấy rất cao thượng.

Thảo Uyên phá ra cười :

- Con mụ đó mà cao thượng. Em tưởng chỉ có bố em là lắm thôi chớ , nào ngờ có cả anh nữa .

Đàn ông quả thật nhẹ dạ.

Cố gạt câu nói giống bà cụ non đang lên lớp của Uyên qua, Triệu trầm giọng:

- Anh đã làm Hoàng Cúc ra sao, em nói đi ?

Thảo Uyên nhíp tay lên bàn:

- Em sẽ kể về Hoàng Cúc và anh sẽ tự rút ra những nhầm lẫn của mình.

Im lặng hơi lâu như để Nghi và Triệu nóng ruột hơn nữa Uyên mới nói:

- Chắc chắn em biết Hoàng Cúc trước anh . Lần đầu em gặp, Cúc là một cô nữ sinh vừa tốt nghiệp phổ thông trung học lên thành phố dự thi đại học. . Hoàng Cuc" là bạn của dì Út em, nên đã theo dì ấy tới nhà em ở tạm . Sau đó cả hai đều đậu đại học và cùng ở nhà em.

Uống một hớp nữa, Uyên kể tiếp :

- Nửa năm đầu, Hoàng Cúc vẫn còn là một cô gái quê với đôi mắt lúng liếng liếc ngang liếc dọc, nhưng sau đó dần dà ã đã biết ăn diện. Với sắc đẹp trời cho và vóc dáng mà các người mẫu thầm ao ước, Hoàng Cuc" nhanh chóng lột xác đến mức mọi người trong gia đình em phải từ ngạc nhiên cho đến ngỡ ngàng. Vốn là người nhạy cảm, mẹ em thấy cho chị ta ở trong nhà là chứa một hiểm họa ,nên bà đã viện nhiều lý do để Hoàng Cúc đi trọ chỗ khác . Khổ nỗi, cái chỗ khác mà Cuc" tìm được lại không ca, nó nằm đối diện với nhà em thôi.

Triệu buột miệng:

- Anh nhớ rồi . Nhà em có giàn hoa giấy đỏ ngoài cổng chớ gì ?

- Trí nhớ của anh tốt thật . Tiếc là mẹ của em đã đốn giàn hoa ấy từ lâu.

Đông Nghi hỏi :

- Sau đó thì sao ?

- Dì Út nói gia đình Hoàng Cúc nghèo, nhưng từ khi chị ta dọn ra ở riêng thì lúc nào cũng thấy Cúc ăn xài thoải mái và chung diện hơn mức bình thường mà một. sinh viên nghèo có được , nhất là khoảng thời gian cuối năm học thứ nhất.

Xoay xoay chiếc ly trong tay, Uyên nói:

- Dù không hề ganh tỵ với Cúc , nhưng bọn em bắt đầu để ý và thấy chị ta rất thường đi đêm với những bộ cánh thật xịn và bao giờ cũng được chở bằng Dream hay xe đời mới, để rồi sang hôm sau mặc những bộ đồ đơn giản hơn đi đến giảng đường.

Nhìn phớt Triệu một cái, Uyên lên giọng :

- Nghe đâu bọn con trai của trường Kinh tế trồng cây si Cúc hàng hàng như cao su trong rừng, chắc hẳn trong đó có cả anh.

Nghi đá nhẹ chân Uyên vì câu nói hỏi xách mé trật chìa đó . Cô ngáp ngừng:

- Chuyện đấy có gì là lạ . Quan trọng là chị ta đã chọn ai kia.

Thảo Uyên phán một câu chắc nịch :

- Con mụ ấy chỉ chọn tiền.

Triệu bẻ những ngón tay kêu răng rắc :

- Sao em lại nói vậy ?

Thảo Uyên nhún vai :

- Vì sự thật là thế . Muốn có tiền để đua đòi chung diện , Hoàng Cúc đã làm tiếp viên trong các nhà hàng, thậm chí cả trong vũ trường. Mấy ông chú em vào những chỗ ấy đã nhận ra cô ta , khi về nhà kể lại , ba em tỏ vẻ không tin . Dì Út có hỏi , Cúc cho biết cô chỉ ngồi quầy thu tiền chứ chẳng làm gì xấu hết . Nghe như vậy, ba em có ý... thương hại , nên mới giới thiệu Hoàng Cúc tới làm thu ngân cho một shop bán đồng hồ cao cấp. Cô ta được ưu tiên làm một. buổi , còn một buổi đi học. Chính trong thời gian này, em đã thấy anh tới lui nhà Hoàng Cúc.

Triệu gượng cười vì những lời Uyên vừa kể... Nếu đây là sự thật thì rõ ràng anh chưa biết bì về Hoàng Cúc như đã tưởng . Đạo đó, cô không hề hé môi việc mình phải làm thêm vì thiếu hụt.

Ngược lại Cúc luôn rủ rừ rì rì với anh rằng: gia đình cô thuộc bậc trung lưu ở miền Tây. Cô lên

SG học đại học vì chê đại học Cần Thơ dở , quê mùa, không văn minh hiện đại như ở chốn phồn hoa này. Cúc cho biết mình chả thiếu gì ngoài tình cảm, do đó hãy đến với cô bằng tấm lòng chân thật.

Cũng vì những lời này nên khi tặng quà cho cô , Triệu càng lựa các món có giá trị và thật đặt biệt để chứng tỏ lòng mình không gian dối . Những lần ấy, nhìn Hoàng Cúc hờ hững để những gói quà sang một bên mà chả cần xem bên trong là gì , Triệu cứ thấp thỏm lo cô sẽ từ chối hiện vật cũng như từ chối lòng mình...

Giọng Thảo Uyên vẫn đều đều :

- Và cũng trong thời gian này, bố em bắt đầu có những biểu hiện kỳ cục, ông luôn cáu gắt, chê bai mẹ em . Gia đình bỗng dưng phải chịu đựng những cơn giận dữ bất chợt, vô lý của ông . Em nhớ có một lần , anh đến chơi nhà Hoàng Cúc, ba em đang đứng trên ban- công nhìn sang bồn sa sầm mặt xuống rồi vào nhà mở nhạc hết cỡ. Ông lầm lì đem chai rượu Tây ra ban- công ngồi nhâm nhi một mình . Ngồi học bài ở phòng kế bên , em nhìn thấy và linh tính của một con nhóc mới học lớp 10 mách rằng có gì đó không bình thường giữa ba và Hoàng Cúc , nhưng chưa dám khẳng định điều mình nghĩ...

Tối đó , anh về thì Hoàng Cúc cũng sửa soạn như một bà hoàng để đi chơi . Ba em lặng lẽ thay quần áo rồi cũng xách xe đi đến sáng hôm sau . Đó không phải là lần đầu tiên ông đi như thế . Nhưng lần này không hiểu sao em lại tin rằng ba đã ở cạnh Cúc suốt đêm. Khổ răn em không dám hé một lời với ai.

Triệu hỏi gặng lại :

- Em cho rằng Hoàng Cúc và ba em đã đan díu từ lúc cô ấy đang quen với anh à ?

Thảo Uyên gật đầu :

- Bây giờ em dám chắc với anh là đúng thế . Sau này , khi đã không giấu được ai , ba em thú nhận tất cả để mẹ chịu ly dị .Ông và Hoàng Cúc đã để ý nhau ngay lần đầu cô ta theo đi Út lên thi đại học . Ông từng lên mẹ chu cấp cho Hoàng Cúc, nhưng cô ta tiêu xài quá mức nên đã lên ông làm thêm ở vũ trường, khách sạn để kiếm tiền.

Mím môi đầy căm ghét , Thảo Uyên nói :

- Chính Hoàng Cúc buột ba em phải cưới cô ta . Nếu 0, Cúc sẽ ưng một. Việt Kiều khác . Ba em mù quáng nghe lời ả hồ ly tinh ấy vì tưởng cô ta yêu thương mình thật. Ông đâu biết rằng Hoàng Cúc chỉ là một gái hạng sang muốn tìm một ngài giám đốc để nương tựa . Ông đâu hề biết cô ả từng bị bắt vì đi khách tập thể.

Triệu tái mặt :

- Em bảo sao ?

- Hoàng Cúc từng bị bắt ở khách sạn với một đám thanh niên. Nhưng cô ả khai rằng bị bọn kia cho uống thuốc và đưa vào đó.

- Sao em biết chuyện này ?

Thảo Uyên nói :

- Mẹ em đã tìm hiểu , đã gặp tụi kia , chúng cho biết , ba chúng phải bỏ vàng ra để Hoàng Cúc bãi nại...

Triệu thần thờ gục đầu xuống . Lâu lắm, anh mới hỏi :

- Hiện giờ Hoàng Cúc ở đâu ?

- Vũng Tàu . Ba em và cô ta có một khách sạn mini ngoài ấy . Nhưng...

Thảo Uyên ngáp ngừng, Triệu ngạc nhiên :

- Sao em không nói tiếp ?

Thảo Uyên đáp:

- Nhưng em tin rằng hai người sớm muộn gì cũng chia tay, vì ba em không còn đủ sức làm ra tiền hơn nữa cho Hoàng Cúc, trong khi hiện giờ vây quanh cô ta là bao nhiêu tay giàu có.

Triệu mệt mỏi:

- Cám ơn em đã cho anh biết sự thật về Hoàng Cúc . Nếu 0, suốt đời anh sẽ day dứt, trăn trở vì một điều không phải là sự thật.

Giọng Uyên nhẹ nhàng:

- Em cũng là nạn nhân như anh thôi , sao lại cám ơn. Chỉ mong anh đừng buồn nếu như này giờ em có lỗi.

Nhìn đồng hồ, Uyên nói :

- Tụi em phải đi học . Chắc anh không hỏi gì nữa đâu nhỉ ?

Triệu uể oải lắc đầu . Anh chạm phải đôi mắt tràn đầy thông cảm của Đông Nghi nhưng anh vờ như không để ý.

Đứng dậy đưa hai cô ra cửa , Triệu trở vào ngồi xuống ghế , tâm trí trống rỗng . Anh không buồn , không đau mà chỉ hụt hẫng vì bị tổn thương quá nặng.

Đông Nghi bồn chồn nhìn ra cửa . Quán cafe buổi chiều vắng teo khiến cho cô thấy thời gian chờ đợi như dài ra.

Thảo Nguyên chống cằm trách:

- Anh ta cho mình leo cây rồi , tại mày dễ tin quá. Về thôi , “Ngông “ ời !

- Mới trễ có ba phút" hai giây thôi . Khoảng thời gian này so với 24 giờ trong ngày chỉ là sai số không đáng kể . Mày cứ xem như đang làm việc thiện đi , đừng càu nhàu mất hết ý nghĩa.

Thảo Nguyên bĩu môi :

- Chỉ có mày mới làm việc thiện chứ tao thì không . Tao sắp cho anh chàng si tình kia biết rõ bộ mặt của con yêu nữ anh ta từng mê mệt một cách ngu ngốc suốt năm.

Nghi sốt ruột :

- Tao cũng đang nôn nóng nghe kể đây... Chắc ! Sao lâu tới thế nhỉ ? Hay mày kể... mí mí cho tao nghe trước đi.

- Tao nhớ mày đâu có tánh tò mò và cũng không hay xen vào chuyện người khác. Lần này coi bộ mày tai hơn tao tưởng nhiều.

Nghi nhún vai :

- Nghe ông Kiên kể lý do Triệu phải chia tay với Hoàng Cúc, tao thấy tội nghiệp nên mới nhận làm đại sứ của Liên Hợp Quốc đứng ra tổ chức cuộc gặp gỡ này đây , chứ đâu phải tao tò mò xen vào chuyện của người khác.

Uyên gật gù:

- À , ra thế ! Tội nghiệp với thương hại na ná giống nhau . Từ trước tới giờ mày chưa thương hại ai, lần này coi chừng đó em . Thương hại có nghĩa là thương người ta mà hại mình.

Mặt Nghi đỏ lên vì cái mép từng dự thị trang “Nhí Nhố “ trong “ Mực Tím “ của Uyên, cô ấp úng:

- Mày độc mồm vừa vừa . Tao không có...

- Biết là tao độc mồm sao lại đỏ mặt ? Nè, không phải sau lần cho chàng ăn bột chiên, mày đã đem mơ ngày tưởng à ?

Đông Nghi chưa kịp nói gì thêm đã thấy Triệu đẩy cửa bước vào. Anh đi đến chỗ hai người , giọng gấp rút :

- Xin lỗi đã tới trễ.

Uyên tủm tỉm :

- Chắc xe xẹp bánh phải không ?

Không nghĩ Uyên trêu mình, Triệu gật đầu :

- Đúng vậy . Tụi em chờ lâu chưa ?

Khều Nghi, Thảo Uyên nháy mắt :

- Lâu.

Không ngờ, TU dài giọng:

- Vậy mà lúc nãy mày nói trễ dăm ba phút chỉ sai số không đáng kể so với một đời người . Ai ngờ... đợi chờ anh một giây bằng một thế kỷ dài...

Triệu tỉnh bơ như không thấy Nghi xấu hổ đến cúi gầm mặt xuống . Anh nôn nóng:

- Chúng ta bắt đầu được rồi chứ ?

- Không cần uống nước sao ?

Hơi khựng lại một chút , Triệu gọi :

- Thêm ba chai sữa đậu nành nữa.

Người phục vụ vừa đem ra , Triệu liền rót vào hai ly sữa vẫn còn của Uyên và Nghi rồi tự rót cho mình.

Nhìn anh bung ly sữa uống một hơi, Đông Nghi chột xót xa khi thấy dường như Triệu đang nghĩ ngợi dữ lắm . Anh không làm chủ được mình nên hành động thật máy móc , chớ chẳng điệu dàng ga- lăng như buổi tối anh chở Nghi từ xa lộ về ghé quán phở vì cô than đói.

Hằng là Hoàng Cúc đã chiếm lĩnh hết tâm trí của Triệu rồi . Chi sợ những điều sắp nghe sẽ làm anh bị tổn thương thôi .Thảo Uyên rất chanh chua, chắc chắn con bé sẽ dùng những lời độc địa để nói về bà vợ kế của ba mình, như thế vô tình Uyên đã làm tim Triệu vỡ thêm lần nữa vì Hoàng Cúc.

Dù lúc nãy dặn dò TU hãy nhỏ nhẹ, dịu dàng với Triệu rồi , nhưng Nghi vẫn chưa yên tâm vì sợ con nhỏ “nổ” bất tử.

Ngần ngừ đan hai tay vào nhau, Nghi mở lời :

- Anh Triệu cần hỏi Thảo Uyên chuyện gì cứ tự nhiên nhé . Em có chút việc phải đi...

Triệu như sực tỉnh , anh gượng cười :

- Cứ ở lại đây . Anh không ngại đâu...

Thảo Uyên cũng giãy nảy lên :

- Tự nhiên bỏ tao một mình ,lạ lùng thật . Mày sợ gì vậy ?

Đông Nghi áp úng:

- Tao sợ phiền hai người thôi chớ có sợ gì đâu.

Uyên liếc Nghi một cái dài mấy cây số :

- Mày bỏ đi , tao mới phiền đó.

Quay sang Triệu, Uyên độp ngay :

- Anh muốn tìm hiểu gì về Hoàng Cúc ?

Dù đã chuẩn bị sẵn bao nhiêu câu hỏi , Triệu vẫn không biết mở miệng thế nào.

Lưỡng lự một chút,anh nói :

- Cứ nói những điều em biết về cô ấy.

Thảo Uyên khinh khỉnh :

- Đó không phải là những điều anh chờ để nghe đâu , vì Hoàng Cúc rất bí ối , tối tệt.

Triệu sầm mặt xuống vì khúc dạo đầu nặng nề của Uyên.

Cô hơi thách thức :

- Anh không khó chịu chứ ?

Triệu lắc đầu nhưng gương mặt cứ nhăn nhú lại trông thật khổ sở.

Đông Nghi nói nhỏ vào tai Uyên:

- Mày r'ang nhẹ nhàng một chút...

Thảo Uyên thân nhiên :

- Xin lỗi anh, em không thể nói khác về người đã phá nát gia đình mình được . Nhắc tới con đàn bà đó , lòng em chỉ có căm thù, khinh bỉ.

Triệu phân bua:

- Hoàn cảnh của Cúc rất thương tâm , cô ấy là một thiếu nữ trong trắng bị cuộc đời vùi dập mới sa vào đường cùng. Chớ anh thì chắc Cúc không muốn phá vỡ hạnh phúc người khác, vì cô ấy rất cao thượng.

Thảo Uyên phá ra cười :

- Con mụ đó mà cao thượng. Em tưởng chỉ có bố em là làm thôi chớ , nào ngờ có cả anh nữa . Đàn ông quả thật nhẹ dạ.

Cố gạt câu nói giống bà cụ non đang lên lớp của Uyên qua, Triệu trầm giọng:

- Anh đã làm Hoàng Cúc ra sao, em nói đi ?

Thảo Uyên nhíp tay lên bàn:

- Em sẽ kể về Hoàng Cúc và anh sẽ tự rút ra những nhầm lẫn của mình.

Im lặng hơi lâu như để Nghi và Triệu nóng ruột hơn nữa Uyên mới nói:

- Chắc chắn em biết Hoàng Cúc trước anh . Lần đầu em gặp, Cúc là một cô nữ sinh vừa tốt nghiệp phổ thông trung học lên thành phố dự thi đại học. . Hoàng Cuc" là bạn của dì Út em, nên đã theo dì ấy tới nhà em ở tạm . Sau đó cả hai đều đậu đại học và cùng ở nhà em.

Uống một hớp nữa, Uyên kể tiếp :

- Nửa năm đầu, Hoàng Cúc vẫn còn là một cô gái quê với đôi mắt lúng liếng liếc ngang liếc dọc, nhưng sau đó dần dà ả đã biết ăn diện. Với sắc đẹp trời cho và vóc dáng mà các người mẫu thầm ao ước, Hoàng Cuc" nhanh chóng lột xác đến mức mọi người trong gia đình em phải từ ngạc nhiên cho đến ngỡ ngàng. Vốn là người nhạy cảm, mẹ em thấy cho chị ta ở trong nhà là chứa một hiểm họa ,nên bà đã viện nhiều lý do để Hoàng Cúc đi trọ chỗ khác . Khổ nỗi, cái chỗ khác mà Cuc" tìm được lại không ca, nó nằm đối diện với nhà em thôi.

Triệu buột miệng:

- Anh nhớ rồi . Nhà em có giàn hoa giấy đỏ ngoài cổng chớ gì ?

- Trí nhớ của anh tốt thật . Tiếc là mẹ của em đã đốn giàn hoa ấy từ lâu.

Đông Nghi hỏi :

- Sau đó thì sao ?

- Dì Út nói gia đình Hoàng Cúc nghèo, nhưng từ khi chị ta dọn ra ở riêng thì lúc nào cũng thấy Cúc ăn xài thoải mái và chung diện hơn mức bình thường mà một. sinh viên nghèo có được , nhất là khoảng thời gian cuối năm học thứ nhất.

Xoay xoay chiếc ly trong tay, Uyên nói:

- Dù không hề ganh tỵ với Cúc , nhưng bọn em bắt đầu để ý và thấy chị ta rất thường đi đêm với những bộ cánh thật xịn và bao giờ cũng được chở bằng Dream hay xe đời mới, để rồi sang hôm sau mặc những bộ đồ đơn giản hơn đi đến giảng đường.

Nhìn phớt Triệu một cái, Uyên lên giọng :

- Nghe đâu bọn con trai của trường Kinh tế trồng cây si Cúc hàng hàng như cao su trong rừng, chắc hẳn trong đó có cả anh.

Nghi đá nhẹ chân Uyên vì câu nói hỏi xách mé trật chĩa đó . Cô ngậm ngừng:

- Chuyện đấy có gì là lạ . Quan trọng là chị ta đã chọn ai kia.

Thảo Uyên phán một câu chắc nịch :

- Con mụ ấy chỉ chọn tiền.

Triệu bẻ những ngón tay kêu răng rắc :

- Sao em lại nói vậy ?

Thảo Uyên nhún vai :

- Vì sự thật là thế . Muốn có tiền để đưa đòi chung diện , Hoàng Cúc đã làm tiếp viên trong các nhà hàng, thậm chí cả trong vũ trường. Mấy ông chú em vào những chỗ ấy đã nhận ra cô ta , khi về nhà kể lại , ba em tỏ vẻ không tin . Di Út có hỏi , Cúc cho biết cô chỉ ngồi quầy thu tiền chứ chẳng làm gì xấu hết . Nghe như vậy, ba em có ý... thương hại , nên mới giới thiệu Hoàng Cúc tới làm thu ngân cho một shop bán đồng hồ cao cấp. Cô ta được ưu tiên làm một. buổi , còn một buổi đi học. Chính trong thời gian này, em đã thấy anh tới lui nhà Hoàng Cúc.

Triệu gượng cười vì những lời Uyên vừa kể... Nếu đây là sự thật thì rõ ràng anh chưa biết gì về Hoàng Cúc như đã tưởng . Đạo đó, cô không hề hé lộ việc mình phải làm thêm vì thiếu hụt. Ngược lại Cúc luôn rủ rừ rì rì với anh rằng: gia đình cô thuộc bậc trung lưu ở miền Tây. Cô lên SG học đại học vì chê đại học Cần Thơ dở , quê mùa, không văn minh hiện đại như ở chốn phồn hoa này. Cúc cho biết mình chẳng thiếu gì ngoài tình cảm, do đó hãy đến với cô bằng tấm lòng chân thật.

Cũng vì những lời này nên khi tặng quà cho cô , Triệu càng lựa các món có giá trị và thật đặc biệt để chứng tỏ lòng mình không gian dối . Những lần ấy, nhìn Hoàng Cúc hồ hững để những gói quà sang một bên mà chẳng cần xem bên trong là gì , Triệu cứ thấp thỏm lo cô sẽ từ chối hiện vật cũng như từ chối lòng mình...

Giọng Thảo Uyên vẫn đều đều :

- Và cũng trong thời gian này, bố em bắt đầu có những biểu hiện kỳ cục, ông luôn cáu gắt, chê bai mẹ em . Gia đình bỗng dưng phải chịu đựng những cơn giận dữ bất chợt, vô lý của ông . Em nhớ có một lần , anh đến chơi nhà Hoàng Cúc, ba em đang đứng trên ban- công nhìn sang bỗng sa sầm mặt xuống rồi vào nhà mở nhạc hết cỡ. Ông làm lì đem chai rượu Tây ra ban- công ngồi nhâm nhi một mình . Ngồi học bài ở phòng kế bên , em nhìn thấy vẻ linh tính của một con nhóc mới học lớp 10 mách rằng có gì đó không bình thường giữa ba và Hoàng Cúc , nhưng chưa dám khẳng định điều mình nghĩ...

Tối đó , anh về thì Hoàng Cúc cũng sửa soạn như một bà hoàng để đi chơi . Ba em lặng lẽ thay quần áo rồi cũng xách xe đi đến sáng hôm sau . Đó không phải là lần đầu tiên ông đi như thế . Nhưng lần này không hiểu sao em lại tin rằng ba đã ở cạnh Cúc suốt đêm. Khổ rằn em không dám hé một lời với ai.

Triệu hỏi gặng lại :

- Em cho rằng Hoàng Cúc và ba em đã đan díu từ lúc cô ấy đang quen với anh à ?

Thảo Uyên gật đầu :

- Bây giờ em dám chắc với anh là đúng thế . Sau này , khi đã không giấu được ai , ba em thú nhận tất cả để mẹ chịu ly dị .Ông và Hoàng Cúc đã để ý nhau ngay lần đầu cô ta theo Di Út lên thi đại học . Ông từng lên mẹ chu cấp cho Hoàng Cúc, nhưng cô ta tiêu xài quá mức nên đã lên ông làm thêm ở vũ trường, khách sạn để kiếm tiền.

Mím môi đầy căm ghét , Thảo Uyên nói :

- Chính Hoàng Cúc buộc ba em phải cưới cô ta . Nếu 0, Cúc sẽ ưng một. Việt Kiều khác . Ba em mù quáng nghe lời ả hồ ly tinh ấy vì tưởng cô ta yêu thương mình thật. Ông đâu biết rằng Hoàng Cúc chỉ là một gái hạng sang muốn tìm một ngài giám đốc để nương tựa . Ông đâu hề biết cô ả từng bị bắt vì đi khách tập thể.

Triệu tái mặt :

- Em bảo sao ?

- Hoàng Cúc từng bị bắt ở khách sạn với một đám thanh niên. Nhưng cô ả khai rằng bị bọn kia cho uống thuốc và đưa vào đó.

- Sao em biết chuyện này ?

Thảo Uyên nói :

- Mẹ em đã tìm hiểu , đã gặp tụi kia , chúng cho biết , ba chúng phải bỏ vàng ra để Hoàng Cúc bả nại...

Triệu thần thờ gục đầu xuống . Lâu lắm, anh mới hỏi :

- Hiện giờ Hoàng Cúc ở đâu ?

- Vũng Tàu . Ba em và cô ta có một khách sạn mini ngoài ấy . Nhưng...

Thảo Uyên ngập ngừng, Triệu ngạc nhiên :

- Sao em không nói tiếp ?

Thảo Uyên đáp:

- Nhưng em tin rằng hai người sớm muộn gì cũng chia tay, vì ba em không còn đủ sức làm ra tiền hơn nữa cho Hoàng Cúc, trong khi hiện giờ vây quanh cô ta là bao nhiêu tay giàu có.

Triệu mệt mỏi:

- Cám ơn em đã cho anh biết sự thật về Hoàng Cúc . Nếu 0, suốt đời anh sẽ day dứt, trăn trở vì một. điều không phải là sự thật.

Giọng Uyên nhẹ nhàng:

- Em cũng là nạn nhân như anh thôi , sao lại cám ơn. Chỉ mong anh đừng buồn nếu như này giờ em có lỗi.

Nhìn đồng hồ, Uyên nói :

- Tụi em phải đi học . Chắc anh không hỏi gì nữa đâu nhỉ ?

Triệu ưỡ ể oải lác đầu . Anh chạm phải đôi mắt tràn đầy thông cảm của Đông Nghi nhưng anh vờ như không để ý.

Đúng dậy đưa hai cô ra cửa , Triệu trở vào ngồi ì xuống ghế , tâm trí trống rỗng . Anh không buồn , không đau mà chỉ hụt hẫng vì bị tổn thương quá nặng.

Vậy là mấy năm nay , bà ngoại, cậu mợ Long và cả Nhân đều nghĩ đúng về Hoàng Cúc", chỉ có anh là u mê vì si tin h nên tôn cô ta lên ngôi thần tượng, nên áp ủ trong tim như một mối tình tuyệt đẹp suốt đời không mờ phai.

Bất giác, Triệu bật cười chua chát khi nhớ lại những lời Hoàng Cúc từng nói với anh.

Nhắm nghiền mắt lại , anh tựa người ra sau để thấy sự chua chát đang ùn ùn kéo thành cơn giông phần nộ , nó làm tim anh nhức nhối đến mức điên cuồng.

Bật người dậy, Triệu nắm tay xuống bàn và sừng sốt khi thấy Đông Nghi đang ngồi đối diện . Cô bé giật nảy người vì hành động bất ngờ của anh.

Triệu sượng sùng hỏi như nạt :

- Em chưa đi sao ?

Đông Nghi lật đật gật đầu rồi áp ứng:

- Em định ở lại với anh...

- Để làm gì ? Bộ sợ anh đau khổ đến mức tự tử à ?

- Không phải ! Trước đây anh đã quan tâm tới em. Bây giờ anh gặp chuyện buồn, em ..em..

Triệu cười khẩy:

- Sòng phẳng quá nhỉ ? Anh không ưa kiểu có qua có lại như vậy . Em nên đi học đi , anh chẳng sao đâu.

Đông Nghi khoanh tay trước ngực :

- Chiều nay em không muốn học mà chỉ muốn quây cho anh vui . Nhưng tình cảnh này cho thấy

chắc anh không vui nổi rồi.

- Đừng khích anh, bé con ! Nào, biến ngay, anh đang muốn ngồi một mình, biết 0?

- Để nhớ lại một cuộc tình nhiều kịch tính hả ? Hôm trước nghe anh Kiên nói , em mới hiểu vì sao anh hùng hùng hổ hổ khi thấy Nhân và em vào khách sạn. Thì ra, anh trách làm Nhân bao lâu nay, đúng là oan cho thằng nhỏ.

Triệu quắc mắt :

- Em im đi ! Đừng xía vô chuyện người khác.

Dứt lời, anh lạnh lùng đứng dậy đi về phía quầy tính tiền rồi phớt tỉnh đi ra cửa như chẳng hề có Đông Nghi ngồi đó . Thái độ của anh làm cô tự ái vô cùng. Dù biết Triệu vừa bị một cú sốc khá dữ dội , Đông Nghi vẫn không nghĩ rằng anh sẽ bỏ mặc mình. Đến lúc thấy anh thản nhiên ngồi lên xe phóng đi, cô mới thảng thốt chạy theo, nhưng Triệu không hề dừng lại. Thì ra, anh chẳng xem cô ra gì cả.

Buông thông hai tay, Nghi thất thểu bước dọc theo hè phố . Cô không hiểu sao mình đã điên khùng bỏ học ở lại với Triệu , trong khi anh ta chẳng cần cô chia sẻ.

Thờ dài, Nghi tự an ủi : Không thể trách Triệu được . Cũng tại cô quá vụn g về , lòng thì muốn an ủi người ta nhưng mồm lại nói những lời chua ngoa . Nếu Triệu là anh Kha, có lẽ Nghi đã ăn bọp tai rồi.

Xóc lại cái túi vải bằng thổ cẩm trên vai , Nghi bước chậm dưới hàng nhạc ngựa đang rụng lá đầy vỉa hè.

Sắp tới rồi ! Nếu nghĩ mình đang bách bộ ngắm cảnh có lẽ sẽ thấy đỡ bực dọc hơn. Dù sao đây cũng là một bài học trong nhiều bài học mà cuộc đời sẽ dành cho mình.

Tại sao mình lại chủ quan nghĩ rằng Triệu sẽ cần mình an ủi , trong khi suốt buổi trò chuyện anh rất tỉnh táo chớ không hề bị kích động chút nào.

Quả là mình đã ngộ nhận . Thật buồn cười và cũng thật xấu hổ cho việc làm vừa rồi.

Đang buồn bã đếm từng bước, Nghi chợt giật mình khi thấy Triệu vòng xe trở lại và dừng trước mặt cô.

Anh hất hàm :

- Xe em đâu?

- Thảo Uyên chạy rồi.

- Em định lợi bộ về nhà à ?

Đông Nghi mím môi :

- Chuyện này đâu liên quan tới anh. Bây giờ là ban ngày. Đoạn đường này đông đúc, không có ma quỷ xuất hiện đâu , anh khỏi phải... phải...

Triệu ngắt ngang lời Nghi :

- Em còn muốn quậy anh cho vui nữa không ?

Đông Nghi chưa kịp hiểu ý Triệu , anh đã nói tiếp :

- Nếu muốn thì xin mời em lên xe.

Đông Nghi ngần ngừ:

- Em không thích anh phóng ẩu đâu.

- Anh cũng không thích vừa mất tiền đóng phạt vừa bị giam xe . Nếu muốn quậy... nhau thì tới một quán nào đó mình cụng ly cho quên hết chuyện đời đen bạc.

- Nh... ậu... h... ả ?

Triệu cười lớn :

- Ừ. Sao, em sợ à ? Vậy mà đòi chia buồn, sẽ khổ với người khác . Đàn ông các anh không thích nghe rỉ rả bằng lời đâu. Giả dối lắm !

Đông Nghi tránh đôi mắt của Triệu . Nóng mặt vì cuối câu Triệu cố ý kéo dài ra đây mai mĩa , cô gật gù :

- Anh muốn nhậu chớ gì ? Được rồi , em sẽ đi với anh.

Không đợi Triệu nói thêm, Đông Nghi nhảy lên ngồi sau lưng anh . Triệu làm li chờ cô đi . Nghi chột hoang mang với quyết định bốc đồng của mình. Rượu vào biết chuyện gì sẽ xảy ra , nhưng đã leo lên xe rồi, chả lẽ lại nhảy xuống thì mất thể diện quá. Thôi, cứ mặc , xem anh ta sẽ chở mình tới đâu cho biết.

Tới một quán cóc bình dân bên đường, Triệu dừng lại.

Đông Nghi ngạc nhiên :

- Ở đây à ?

Triệu cười cười :

- Chả lẽ em nghĩ anh đưa em vào nhà hàng nổi hay khách sạn năm sao? Giải sầu phải chọn những quán như vậy mới phê . Bao giờ đi với bồ, mới vào những điểm kia , hiểu chưa nhoc".

Đông Nghi làm thình bịch theo anh. Trong quán cũng có nhiều người đã nhập cuộc . Họ là những thanh niên nam nữ trạc tuổi Nghị Nhìn cách ăn mặc, trông họ giống các cô chiêu , cậu ấm hơn là dân nhậu chuyên nghiệp . Thấy họ tự nhiên nốc bia, Đông Nghi bốt rụt rè, cô mạnh dạn ngồi xuống kế bên Triệu và tò mò lắng nghe anh gọi đồ nhắm với rượu.

Cô buột miệng :

- Nhậu ở đây giữa chừng có phải chạy vì dọn lề đường không đó ?

- Em không phải lo, dọn lề này, mình tới lề khác. Khấp than`h phố, chỗ nào lại không có tụ điểm để lai rai tí chút.

Triệu để trước mặt Nghi một lon bia , trước mặt mình một chai rượu.

Nghi phản đối :

- Vậy là không công bằng . Sao em không có rượu chứ ?

- Ở đây chỉ có rượu rắn và rượu huyết dê, em uống được không ?

Rùng mình nhìn theo tay Triệu chỉ . Cô thấy một dãy hũ chứa rắn đủ màu ngâm rượu xếp dài trên kê.

- Trời ơi ! Thấy ghê quá ! Uống vào , người ta có thể trở nên độc như rắn không vậy ?

Triệu uống một ngụm rồi nói:

- Rắn và phụ nữ là bạn bè với nhau từ thời bà Êva còn ở trên thiên đường. Đan` ông uống rượu rắn vào mới dám chơi với đàn bà. Có ngộ độc một chút mới xứng đôi chứ.

Đông Nghi cay cú:

- Đàn bà cũng có nhiều hạng, đâu thể vợ đũa cả nắm được.

- Vậy em thuộc loại nào ?

Nghi khinh khỉnh :

- Không phải hạng người như Hoàng Cuc" là cái chắc.

Đưa ly rượu lên, Triệu nhếch môi :

- Khá lắm ! Minh cụng một ly đi, em gái siêu hạng !

Gấp cho Nghi một miếng nem, anh nói :

- Nhiều món lắm , em tạm thời khai vị bằng món này đã.

Nghi đặt lon bia xuống bàn và hỏi :

- Sao anh lại cười ?

- Ô, không ! Anh đang nghĩ tới Kiên . Nếu biết em đang nhậu ở đây, chắc nó sẽ bay tới دنب anh một trận nên thân liền.

Nghi buồn bã :

- Ở nhà không còn ai quan tâm tới việc đi sớm về trễ của em nữa đâu . Nhiều hôm đi học thêm , em tới nhà Thảo Uyên ngủ . Ngày hôm sau gặp mẹ, bà cũng chẳng thèm hỏi xem đêm qua em ở đâu , làm gì . Mãi rồi em cứ muốn lang thang ngoài phố.

Triệu nhấp một ngụm, giọng hơi giễu cợt :

- Vậy chiều nay chẳng biết ai chia cay sẽ đắng với ai đây nữa.

Đông Nghi cười xòa :

- Dĩ nhiên là em chia sẻ với anh rồi . Nhưng bia chỉ đắng chớ chẳng có cay chút nào.

- Vậy thì rượu đây, dám thử không ?

Nghi chớp mắt t:

- Rắn và phụ nữ là bạn, ai lại uống bạn bao giờ.

Nhắm mắt uống hết phần rượu còn lại trong ly, Triệu gằn giọng:

- Đản bà thì chuyện gì không dám làm.

Đông Nghi thản nhiên :

- Còn bao nhiêu cảm giận âm ức đản bà nữa , cứ tuôn ra cho hết đi.

Triệu làm lì :

- Em nghĩ anh giận cá chém thớt à ?

Nghi bĩu môi :

- Xi ! Ngu sao nghĩ mình là thớt. Nhưng lời lẽ của anh tức cười quá.

- Tức cười chỗ nào ?

Nghi há t mắt lên :

- Anh làm như mình hiểu phe tóc dài tụi em lắm không bằng . Nói thật , nếu hiểu thì anh đâu ôm hận như vậy.

Triệu nổi cáu :

- Thôi đủ rồi . Toàn chế dầu vào lửa thôi.

Nghi tùm tùm cười , cô hớp một ngụm bia rồi im lặng nhìn xung quanh . Những người trẻ như cô buồn gì mà lao vào rượu nhỉ ? Nhìn cách là “ dô... dô “ đầy khí thế của họ , Nghi nghĩ họ vui mới nhậu chớ không phải uống rượu giải sầu như Triệu.

Còn cô, vì sao lại theo Triệu vào đây ? Có phải vì bốc đồng không ? Thật ra , ở anh ta cũng đâu có gì đặc biệt , lý do gì phải chịu ngồi uống những ngụm bia vừa chua vừa đắng , rồi lại phải nghe anh ta xách mé mỉa mai đản bà chứ . Đúng là thương hại là thương người mà hại mình.

Giọng Triệu lạnh tanh :

- Muốn về rồi phải không ? Ở đây lúc này là bắt đầu , can `g khuya càng thấy vui. Bọn em chưa bao giờ đi chơi đêm sao ?

Nghi lắc đầu , Triệu xúi :

- Tối nay thử đi cho biết “Saigon by night”.

- Nhưng ít ra cũng phải gọi điện về nhà chứ !

- Chắc gì nhà em có ai để nghe điện.

Nghi mím môi bóp mạnh lon bia :

- Anh nói đúng. Nhà em, ai cũng chơi đêm hết , sao em lại không nhỉ ?

Mắt Triệu long lên vẻ tinh quái . Anh gật gù uống rượu cay nồng . Với anh lúc này, người đản bà nào cũng đáng ghét như nhau . Sao không thê/ cho họ ném đầu khổ nhỉ ? Nhất là những cô bé chua ngoa như Đông Nghi hoặc thèm khát yêu như Nhật Lan.

Triệu bỗng thấy mình tội tệ vì ý nghĩ vừa thoáng qua đó . Anh gượng gạo :

- Đùa vậy thôi . Để anh đưa về.

Đông Nghi lắc đầu :

- Còn sớm lắm ! Em rất sợ một mình.

- Chẳng lẽ ngày nào mẹ em và Kiên cũng đi vắng ?

- Gần như là thế . Mẹ em luôn về sau 12h . Anh Kiên có về sớm cũng chui vô phòng đóng kín cửa . Còn anh Kha và ba thì... chắc , nhắc làm chi nhỉ ?

Nhếch môi nói với vẻ cam phận , Nghi thú thật :

- Lắm lúc buồn quá chịu không nổi , em lấy bia uống một mình để lâng lâng cho dễ ngủ . Vào lớp, em không tâm sự được với ai về nỗi khổ của mình. Bạn bè vẫn tưởng em hạnh phúc trong gia đình êm ấm đó . Em không thể để tại nó biết...

Giọng Triệu trầm hẳn xuống:

- Anh hiểu !

Nghi buồn bã :

- Anh không thể hiểu đâu . Cũng như em không hiểu được những buồn bực trong lòng anh hiện giờ, dù em rất muốn san sẻ với anh.

Triệu chợt xúc động , anh nói :

- Nhưng mình sẽ là bạn của nhau, hai người buồn hợp lại ít nhất cũng có được một chút xíu niềm vui, phải không nào ?

Nghi đưa lon bia không lên, giọng hơi vùi vĩnh :

- Em hết bia rồi...

- Tiêu chuẩn của em chỉ hai lon thôi . Anh không muốn mang tiếng với Kiên đâu.

Nghi phụng phịu :

- Làm như anh Hai quan tâm tới em lắm.

Triệu nghiêm nghị :

- Kiên từng nói với anh nếu không vì... nó đã không trở về nhà.

- Mẹ cũng từng nói vậy , làm em thấy mình là gánh nặng của người khác.

- Sao lại nghĩ thế ?

Không trả lời . Nghi khe khẽ lắc đầu rồi nói nhỏ :

- Thà như ba và anh Kha ích kỷ đến mức chẳng hề nhớ mình từng có một mái gia đình với vợ con, anh em . Hai người làm em buồn khổ , nhưng không làm em khó chịu bằng mẹ và anh Kiên.

- Đừng mặc cảm như vậy . Trước đây, anh cũng tin rằng mình là nợ của người khác. Ba mẹ anh vì hạnh phúc riêng đã vứt anh cho bà ngoại lúc anh 12 tuổi, cai tuổi thằng con trai đủ biết thế nào là mặc cảm, là tự ti với bạn bè. Suốt một thời gian dài , anh sống thiếu tình cảm cha mẹ, dù bà ngoại rất cưng yêu , anh vẫn thấy mình như ở bên hiên của gia đình người khác . Anh khao khát được vòi vĩnh như những đứa trẻ cùng tuổi , nhưng anh không thể làm được mỗi lần ba hay mẹ đến thăm . Với anh, hai người mãi là người xa lạ.

- Tới bây giờ cũng vậy sao ?

Triệu trầm ngâm :

- Bây giờ anh... già rồi nên có thể thông cảm với ba mẹ hơn kia.

Đông Nghi phật ý :

- Anh muốn nói em con nít nên ích kỷ , phải không ?

- Đâu có ! Hoàn cảnh chúng ta khác nhau nhiều lắm . Em bất hạnh hơn anh ở chỗ đã đủ hiểu biết để đón đầu , bắt lặc nhìn gia đình tan vỡ . Nhưng ngược lại em may mắn đã được sống trọn vẹn tuổi thơ hạnh phúc với ba mẹ.

- Với em , hạnh phúc này chả có nghĩa gì.

Triệu xua tay :

- Nhưng dù sao em cũng từng hạnh diện có được nó và tới bây giờ em cũng muốn giấu bạn bè cũng vì nó.

Nghi im lặng . Triệu nhìn đồng hồ rồi vỗ nhẹ lên tay cô :

- Về thôi... Nghi.

- Anh đã hết buồn chưa ?

- Rồi.

- Nhưng em thì chưa , nên không về.

Triệu trợn mắt :

- Ủa ! Anh nhớ em đi nhậu để chia sẻ với anh mà.

Nghi bĩu môi :

- Anh nhớ lộn rồi . Em đi quậy anh thì có.

Triệu chặt lưỡi :

- Quậy bao nhiêu đó đủ rồi . Sáng mai, em còn đi học nữa.

Nhìn Triệu với vẻ thách thức, Nghi nói :

- Ít nhất anh cũng phải cưa đôi với em một chai BGI mới được . Uống lon như vậy ít quá.

Triệu cương quyết :

- Lần sau anh sẽ cưa đôi với em một kết , còn bây giờ về... Coi bộ em mệt rồi đó !

Đông Nghi giận dữ đứng dậy là thấy hơi choáng . Đây là lần đầu cô uống hai lon bia khi bụng đói meo... Chẳng lẽ mình say ? Đang ôm đầu ngả t ngưỡng, cô chợt bị ghi chặt lại và nghe giọng đàn ông quát lớn :

- Mà giỏi thật đó Nghi !

Cô trợn mắt khi thấy gương mặt hầm hầm của Kha . anh vừa vào quán với một đám bạn . Dường như họ đã uống ở đâu ngà ngà rồi mới kéo tới đây hay sao ấy.

Giằng mạnh tay ra , Nghi áp úng :

- Em vào cho biết thôi mà.

- Con gái nhà tử tế cần gì biết mấy chỗ này.

Quay sang Triệu , Kha xỉ vào mặt anh :

- Mà rú Nghi vào đây nhằm mục đích gì ?

Triệu nhỏ nhẹ :

- Chúng tôi chỉ uống vài ly bia thôi mà.

Kha cười khẩy :

- Vài ly là bao nhiêu ? Me... mà là bạn thằng Kiên, chứ không phải bạn con Nghi Mà ví dụ là bạn nó, mà không được quyền dẫn con bé vào những chỗ này.

Đông Nghi kêu lên :

- Anh vào được, em cũng vào được.

- Im đi ! Tao chưa hỏi tới mà.

Lừ lừ nhìn Triệu , Kha chửi thề :

- Mẹ mà... Nói đi chứ ! Định dụ con nhỏ phải không ?

Mặt Triệu đanh lại , tay anh vung lên rồi buông thõng xuống , giọng từ tốn :

- Mà hiểu làm rồi ! Tao đâu có tệ dữ vậy.

Kéo tay Nghi, Triệu lạnh lùng :

- Để tao đưa con nhỏ về . Có gì chưa vừa ý , tụi mình nói chuyện sau.

- Nó là em tao , mà đâu có quyền dắt đi đâu thì dắt , khi anh nó sờ sờ ở đây.

- Đừng làm khó nhau nữa !

Kha khinh khỉnh :

- Tao mà thèm khó dễ với mày.

Đông Nghi tức tối đẩy Kha qua một bên và nắm tay Triệu lôi đi :

- Không có đông dài nữa, em về đây !

Chộp vai cô lại , Kha nghiêng răng :

- Con này hỗn ! Tao đã cho phép đâu.

Hất mặt về phía Triệu, Kha nói :

- Chưa xin lỗi tao , đồ mày dám dắt nó đi.

Một người trong đám bạn Kha cất giọng nhừa nhựa xía vô :

- Để coi thằng Kha thể hiện quyền huynh thế phụ ra sao nghe tụi bây . Coi bộ thằng em rể này khó chơi dữ.

Máu nóng bốc lên vì bị tụi bạn khích , Kha lừ lừ bước tới . Dù biết Kha không còn tỉnh táo , Triệu vẫn thấy tự ái . Nãy giờ anh đã cố dằn vì nghĩ đến Nghi, nhưng thái độ quá đáng của Kha làm Triệu cũng nổi sùng theo.

Anh gằn giọng :

- Tao đã nói phải quấy gì , bọn đàn ông mình tính sau . Mày đừng kiếm chuyện nữa !

Dứt lời, Triệu đẩy mạnh Kha sang một bên . Cái đẩy bất ngờ của anh làm Kha bật ra sau loạng choạng suýt té.

Rống hống lên chửi thề , Kha chồm theo nắm vai Triệu kéo lại và tổng cho một cú đấm thật nặng ký vào mặt anh.

Né không kịp, Triệu xiềng niềng té xô vào Đông Nghi, cả hai gằn như ngã xấp xuống đất.

Vùng dậy thật nhanh , Triệu mím môi chộp tay Kha bẻ quặt ra sau và đè đầu anh ta xuống bàn.

Đông Nghi kinh hoàng thấy mí mắt của Triệu máu nhỏ xuống ròn ròn . Cô chưa biết mình phải làm gì khi đám bạn của Kha đặng đặng sát khí vây chặt lấy hai người.

Buông Kha ra , Triệu nói :

- Tại mày ép , chớ tao không muốn thế.

Vừa bước được hai ba bước , anh đã nghe giọng Kha hằn học :

- Mày không đi được đâu.

Nghi nóng nảy la lên:

- Anh đánh người ta đổ máu rồi còn chưa lòng sao ? Chuyện không có gì anh cứ muốn xé ra to . Hay anh muốn kéo em vào công an mới chịu ?

Cười gằn , Kha lớn lối :

- Cho tụi bay xéo ! Riêng mày về nhà sẽ biết tay . Tao nghĩ tới... Ông già nên mới bỏ qua đó.

Hàm Triệu bạn tức tối :

- Rồi tao sẽ gặp lại mày sau . Chuyện này chỉ mới bắt đầu thôi.

Lấy xấp khăn giấy trong giỏ xách ra , Đông Nghi ngập ngừng:

- Anh cầm máu đi . Không hiểu ông Kha nghĩ gì mà hành động như... chậ ! Cũng tại em, nếu lúc nãy chịu về sớm thì đâu có chuyện gì xảy ra.

Nhìn mặt Triệu hơi cau lại , cô xót xa :

- Đau lắm phải không ?

- Chỉ trầy ngoài da thôi mà . Nhưng đây đúng là kỷ niệm đáng nhớ... Bóc đồng chỉ có hại chớ không có lợi chút nào . Tại anh chớ không phải tại em đâu.

- Nhưng sao tay anh Kha... cứng dữ vậy.

Triệu dắt xe xuống lòng đường :

- Cái nhẫn cứng chớ không phải tay Kha cứng . Anh chàng làm như còn quan tâm tới cô em út nhiều lắm . Lúc nãy nếu không có em chưa chắc kết thúc đâu.

Đông Nghi ngỡ ngàng:

- Ủa ! Chẳng lẽ hai người đã từng có xích mích ? Nhưng tại sao vậy ?

Triệu bồng gắt gỏng :

- Em về nhà mà hỏi ông anh quý hoá của mình . Hừm ! Anh đã muốn quên , không ngờ Kha vẫn nhớ.

Đông Nghi làm thinh . Lâu lắm, cô mới khẽ nói :

- Em xin lỗi.

- Về vấn đề gì ?

- Chuyện vừa xảy ra trong quán.

Giọng Triệu hơi dịu xuống:

- Nếu nghĩ rằng tại em, Kha mới gây sự với anh là lầm . Nhưng dầu sao anh cũng sai khi đưa em vào đó.

Đông Nghi buồn bã nhìn những hàng đèn chạy lùi về phía sau . Cô cũng ân hận vì đã theo Triệu . Anh nói đúng . Bốc đồng chỉ có hại . Hai lon bia có làm vui buồn không hay nó chẳng còn chút dư vị nào hết ? Còn chẳng trong lòng Nghi là nỗi chán chường lẫn thất vọng . Nhưng chán chường điều gì , thất vọng ai , Đông Nghi không biết . Cái cảm giác đơn độc lẻ loi chợt lại chiếm lĩnh hồn.

Rồi Triệu sẽ về nhà với vết thương máu trên trán . Không ai , kể cả anh được biết rằng trong tim Đông Nghi vừa có một vết xước nhỏ thôi nhưng xốn xang , day dứt đến khôn cùng...

Chương 6

Thấy Bích Thủy bước về phía mình với vẻ hớn hởi, tự nhiên Đông Nghi cảnh giác vì không hiểu con nhỏ muốn gì ?

Sà xuống băng đá như thân nhau dữ lắm, Thủy tíu tít :

- Sao ngồi một mình vậy ? Có chuyện gì buồn phải không ?

Giọng Nghi tỉnh khô :

- Mà ý gì đoán mò. Tao đang chờ nhỏ Uyên chớ buồn gì mà buồn.

Bích Thủy cười cười :

- Không buồn thì cũng được vì có nhiều điều khó nghĩ. Nè, mà biết Nhật Lan không ?

Nghi cộc lốc :

- Không !

Bích Thủy hấp háy mắt :

- Nhưng mà biết “lão” Triệu chứ ?

Hơi khựng lại một chút. Nghi dè dặt :

- Ảnh là bạn của anh Kiên.

Bích Thủy khịt mũi :

- Lão Triệu là chồng sát cưới của Nhật Lan đó.

Đông Nghi im lặng. Cố giữ thật bình tĩnh, cô thản nhiên :

- Mà nói điều này với tao chi vậy ?

- Tại nghe đồn Triệu bị đánh tét mặt vì mà, đúng không ?

Đông Nghi nhòm người lên nhìn trừng trừng vào bộ Mặt đầy vẻ đắc ý của Thủy. Cô gằn giọng :

- Hừ ! Ai đồn ?

Búng búng cái móng tay nhọn hoắt sơn đỏ choét, Thủy âm ừ :

- Không phải là đồn, mà anh Kha kể với tao chuyện này.

Đông Nghi sa sầm mặt xuống, cô không nói được lời nào vì bất ngờ. Tại sao anh Kha lại đem chuyện đó kể với con nhỏ Thủy ? Bộ ảnh muốn khoe thành tích của mình à ? Đang còn hoang mang tức tối vì ông anh trời thần, Nghi lại nghe giọng Thủy rủ rỉ :

- Đừng nên trách ảnh ! Tại Kha muốn nhờ tao khuyên răn mà nên mới ... mới ...

Đông Nghi nóng nảy :

- Tao có sai điều gì đâu mà ông nhờ mà khuyên răn ? Hừ ! Ngoài ba mẹ và anh tao ra, chả ai đủ tư cách làm việc đó hết.

- Mà đừng nên nói vậy. Dĩ nhiên tao không đủ tư cách khuyên mà, nhưng lấy danh nghĩa bạn bè, tao nói một vài câu với ý tốt chả lẽ cũng không được.

Đứng phất dậy, Nghi lạ nh lung :

- Cám ơn, tao không muốn nghe.

- Vì mà sợ chớ gì ?

Đang bước đi, Nghi vội quay lại :

- Việc gì phải sợ ? Tao không nghe vì mà không đủ tư cách.

Bích Thủy từng queo :

- Đừng có nặng lời ! Dầu sao tao cũng quen hai ông anh đều chưa vợ. Ý tốt tao muốn nói là Nhật Lan chán lắm, nó không bỏ qua cho con nào xáp vào thằng cha Triệu đâu.

Đông Nghi ghen ứ vì những lời chua ngoa của Bích Thủy. Cô đánh đá :

- Tao cũng không để yên ... đũa nào xúc phạm đến tao. Đừng dựa hơi ông Kha, muốn ... sửa thì sửa, coi chừng bị vật mỏ đấy !

Bích Thủy khinh khinh đứng lên :

- Khá lắm ! Hãy nhớ những gì đã nói, tới chừng ăn dao lam hay a-xít thì muộn rồi.

Đông Nghi tức muốn điên được. Cô hồn hên ngồi xuống băng đá, vừa lúc Thảo Uyên chạy tới.

Con bé ngạc nhiên :

- Con Thủy nói gì mà mặt mày tái mét vậy ?

Đông Nghi thiếu não lắc đầu. Cô cố suy nghĩ nhưng vẫn không hiểu mục đích của anh Kha. Ảnh làm thế khác nào vạch áo cho người xem lưng. Điều làm Nghi đau đớn hơn hết là Kha coi rẻ Em mình hơn Bích Thủy. Anh đi nhờ một con nhỏ chơi tình tay đôi lên lớp đạo đức Nghi mới tức chứ. Ảnh làm vậy để Hạ Nhục Triệu sao ? Đâu lẽ nào ? Còn Triệu nữa, có phải anh đã có vợ sắp cưới không. Sao cô không hề nghe anh Kiên nói nhỉ ?

Trái tim Nghi chột thất lại khi nghĩ tới Triệu. Chẳng hiểu vết thương của anh ra sao rồi. Tối hôm đó, hai người ghé vào tiệm thuốc tây mua băng cá nhân băng lại, người bán thuốc đã bảo vết thương này phải may lại mới chóng khỏi, nhưng Triệu đã phớt lờ. Anh bảo anh không sợ thẹo, may làm gì cho đau thêm lần nữa.

Từ đó tới nay mới hai ngày, anh Kha đã gặp Bích Thủy hồi nào kìa ? Triệu bảo sẽ nói với anh Kiên chuyện hai người đi nhậu, như để xin lỗi. Nghi chả biết anh đã nói chưa mà anh Kiên không hó hé gì đến cô hết. Muốn mở miệng hỏi thăm, Nghi lại ngại không dám. Bây giờ nghe con chằn Bích Thủy lên gân, thật tức chết được.

Thảo Uyên lại hỏi tới :

- Tao nghe nó nói cái gì có ... dao lam rồi a-xít là sao ? Bích Thủy hăm dọa mày à ?

Không thể im lặng được, Nghi ầm ức tuôn một hơi :

- Nó bảo ông Triệu đã có vợ sắp cưới, vợ Ông sẽ không bỏ qua cho ai ... đụng vào chồng mình.

Thảo Uyên bĩu môi :

- Xi ! Tưởng gì, ai mà thềm đồ đại gái như thằng cha Triệu. Mày thấy chưa, làm ơn mắc oán.

Nếu không vì tội nghiệp mối tình si của “giả”, mày đâu phải mang tiếng.

RỒI con bé lại cao giọng :

- Cũng tại mày ham vui, hôm đó đi học với tao là yên chuyện rồi. Nhưng sao con mẹ vợ sắp cưới gì đó của “giả” biết ? Triệu kể hả ?

- Không ! Anh Kha kể cho con Thủy nghe, nhỏ này biết vợ Triệu ... thế mới tùm lum.

Thảo Uyên chung hửng :

- Trời ! Bộ Ông Kha “mát” rồi sao ?

Đông Nghi chán chường dựa lưng vào ghế đá, giọng ỉu xiu :

- Tao ngốc lắm phải không Uyên ?

Uyên có vẻ ái ngại :

- Ó ... không ! Nhưng nói thật, mày đa cảm quá. Tao đã bảo đừng bao giờ “thương hại”, mày đâu chịu nghe. Đứng ra chuyện cũng chả có gì, con Thủy nói kiêu đó có ngày tao “binh” vào mặt, cho nó biết thế nào là hậu quả của nhiều chuyện. Mày giỏi lách chách, nhưng hiền quá, không được đâu.

- Ai hiền quá không được vậy Uyên ?

Cau mày nhìn lên, Uyên và Nghi thấy Nhân đang khoanh tay đứng trước mặt.

Anh chàng cười toe toét bước tới gần :

- Cho ngồi chung với nghen !

Thảo Uyên bĩu môi :

- Không cùng ... ơ, ngồi chung ... nhưc đầu lắm. Làm ơn lịch sự đi chỗ khác giùm.

Nhân phẩy phẩy tay :

- Bà lịch sự đi chỗ khác giùm thì đúng hơn. Tui đang có chuyện muốn hỏi nhỏ Nghi nè.

Giọng Nghi đầy cảnh giác :

- Vụ gì nữa đây ?

Nhân nhe răng :

- Làm sao Nhân trả Lời được khi có kẻ thứ ba xen vào giữa.

Đông Nghi trừng mắt :

- Ông lộn xộn quá. Cho xin hai chữ bình yên đi.

Nhân phớt tỉnh vào đề :

- Nghe nói anh em nhà bà ... đã thương ông anh họ tôi, đúng không ?

Nghi chưa kịp trả lời, Nhân đã nói tiếp :

- Bà nội sùng dũ lắm. Cứ theo hỏi con nhỏ quý ấy là ai, mà tôi đâu dám nói.

Uyên hếch mũi :

- Chà ! Ông tốt quá há ! Chớ không phải ông ... thèo lẻo với bà nội sao ?

Nhân xua tay :

- Đâu có. Tôi nào có biết ắt giáp gì đâu.

- Vậy sao bà nội ông biết ?

- Chậc ! Thì cháu dâu nói. Chồng bị đổ máu, ai không xót ruột chứ !

Tim Đông Nghi nhói lên khi nghe từ “chồng” được Nhân có ý nhấn mạnh. Cô cố gắng giải thích :

- Đó là chuyện của anh Kha và anh Triệu, tôi đâu liên quan gì, sao bà nội Nhân hỏi kỳ vậy ?

Nhân nhếch môi :

- Thật không liên quan sao ? Nếu vậy, tôi mừng cho Nghi và hứa sẽ lập ... đàn giải oan tại gia cho bà nội tôi đừng nghĩ quấy về bạn nữa. Nhưng có điều tôi nói để mai một không ân hận.

Đông Nghi ngắt lời :

- Làm gì hôm nay bạn rào đón dữ thế.

- Phải tế nhị một tý chứ, thưa quý bà.

Thảo Uyên gắt :

- Chuyện gì, nói đại đi !

- Chuyện ông anh tôi í mà. Chà ! Biết diễn tả thế nào cho đúng nhỉ ? Rằng ông ta là một người đào hoa, hay một gã họ Sở. Rằng ông là một người bị con gái lừa, hay ông đi lừa con gái ... ?

Đông Nghi bực bội :

- Tại sao lại nói với tôi về anh Triệu.

- Đã bảo rằng để về sau tôi không ân hận, Nghi là bạn tốt mà.

Thảo Uyên bĩu môi :

- Ông vì bạn hơn vì người thân à ? Đúng là khó tin ...

- ... Nhưng có thật. Triệu giống bố ảnh, một người nổi tiếng ... về khoảng đa tình, mà bà nội luôn dùng từ “thằng đều” để gọi ông ấy. Tôi không muốn Nghi bị gạt về tình cảm.

Đông Nghi cười nhạt :

- Cám ơn lòng tốt bất nhơn của ông. Xin nói thẳng, tôi và Triệu không có gì hết. Ảnh đâu hề tán tỉnh tôi, nói chi tới chuyện gạt gẫm tình cảm. Dường như Nhân quan trọng hóa việc tôi quen biết anh Triệu rồi.

- Nhưng Nghi đã biết ảnh có vợ sắp cưới chưa ?

Giọng cô thần nhiên :

- Việc ấy tôi đâu hề quan tâm.

Nhân gật gù :

- Do đó bạn thấy hết sức thanh thản khi vào quán nhậu với Triệu ?

Đông Nghi nghênh mặt đầy thách thức :

- Nếu đúng thì sao ?

Nhân so vai :

- Có sao đâu. Tôi chỉ lo nếu có phần hai, người bị tét mặt sẽ là Nghi thôi !

- Cám ơn ! Hừ ! Nói hết chưa ? Nếu hết rồi thì để tôi yên.

Nhân phân bua :

- Nhân chỉ muốn tốt cho Nghi thôi, thật đó. Nhỏ Bích Thủy mà lách chách cái mồm thì sẽ biết tay Nhân.

Nhìn dáng cao lêu khêu của Nhân khật khừ bước vào lớp, Đông Nghi mím môi khổ sở.

Bữa nhậu quây ở Dốc Sương Mù đã thuộc về quá khứ, không ngờ dư vị của nó lại đắng như vậy.

Nếu biết thế, đêm ấy mình đừng bốc đồng ... Nhưng tại sao anh Kha lại kể chuyện này nhỉ. Anh không nghĩ tới Nghi sao ?

Thảo Uyên đứng dậy :

- Vào học thôi mày. Đừng thèm nghĩ tới chuyện này nữa.

- Khi không lại mang tiếng thật ... oan oan tình ...

Uyên ranh mãnh :

- Cũng không oan đâu. Nhưng khôn hồn mau loại hẳn ra khỏi bộ nhớ đi. Hẳn đã có chủ rồi mày ạ. Và chủ hẳn là sư tử Hà Đông.

Đông Nghi đỏ mặt :

- Mày cũng nghĩ vậy sao ?

Hết sức nghiêm nghị, Thảo Uyên nói :

- Tao nghĩ đàng hoàng và vừa rồi phát biểu cũng thật tình. Đừng mơ tới Triệu nữa, con ngốc à ! Nghi làm thình bước vào lớp. Ngang chỗ Thủy ngồi, cô có cảm giác con bé đang bĩu môi cười khinh miệt ...

Suốt tiết học đó, Đông Nghi không làm sao tập trung được, mọi lời giảng của thầy cô cứ trôi tuột tận đâu.

Uyên nói đúng. Đừng ngốc nghếch mơ tới Triệu nữa. Anh không hề để ý tới cô, tại sao mới ở cái nhìn đầu tiên, cô đã tự làm khổ mình vì những lời đầu môi chót lưỡi mà bất cứ gã đàn ông điếu đàng nào cũng nói được chứ.

“Anh đến với em bất ngờ như cơn mưa không báo trước.

Khuấy động khung trời tĩnh lặng của em.

Em lấy cơn mưa bằng niềm vui của người đang khát “.

Bỗng dưng sao lại nhớ tới đoạn thơ buồn bã ấy vào lúc này nhỉ ?

Uể oải chép bài theo lời đọc của giáo viên, Đông Nghi cố quên đi ... Nhưng làm sao có thể dễ dàng quên được khi cái nhìn sắc sảo của Thủy như xoáy vào tim Nghi. Con bé cứ rù rì với nhỏ kể bên rồi rúc rích suốt tiết học, làm Nghi nhột nhạt vô cùng.

Chuông reo hết tiết vang lên, Đông Nghi thở phào nhẹ nhõm. Cô xếp tập vở vào ba lô rồi bước ra khỏi bàn, đúng lúc giọng chua lè của Hà mập nghe thật chói tai :

- Con gái rượu của giám đốc mà ăn dao lam hay uống a-xít thì chuyện ồn ào phải biết.

Rồi một giọng nữa tiếp theo :

- Hồi đó tới giờ tao tưởng nó ngon lắm, ai ngờ mặt mày mi-nhon thế kia mà đi của chồng người khác. Ê, Nhân ! Ông có bà chị đâu hồi nào mà tụi này không hay kia ?

Đông Nghi tức nghẹn thở, cô hoa cả mắt vì xấu hổ nhưng không biết làm sao.

Giọng Nhân vang lên khô hốc :

- Lốp mình từ trước đến nay toàn yếu điệu thực nữ không hà, sao tự nhiên xuất hiện nhiều ... “bà Tám” chần quá vậy ?

- Ê ! Ông nói ai là “Tám chần” chứ ?

Chỉ tay về phía bọn Hà đang đứng chống nạnh đầy thách thức, Nhân nhấn mạnh :

- Nói những người như Hà và Thủy. Tôi báo trước, nếu ... quý vị còn đặt điều nữa, Nhân này không bỏ qua đâu ?

- Xi ! Ông nhắm làm gì nào ?

Bích Thủy kéo tay Hà :

- Thôi bỏ đi ! Đụng vào “cậu” Nhân mệt lắm.

Đông Nghi lăm lũi bước như chạy. Leo lên chiếc Chaly, ngồi sau lưng Uyên, cô mệt mới nói :

- Tại sao Bích Thủy lại trở mặt với tao kỳ vậy kia. Dầu gì lúc này nó cũng đang cặp với anh Kha mà, cũng đâu liên quan tới nó.

Thảo Uyên nhún vai :

- Thắc mắc làm chi. Tao nghĩ về hỏi ông Kha, mà sẽ rõ mọi chuyện.

- Sao lại hỏi ông Kha ?

Uyên cười cười :

- Vì ông tung tin này với nhỏ Thủy. Chẳng lẽ ông không mục đích gì khi trước đây ông và Triệu đã từng mâu thuẫn sao ?

Đông Nghi làm thinh. Còn không nghĩ anh Kha xem cô như con cò thí. Nhưng những lời Uyên nói cũng đáng suy gẫm lắm chứ.

Tự nhiên cô thấy mình như đang lạc giữa sương mù. Cô hoang mang lạc lõng với chính những người ruột thịt, thân thiết nhất đời.

Giọng Thảo Uyên đều đều :

- Nếu chuyện này không phải do anh Kha, mà do người khác thì ... thì ... ồ là la ...

Đông Nghi nhíu mày :

- Mà muốn nói ai ?

- Ai trồng khoai này.

- Triệu à ? Vô lý. Ảnh làm thế nhỉ Vậy ?

Thảo Uyên ra vẻ tài khôn :

- Đàn ông mà ! Chuyện gì lại không có thể. Tao thử đặt một giả thuyết : Chàng về nhà với cái đầu bị thương. Nàng hỏi. Thoạt đầu chàng nói dối, nhưng nàng không tin mà tra hỏi tới tấp. Vì yêu nàng quá, chàng khai thật. Nàng nổi cơn tam bành lên. Nhưng vốn dòng họ Hoạn, nàng bèn suy tính cách ... đánh ghen ... Biết được nhỏ Thủy, bạn mình học chung với tình nhân của chàng, nàng bèn nhờ bạn mình ra chiêu hãm dọa trước, rồi sau đó sẽ ...

Đông Nghi gất :

- Đủ rồi mà ! Ốc tưởng tượng phong phú quá, sao môn văn toàn hạng chót không vậy ?

Thảo Uyên tỉnh bơ :

- Tại đề ra không trúng ý tao. Sao, ý kiến mà thế nào trước giả thuyết đó ?

Đông Nghi cười méo xẹo :

- Gia thiết này có thể là hiện thực lắm. Nhưng ... nhưng đàn ông mà sợ vợ sắp cưới như vậy thật tội.

- Ôi dào ! Không tội thì đâu phải là đàn ông.

Nghi nhấn nhó :

- Làm gì mà cay cú thế ?

Thảo Uyên cong môi :

- Đâu có ! Tao chỉ nhắc lại lời mẹ tao trước đây thôi. Nhận xét này đúng ít nhất năm mươi phần trăm nghen mày.

- Tao không tin.

- Ý mày nói ... phải nhiều hơn như vậy nữa sao ?

Nghi kêu lên :

- Đừng đùa nữa, tao điên rồi nè.

Thảo Uyên đánh giọng :

- Chưa đến mức phải “mát” đâu. Nhưng nếu con quý Bích Thủy còn xạo xự, tao sẽ bẻ răng nó.

- Tao không muốn dính líu tới mày.

- Tao cũng vậy. nhưng đã là bạn thân đi chung về chung, thấy chuyện bất bình, sao bỏ qua được. Chỉ tiểu thơ như mày, tụi nó mới dám ăn hiếp, chớ gặp con không cha, đâu có sạn như tao, đồ đứa nào dám đụng tới.

Đông Nghi chép miệng :

- Không có cha ở cùng, đâu phải là tội, sao mày đặt nặng vấn đề quá vậy ?

Thảo Uyên bình thản :

- Tao chả đặt nặng nhẹ gì hết. Chuyện này là sự thua thiệt của tao đối với cuộc đời. Tao không có chỗ tựa như mày, do đó phải tự giải quyết mọi vấn đề. Đôi khi phải giải quyết vấn đề giúp người khác, như cho mẹ tao chẳng hạn, dần dà tao quen rồi nên thấy trên đời này chả có vấn đề gì không giải quyết được hết. Đi với phật mặc áo cà sa, đi với ... con ông cháu cha mặc đồ mua ở shop, còn đi với dân cướp phải chơi môđen bụi. Mày để Bích Thủy cho tao !

Đông Nghi nhăn mặt :

- Mày định làm gì nó ?

- Giờ thì chưa làm gì hết. Nhưng nó hăm dọa mày, tao phải hăm lại nó và con nhỏ vợ sắp cưới của lão Triệu mới được.

- Thôi bỏ đi ! Lỡ tới tai ảnh, kỳ lắm, tao không gặp Triệu nữa là yên rồi. Mày làm chi cho rộ chuyện.

Thảo Uyên càu nhàu :

- Ông bà nói : người hiền với người ngu gần giống nhau. Tao thấy không sai. Rồi mày coi, nó sẽ chẳng để mày yên đâu, người ... hiền ạ !

Đông Nghi làm thinh. Cô không giận những lời hơi nặng của Thảo Uyên. Tính con bé như con trai, nóng nảy, thẳng thắn nhưng rất bản lĩnh. Đi với Nghi, Uyên như một anh chàng galăng luôn lo lắng, bảo bọc từng chút cho cô. Nghi biết vì thương cô Uyên mới nói thế.

Lòng Đông Nghi nặng trĩu vì nghĩ mình chưa thật lòng với bạn. Chuyện gia đình cô tan vỡ, Uyên vẫn chưa hề biết, nhưng vốn rất tinh ý và nhạy cảm, con bé dường như manh nha nhận thấy có điều gì “dod” bất thường, khi nhiều đêm Nghi viện cớ có hai đứa học bài mau thuộc hơn để ngủ lại nhà Uyên.

Nghi hiểu, trong cuộc sống cô còn non nớt hơn Thảo Uyên nhiều lắm. Thế nhưng để được sự guidance như Uyên phải trả giá khá đắt, Nghi không ham chút nào.

Thảo Uyên chợt hỏi :

- Mày sẽ bắt đầu câu chuyện ra sao với ông Kha ?

- À ... tao ... tao chả nghĩ ra.

- Chả lẽ mấy ngày nay mày với ông vẫn tỉnh bơ khi đụng mặt nhau ?

Đông Nghi thở Dài. Ngập ngừng một chút, cô thú thật :

- Mấy tháng rồi anh Kha đâu sống ở nhà , Bởi vậy từ hôm đụng mặt trong quán đến nay, tao và ông không có gặp nhau.

Giọng Uyên đầy ngạc nhiên :

- Ủa ! Vậy ông ở đâu ?

Đông Nghi nghe mắt mình cay xè :

- Anh Kha và ... và cả ba tao có một biệt thự riêng, hai người ở đấy chứ không về nhà nữa.

Uyên dò dẫm :

- Chỉ một mình à ?

Nghi âm ừ :

- Chớ với ai. Khi mẹ tao vẫn ở nhà này.

- Mà mày không thấy kỳ sao ? Vợ chồng mà sống riêng thì ... chắc, không nên đâu.

- Nên hay không cũng phải chịu, tao là con, nói gì được ... ai.

Im lặng một chút, Nghi buột miệng :

- Gia đình tao sắp tan vỡ làm đôi rồi. Từ giờ trở đi, mày đừng nhìn tao bằng đôi mắt ngưỡng mộ nữa, tao mắc cỡ lắm.

Thảo Uyên kêu lên :

- Chẳng lẽ ba mày cũng ... cũng ...

- Ừ ! Đúng vậy. Mày từng thấy ông ngồi chung xe với con Hồng Hà mà, nhớ không ?

- Thật hả ! Chính nó sao ?

Nghi cười như mếu :

- Mày ngạc nhiên hả ? Cuộc đời mà ! Từng nói với tao như thế, bây giờ mày quên rồi à ?

Thảo Uyên chép miệng :

- Tao chỉ ngạc nhiên vì ba mày trông đạo mạo quá.

Đông Nghi nói :

- Lâu nay tao dẫu mày vì tao sợ bị thương hại, sợ bị nghe những lời an ủi xưa kia tao từng nói.

Và tao cũng sợ mất thể diện nữa. Nghĩ lại đúng là ngốc. Nếu mày biết chuyện sớm, có lẽ bữa nay, tao không lâm vào tình thế này.

Thảo Uyên gật gù :

- Vậy là tối đó mày đi nhậu với Triệu vì buồn chuyện gia đình ?

- Một phần như vậy, một phần vì tao thấy cô đơn quá. Tao cần có người chia sẻ. thông cảm.

Chiều hôm đó Triệu đang buồn vì chuyện Hoàng Cúc. Hai ... nỗi buồn rủ nhau đi nhậu hy vọng sẽ ... té ra niềm vui. Ai ngờ ...

Thảo Uyên mĩa mai :

- Thì bây giờ vui rồi đó. Vui ra nước mắt luôn còn gì.

Rồi Uyên chột hạ giọng :

- Nhưng chuyện đâu còn có đó. Buồn cứ tới nhà ... nhậu với tao, khóc với tao. Mày quậy cỡ nào tao cũng chịu nổi hết. Đừng có ngu ngốc chạy rong ngoài phố. Dần dà mày sẽ quen. Không có bố, bất hạnh hay hạnh phúc, điều đó khó nói lắm.

Ngưng xe, trao tay lái cho Nghi, Uyên dặn :

- Căn nhà ... neo đơn của tao lúc nào cũng mở rộng cửa. Thấy buồn thì cứ tới nghe chưa ?

Đông Nghi gật đầu rồi cho xe chạy. Lòng cô đau nhói mãi vì biết có những nỗi buồn chỉ có thể ôm gối nằm khóc lẻ loi một mình, chớ không ai chia sẻ với ai được.

Về tới nhà, Đông Nghi ngạc nhiên khi thấy chiếc xe du lịch đời mới của ba đậu ngoài cổng. Đẩy cánh cửa khép hờ, cô dẫn chiếc Chaly vào sân rồi bước vào phòng khách.

Nơi bộ xa-lông, mọi người có mặt đầy đủ, nhưng gương mặt ai cũng lạnh lùng, dửng dưng và khó hiểu.

Lúc Đông Nghi còn đang ngỡ ngàng trước cuộc họp bất ngờ này thì Kha lên tiếng :

- Đi học giờ này mới về ! Cả nhà chờ mây bao lâu rồi biết không ?

- Ô ! Chờ em để làm chi ? Trong khi thường ngày em đi tới khuya cũng chả ai thèm hỏi.

Giọng ông Trục khô khốc :

- Hừ ! Bây giờ sẽ có người hỏi. Ngồi xuống mau !

Đông Nghi dè dặt nhìn Kiên. Anh bực bội dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn và gằn giọng :

- Em đi chơi đêm với Triệu mấy lần rồi ?

Dù đã chuẩn bị tinh thần, cô cũng hơi bất ngờ vì câu hỏi thẳng thừng này. Nghi xụ mặt :

- Chỉ có một lần, nhưng đó không phải là đi chơi đêm theo nghĩa anh vừa hỏi em.

Mắt Kha soi mói :

- Còn những lần đi học thêm rồi không ngủ ở nhà thì sao, mây qua đêm với ai ? Tại đâu ?

Mặt Nghi thoáng đỏ lên, cô bực tức :

- Anh hỏi như vậy với mục đích gì ? Cho anh biết, em không tồi tệ như anh tưởng đâu. Trong nhà này, ngoài ba mẹ và anh Kiên ra, em không phục anh. Đừng lên gân với em, chả si-nhê đâu !

Nhếch môi, Kha nhìn ông Trục :

- Ba nghe chưa ? Con đâu nói oan cho nó. đêm đó chướng mắt quá, con mới lỡ tay với người bạn chí cốt của anh Hai. Hành động bộc phát lỡ mãng ấy cũng vì em mình, ai ngờ bây giờ nó lại lấy oán trả ơn.

Ông Trục la lên :

- Con gái mà la cà ở quán nhậu với đàn ông, bà nghĩ thế nào ?

Bà Tiên cười khẩy :

- Dạy con là trách nhiệm của cả cha lẫn mẹ. Ông định đổ hết cho tôi à ? Đời nay câu “con hư tại mẹ” lỗi thời rồi. Tôi nghĩ nó bắt chước bố, bắt chước anh nên mới vào quán nhậu. Chớ tôi thì thườ cha sanh mẹ đẻ tới giờ có bước chân tới đó đâu.

Ông Trục nói :

- Bà lẽ lự lắm. Được. Nếu không nuôi dạy nó nổi thì giao lại cho tôi. Là con gái mà phải sống với một người mẹ đi ngang đi về tắt thâu đêm như bà thật đúng là bất hạnh. Khi ra tòa, tôi sẽ đòi quyền nuôi con Nghi.

Đông Nghi áp úng :

- Ba mẹ định ly dị à ?

Ông Trục lạnh lùng :

- Đã xong thủ tục rồi, bây giờ còn thống nhất việc phân chia quyền lợi và trách nhiệm. Nhất định con phải ở với ba.

Bà Tiên đanh giọng :

- Tôi không đồng ý. Nó là con gái phải theo mẹ. Theo ông để chịu cảnh mẹ ghẻ, con chồng sao ?

Kha mỉm cười chen vào :

- Mẹ khéo lo. thời buổi bây giờ, mẹ ghẻ đâu dễ ăn hiếp con chồng. Đông Nghi cũng không hiền lành gì, kể bên nó còn có con nữa mà.

Bà Tiên vỗ bàn :

- Mày im đi ! Nó sẽ ở với tao và thằng Kiên. Mày sống với ông là đúng rồi.

Ông Trục dứt khoát :

- Nếu vậy tôi sẽ không chu cấp một xu vì bà dư sức nuôi con mà. Ngoài ra, tất cả tài sản đều chia đôi sòng phẳng. Mẹ con bà phải bán căn nhà này trả tôi phân nửa tiền : phần còn lại mua cái khác mà ở.

Đông Nghi nghe ù cả hai tai. cô biết sẽ có một ngày như vậy, nhưng không ngờ nó tới sớm và mọi việc xảy ra trần trụi phũ phàng quá.

Ba cô dám bỏ ra hàng trăm cây vàng để mua nhà cho Hồng Hà, nhưng ông lại đành đoạn buộc mẹ con cô bán ngôi nhà ông từng sống hạnh phúc.

Đông Nghi phẫn nộ :

- So với cái biệt thự Ở Thảo Điền, ngôi nhà này có đáng là bao. Sao ba lại ân đoạn nghĩa tuyệt với mẹ dữ vậy ?

Ông Trực nhấn mạnh :

- Ba không muốn có thằng đàn ông khác đặt chân vào căn nhà ba từng làm chủ.

Mặt Nghi ngó ra :

- Ba muốn nói ai cơ ?

Kha bật cười :

- Chồng mới của mẹ. Sao mà ngu vậy ?

Bà Tiên giận run lên :

- Ông độc ác. Còn thằng Kha thì tội tệ, mất dạy. Khốn nạn !

- Sao mẹ lại tức giận như vậy ? Con chỉ nói sự thật thôi mà.

Kiên nghiên răng :

- Mà im đi !

Kha phân bua :

- Ba thấy đó, chưa gì anh Hai đã không coi con là em. Còn con Nghi thì xem thường ra mặt. Con đã làm gì sai chứ ?

Kiên chỉ vào mặt Kha :

- Mà là con dao hai lưỡi. Bà Mẹ chia tay cũng do mà. Anh em xào xáo cũng do mà. Đồ đốn mặt !

Ông Trực quát to :

- Thôi đủ rồi ! Tao không muốn nghe nữa. Con Nghi trả lời đi ! Mà sẽ ở với ai ?

Đông Nghi nghẹn ngào :

- Con muốn ở cùng và mẹ như trước đây.

Giọng ông Trực dịu xuống khi thấy con gái khóc :

- Điều đó không được. Con đủ lớn để hiểu rằng cố sức hàn gắn lại một tình cảm đã vỡ vụn là chuyện không tưởng.

- Nhưng tại sao ... trong khi gia đình đang ấm êm hạnh phúc ?

Ông Trực chua chát :

- Vì ba không còn là người chồng tốt và mẹ cũng hết là người vợ hiền. Tụi con lớn cả rồi. Mỗi đứa sẽ có cuộc sống riêng mà ba mẹ, không cần phải theo sát để chăm chú từng tí như trước đây.

Nghi hỏi :

- Ý ba muốn nói rằng lâu nay ba mẹ cố sống với nhau là vì chúng con à ?

Ông Trực im lặng. Nghi hét lên :

- Thì ra ba mẹ từng đóng kịch trước mặt con mình. Con từng sống trong thứ hạnh phúc giả dối mà không biết. Thật đau đớn ! Bây giờ kịch đã hạ màn, ba mẹ bắt con đối diện với sự thật này mà không cần có bước chuẩn bị sao ?

Kha chêm vào :

- Mà vờ vịt hoài. Là đứa lém lỉnh, mấy tháng nay mà thừa biết cái gia đình này sẽ đi tới đâu mà. Mà dư sức đối diện với mọi thứ.

Bà Tiên nói :

- Chỉ có ba con là đóng kịch, là giả dối với mọi người thôi. Riêng mẹ trước sau như một. Mẹ

không làm gì để không phải là vợ hiền hết. Ông đã gài mẹ vào bẫy để buộc , mẹ ly dị. Hừ ! Đến nước này rồi làm sao sống chung được nữa. Mẹ đồng ý ly dị vì khinh bỉ ông ấy, chứ mẹ không có lỗi gì cả.

Ông Trục cười ngao nghễ :

- Con nên theo ba ! Ngôi nhà của cha con mình không có người đàn bà nào khác đâu. Đừng nghĩ làm chi tới cảnh mẹ ghẻ con chồng, xa vời quá.

Đông Nghi cúi đầu :

- Con quen có mẹ và anh Kiên rồi.

- Trong nhà này mỗi người tự định đoạt đời mình. Ba không ép, con sống thế nào thấy hài lòng là được. Dù không là chồng của mẹ nữa, ba vẫn là ba con. Gặp khó khăn cứ tới tìm, ba sẽ giúp đỡ. Nghi mỉm cười chua chát. Những lời ba vừa nói nghe xa lạ. Làm sao. Nó giống động viên, an ủi hơn là bố nói với con. Đối với nhân viên của mình, ba có thể an tâm vì đã xong công tác tư tưởng. Còn với con gái út, ba có yên lòng để nó tự định đoạt cuộc đời ở lứa tuổi mười tám đầy bỡ ngỡ không ?

Kha lại chọc vào :

- Nó muốn tự do đi thâu đêm suốt sáng thì đúng hơn. Ba chiều ý nó rồi có lúc sẽ hối hận vì tai tiếng.

Nghi la lên :

- Anh đừng có độc miệng ! Em không làm gì bậy hết, sao anh luôn nói xấu em chứ ?

- Tao chỉ muốn tốt cho mày thôi.

- Muốn tốt à ? Hồng dám đâu. Nếu là người anh tốt, biết nghĩ tới em mình, không đời nào anh đi rêu rao chuyện em và Triệu ngồi quán với Bích Thủy, để nó vào lớp la rùm beng lên.

Ngừng lại hỏn hên thờ, Đông Nghi nghẹn ngào :

- Nếu vì muốn hạ uy tín Triệu, muốn ảnh khó xử với vợ chưa cưới, anh lấy em ra làm con cò thí thì anh đúng là tòi, tòi vô cùng.

Đứng phất dậy thật nhanh, Kha mím môi xướng Nghi một bạt tai mạnh đến mức đầu cô va vào tường.

Kiên lao tới xô Kha ra :

- Mày không có quyền đánh nó.

Kha hung hăng chỉ vào mặt anh :

- Tao đánh luôn cả mày nữa kìa. Hừ ! Mày bệnh thằng Triệu phải không ? Nó là thằng lưu manh.

Kiên gắng giọng :

- Lưu manh cỡ nào cũng thua mày.

Ông Trục quát :

- Im ngay ! Tao vẫn còn sờ sờ đây mà. Tụi bây muốn làm loạn à ?

Kiên lạnh lùng :

- Đúng là ba vẫn còn sờ sờ, nhưng lời nói của ba không còn giá trị đối với mẹ, con và Đông Nghi nữa.

- A ... cái thằng mất dạy, mày ... mày ...

Kha sấn sổ :

- Mẹ xem con với nó, ai tòi tệ, mất dạy, khôn nạn ?

Kiên nhào vào Kha nhưng bà Tiên cản lại và khô khan nói :

- Con Nghi không ở với ông. Nó đã trả lời xong, cha con ông về được rồi.

Rút trong túi ra một xấp giấy năm chục ngàn, ông Trục dần xuống bàn :

- Ba cho con để bồi dưỡng lấy sức học thi. Cứ xài thoải mái, tháng sau ba lại cho nữa, nhưng

không được đi chơi đêm, nghe chưa.

Nghi lắc đầu :

- Con không cần tiền.

Ông Trục cười gằn :

- Hừ ! Đừng chê nó con ạ.

Dứt lời, ông đứng dậy đi một mạch ra cổng , Kha lót tót theo sau.

Tới cửa, anh ta đứng lại hăm Nghi :

- Tao còn thấy mày cặp kè với thằng đầu ấy thì biết.

Nghi buông phịch người xuống xa-lông, lòng nặng nề hơn ôm tảng đá to.

Kiên cúi kính :

- Em có đi nhậu với Triệu thật hả ?

- Bộ ảnh chưa nói cho anh nghe sao ?

- Cả tuần nay anh không gặp, nó đi công tác Vũng Tàu rồi. Tại sao thằng Kha đánh nó vậy ?

Nghi nhún vai :

- Tính ảnh thích gây sự. Anh lạ gì mà hỏi em. Dường như hai người có xích mích từ trước. Em hỏi, anh Triệu không nói rõ, nhưng em hiểu em chỉ là cái cớ để ông Kha đánh người ta.

Bà Tiên châm thuốc lá :

- Thằng Kha cố ý gây rắc rối để ba chúng bây có lý do bắt con Nghi vì mẹ không lo lắng, dạy dỗ nó.

Nghi áp úng phân trần :

- Hôm đó là hôm nhỏ Uyên kể chuyện Hoàng Cúc cho Triệu nghe. Em thấy ảnh buồn quá, nên mới cùng ngồi uống bia. Mỗi người chỉ uống hai lon, đâu có say.

Kiên nhếch môi :

- Vậy mà lúc nãy thằng Kha nói hai đứa bây quờ quạng lung tung. Nó kéo mày về, thằng Triệu không chịu nên mới xảy ra ẩu đả.

Nghi bĩu môi :

- Nghe ảnh nói khác nào nghe vịt kêu.

Bà Tiên trừng mắt :

- Nhưng chả hay ho gì khi đi nhậu với đàn ông. Lẽ ra nó phải đánh mày mới đúng. Đừng có hỗn hào !

Đông Nghi cúi đầu làm thinh.

Kiên nói :

- Em không nên tiếp tục giao du với Triệu. Sau lần thất tình Hoàng Cúc, nó quan hệ bừa bãi lắm. Dù gia đình đã chọn nơi chọn chỗ, Triệu vẫn cặp lung tung. Anh không muốn em nằm trong danh sách những cô gái chơi qua đường của nó.

Nghi nhếch môi :

- Anh yên tâm. Em vẫn còn tự ái và tự trọng mà.

Dứt lời, Nghi bước vội về phòng riêng. Không kịp thay quần áo, cô nằm vật ra giường, đầu óc quay cuồng như đang bị cuốn vào cơn lốc thật dữ dội.

Chuyện xảy ra trong lớp, chuyện xảy ra vừa rồi làm Nghi không còn tự chủ được nữa. Cô đang vô cùng đau khổ, nhưng thật sự không biết mình đau đớn vì chuyện gia đình hay vì Triệu.

Ôm gối lăn một vòng, Nghi đắm ngực tự trách bản thân ... Với gia đình, cô nhỏ nhen quá, yếu đuối quá, làm sao đủ sức kéo ba mẹ lại với nhau. Với Triệu, cô quá dễ dãi nên vừa bị anh đem ra làm trò đùa, vừa bị mang tai tiếng.

Nghĩ cho cùng, tất cả cũng tại cô. Lỗi tại cô, tại cô tất cả.

Nước mắt ràn rụa, Đông Nghi vùi đầu vào gối lúc đồng hồ thông thả gõ hai giờ trưa.
Đã qua hơn nửa ngày rồi. Ngày mai, ngày một, tuần sau, tuần tới, chuyện gì xảy ra ?
Nỗi buồn, niềm vui, sự may mắn hay bất hạnh sẽ đến với cô, Đông Nghi không biết nữa. Cô chỉ cảm nhận được hiện giờ cô buồn buồn vô cùng ...

Chương 7

Vỗ vào tay Đông Nghi một cái khá mạnh, Thảo Uyên cao giọng :

- Ê ! Mày... chiêm bao khi đang thức, hả Ngông ?

Vẫn không rời mắt khỏi màn mưa trắng xóa cả dãy phố , Nghi nói :

- Đâu có !

- Hay mày đang nhớ tới hôm tụi mình uống sữa đậu nành với Triệu ở quán này ?

Nghi lắc đầu thật nhanh :

- Càng đoán càng trật . Tao đang nghĩ không biết mưa tới chừng nào mới tạnh đây ?

Thảo Uyên so vai :

- Tạnh để làm gì ? Trời mưa, ngồi trong quán nghe nhạc không lời, uống cafe đúng là tuyệt . Tao đang... lạy trời mưa tháng sáu đây . Dầu sao cũng thi cử xong rồi , phải xả hơi chứ !

Thấy Nghi im lặng , Uyên chống cằm nói tiếp :

- Số mình vô duyên nên chả có chàng nào cầu “tháng sáu trời mưa không dứt “... Buồn thật.

Nghi hờ hững :

- Những anh chàng lãng mạn đó chỉ tồn tại trong thơ thôi , ngoài đời làm gì có . Thời buổi bây giờ thiếu gì cách đi giữ chân người yêu . Ai cần lạy trời mưa để nàng quên đường về chứ.

Uyên bĩu môi :

- Xi ! Nói nghe như rành lắm không bằng . Cho mày biết , tình nào cũng cần có chút lãng mạn của thơ, ướm át của mưa , hương thơm của hoa, ngọt ngào của mật...

Khuấy khuấy ly cafe, dù nó đã tan đường từ lâu , Nghi đáp gọn lỏn :

- Vậy sao ?

Hạ giọng thấp xuống , Uyên thì thầm :

- Mày không thấy à ? Trong quán này , ai cũng có cặp có đôi giữa chiều mưa lạnh buốt , chớ đâu phải cùng cực âm mà đi với nhau như tao với mày.

Đông Nghi khoát tay :

- Cực âm cực dương gì chứ . Miễn có người đi cùng là tốt rồi . Minh vào đây để nghe nh.ac mà.

- Nhưng nghe với người yêu vẫn thích hơn... Ồ ! Lâu quá không biết Triệu ra sao rồi nhỉ ?

Chớp mắt , Nghi nói nhanh :

- Tao đâu có để ý đến anh ta . Tự nhiên mày nhắc chi vậy ?

Uyên lách chách :

- Tại lần trước tụi mình và Triệu cũng ngồi tại đây . Tao vui miệng hỏi vậy thôi . Mày không biết thật à ?

Nghi cộc lốc :

- Không . Nói chuyện khác đi.

Thảo Uyên gạt đầu :

- Được thôi . Hôm qua tao tình cờ gặp Nhân . Nó hỏi địa chỉ mới của mày, nhưng tao không cho.

- Nó hỏi làm gì nhỉ ?

- Bạn bè, nó muốn tới thăm . Ra trường rồi đâu dễ gặp để gây gổ như hồi còn chung lớp nữa .

Thằng bép xép ấy tự nhiên lại nói với tao về Triệu...

Tim Nghi bỗng đập mạnh . Cô không biết mở miệng cách nào khi vừa rồi đã bảo Uyên “ nói chuyện khác “.

Chậm chạp nhấp từng muỗng cafe nâu đen, Nghi ra vẻ thản nhiên :

- Chắc anh ta đã cưới vợ rồi chứ gì ?

Uyên lắc đầu :

- Chuyện này tao không rành . Nhân than rằng dạo này nó bị bà nội chiều cố rất kỹ , vì Triệu đã dọn đi chỗ khác ở rồi...

Nghi tròn mắt :

- Sao lạ vậy ?

- I don't know . Muốn biết thêm chi tiết , cứ hỏi thẳng Nhân.

- Xi ! Chắc tao không dư hơi.

Uyên cười tủm tỉm :

- Ồ , tao cũng nghĩ vậy . Hơi đâu để ý chuyện người dung.

Đông Nghi âm ức nhìn qua cửa kính, mua vẫn giăng đầy phố , để mặc tóc phủ kín vai , cô ngồi trầm tư trong nhung nhớ...

Lâu rồi, cô không được gặp Triệu , thời gian bao là biến động , cô tưởng chừng quên được anh , sao chiều nay vừa nghe nhắc đến đã nhói nhói đau thế này.

Kể từ hôm hai người đi nhậu rồi xảy ra chuyện đến giờ, Triệu không đến tìm anh Kiên nữa .

Nguyên nhân có lẽ vì cô , nhưng Nghi không dám hỏi Kiên về Triệu , vì cô rất tự ái . Chính nỗi tự ái điên rồ đó làm Nghi mất hẳn tin tức về anh.

Hãy coi Triệu như cơn gió thoảng . Nghi tự an ủi như thế và khốn khổ nhận ra cơn gió ấy dù đã bay xa, nhưng nó đã cuốn theo sự vô tư, hồn nhiên của cô từ thuở nào.

Tự nhiên Đông Nghi có cảm giác nhột nhạt như ai đang nh`ìn mình . Quay lại , cô bắt gặp một người đàn ông...

Anh ta nâng ly cafe lên miệng, nhưng ánh mắt không rời Nghi . Cô nóng bừng hai má vì đôi mắt như có lửa ấy . Luống cuống, Nghi cúi xuống, tay vẽ những hình vô nghĩa trên mặt bàn , tâm thần hốt hoảng kỳ cục.

Uyên ngạc nhiên :

- Chuyện gì vậy ?

- Ồ... không...

- Không mà mặt mày hết đỏ ửng tới xanh mét . Mày... đôi màu còn nhanh hơn tắc kè . (very funny...)

Đông Nghi ấp úng :

- Mày có thấy... thằng cha mặc sơ mi mà ngồi một mình không ? Tự nhiên “chả” nhìn tao ghê quá.

Thảo Uyên quay... một trăm tám sang phía Nghi vừa chỉ rồi thì thầm :

- Mày nói sao ấy, lão ta đang viết lách gì mà . Khéo tưởng tượng !

Đông Nghi liếc vội theo Uyên và ngượng ngùng :

- Ồ nhỉ ! Sao lúc nãy... chắc ! Chắc tao lầm.

Thảo Uyên nheo nheo mắt :

- Lẽ ra mình nên chọn quán khác để thưởng thức cafe . Tới quán này, mày toàn ngồi nhâm nhi nỗi buồn , rồi tưởng tượng vớ vẩn.

Nghi nói vu vơ:

- Ở đâu cũng vậy thôi . Ăn thua trong lòng mỗi người kia.

Rồi cô bất ngờ hỏi :

- Mày không biết Triệu ra sao thật à ?

Uyên rung đùi cười :

- Biết chứ . Nhưng nói làm chi khi không ai năn nỉ.

Nghi ngấm Uyên :

- Mũi mày dài thật , cao thật nhưng đầu có quặp , sao lại ác như phù thủy vậy ?

- Ác để cho người hiền như mây sáng mắt ra thì cũng nên lắm chứ.

Đông Nghi lầm lì :

- Muốn... móc ngoéo gì thì cứ... móc , sau đó phải khai điều mây biết về Triệu.

Uyên kêu lên :

- Chà ! Ngon nhi ! Tao đâu có bồn phận đấy.

Nghi mím môi :

- Vậy tao sẽ tìm Nhân , chắc chắn nó sẽ nói.

- Tới bây giờ mới tìm nó, tao e muộn rồi.

- Mày nói vậy là sao? Chã lẽ Triệu đã... đã...

- Bị bắt cưới vợ...

Đông Nghi thảng thốt :

- Thật hả ?

Thảo Uyên tỉnh bơ :

- Thật !

Đông Nghi nhắm mắt lại không phải vì sợ tia chớp vừa xé đôi bầu trời, mà vì sấm sét trong câu nói của Uyên.

Thế là không còn gì để mơ mộng , để nhớ vu vơ, hy vọng hão huyền như suốt mấy tháng nay cô đã từng sống . Cái cõi riêng huyền hoặc Nghi vẽ vời để ru mình vỡ tan rồi.

Bỗng dưng, cô bật cười :

- Vậy cũng tốt . Lâu nay , những lúc quá buồn, tao vẫn nghĩ tới Triệu và xem anh như một cứu cánh, dù ảnh chả bao giờ nghĩ đến tao . Sống như vậy đây ảo tưởng . Bây giờ tao phải chui ra khỏi lớp vỏ ốc mượn để nướng nấu tâm hồn, mà đối diện với chính mình là vừa rồi.

Thảo Uyên nhăn nhó :

- Mày nói gì tao cóc hiểu.

- Tao muốn nói Triệu không còn là điểm tựa để tao bầu vào mỗi khi thấy mình sắp chìm dưới tận cùng khôn khổ nữa.

- Tại sao vậy ? Anh ta có gì khác ngoài việc đổi chỗ ở ?

Ngừng lại để quan sát Nghi , Uyên nói tiếp :

- Triệu dọn tới ở chung với ông bố vì bị bà ngoại bắt cưới vợ , nhưng anh chàng không chịu cưới chỉ muốn... chơi cho vui.

Đông Nghi ngớ ngẩn hỏi :

- Thiệt hả ?

- Chặc ! Nãy giờ tao đâu hề nói dối... chử nào . Chỉ có mày đoán già , đoán non thôi , nhãi ranh ạ !

Nghi chống tay dưới cằm :

- Tại sao Nhân nói với mày chuyện này nhỉ ?

Thảo Uyên tùm tùm cười :

- Tại tao hỏi thăm Triệu . Hắn ngạc nhiên vì không ngờ tao biết lão anh họ của hắn.

- Rồi sao nữa ?

- Tao đành phải nói rằng Triệu quen với người chị bà con , nhưng lâu quá không thấy tới chơi, thế là cái thằng nhiều chuyện ấy đứng kể một thôi tội lỗi của Triệu.

Định hỏi tiếp, Đông Nghi lại có cảm giác nhột nhạt , cô liếc sang bàn bên cạnh và bắt gặp đôi mắt nóng bỏng của gã đàn ông đó.

Nghi đá nhẹ chân Uyên , con bé vốn thông minh nên hiểu ngay.

Quay hẳn cả người sang, Uyên trừng mắt đập ngay một câu :

- Trời ơi ! Râu ria xôm xòa giống sư phụ quá vậy mà ?

Lúc này Nghi mới để ý tới bộ râu của hắn ta . Cô chợt thấy sợ vì người đàn ông vẫn nhìn mình đăm đăm.

Đúng ra , phải nói là hắn đang ngắm cô mới chính xác . Làm như bỏ ngoài tai lời châm chọc của Thảo Uyên, người đàn ông mỉm cười đứng dậy . Đông Nghi lo lắng khi nghĩ hắn sẽ đến chỗ mình . Nhưng anh ta chỉ nói gì đi với người chạy bàn rồi đẩy cửa kính bước ra ngoài.

Thảo Uyên gục gặc đầu nhìn theo :

- Chà ! Giống lũ han`h trong mưa ghê , cũng phong độ quá chứ.

Nghi bĩu môi :

- Bộ râu thấy ón , cứ như tướng cướp . (hehehehe... hoàng tử râu xanh xuất hiện)

Thảo Uyên cười hi hi :

- Gã cướp ấy coi bộ kết mày . Mắt hắn dữ dội thật , hèn chi lúc này mày đổi màu cũng phải . Tao tưởng hắn bò qua tán tỉnh rồi chứ . Ai ngờ bộ dạng vậy mà nhất.

Nghi nhún vai :

- Hắn nhất cũng mừng. Nếu không , tao chẳng biết phải đối phó cách nào đây . Sợ thật !

Người chạy bàn bước đến đưa Nghi một xấp giấy.

- Xin lỗi . Ông khách bàn bên kia nhờ tôi gửi cho cô.

Nghi tròn mắt :

- Ông nào ? Tôi đâu có quen.

Anh chàng chạy bàn có dáng dấp sinh viên làm thêm mỉm cười :

- Người ấy vừa đi khỏi. Cô nhận giùm , tôi thấy anh ta không có ý xấu đâu.

Thảo Uyên mĩa mai :

- Anh biết xem tướng của khách hàng nữa sao ?

- Khách lạ như hai cô thì thú thật tôi không biết tính ý. Còn quen như anh ta , tôi dám bảo đảm đó là người tốt".

Thấy Đông Nghi ngần ngừ nhìn xấp giấy mãi . Anh chàng nói :

- Đứng ngại , nhận giùm tôi đi ! Đây là món quà nhỏ của anh ta thôi.

Nghi dè dặt :

- Quà gì vậy ? Tôi đâu quen người đó , sao lại gửi quà cho tôi ?

Anh chàng chạy bàn liền lật ngược xấp giấy lại và giở từng tờ cho Nghi xem.

Cô ngạc nhiên lẫn thích thú khi thấy những bức chân dung ký họa về mình rất sắc sảo.

Tất cả 4 bức . Mỗi bức một nét . Bức đầu tiên vẽ cô xoã tóc đăm chiêu nhìn xăm xăm, bức thứ nhì Nghi đang cười, bức thứ ba cô nhăn mặt và bức sau cùng Nghi đang nhắm mắt...

Thảo Uyên suýt xoa :

- Độc đáo thật ! Tay này đúng là thiên tài.

Nhìn người phục vụ, Uyên hỏi :

- Anh ta là họa sĩ à ?

- Có lẽ như vậy.

- Xi ! Nói vậy cũng nói . Sao anh tuyên bố rành khách hàng quen lắm ?

- Rành một lẽ, còn giữ bí mật về họ là lẽ khác . Quán chúng tôi có nguyên tắc riêng.

Liếc anh chàng chạy bàn mồm mép một cái dài , Uyên điều tra :

- Chà ! Anh chắc dân Bách khoa hay Tổng hợp đi làm thêm phải không ?

- Phải hay không cũng đâu liên quan đến chuyện này . Xin lỗi, tôi phải... chạy bàn khác.

Chụm đầu vào ngắm , Thảo Uyên lách chách :

- Thì ra hắn ta... nghĩa một cách say đắm là để vẽ lên mày . Chà ! Tán tỉnh kiểu này mới siêu chứ

. Nhưng sao lại : “cứ lặng rồi đi rồi khuất bóng “ chớ không nói với nhau dẫu một lời nhi ? Tay này khó hiểu . Nhìn nè ! Hấn vẽ mày lúc nhắm mắt hay tuyệt . Chỉ vài nét đơn giản thôi mà lột tả được hết nội tâm . Nhìn vào thấy hết sự đau khổ của người đang tuyệt vọng cùng cực.

Đông Nghi gắt :

- Mày stop bớt được không ! Trong quán mà cứ như ở nhà , ào ào thấy sợ luôn.

Uyên nhẹ nhàng :

- Trong quán mới tự do phát biểu . Chớ ở nhà đâu dám... hò to dữ vậy . Sao , có ý kiến đi chứ !

Đẹp phải không ?

- Đẹp là nhờ người vẽ , chớ bản thân tao thì xấu vẫn xấu.

- Xi ! Xấu làm sao lọt vào mắt họa sĩ được.

Đông Nghi lo lắng :

- Có bao giờ giờ tờ Tuổi Trẻ Cười ra , thấy chân dung mình chình ình ở góc biếm họa không nhi?

Thảo Uyên gạt ngang :

- Không đến nỗi đâu mày . Lúc nào cũng coi thường mình quá. Sao không nghĩ một hôm đẹp trời mày vào phòng triển lãm tranh, chợt thấy chân dung mình choán hết một vách tường.

Nghi bật cười :

- Tao không tưởng tượng phong phú như mày được.

- Tại mày khiêm tốn quá thôi !

Nhìn chăm chú vào một bức ký họa, Uyên kêu lên :

- A ! Hấn có ký tên nè Nghi Tên gì nhi... Khó đoán quá !

Nghi chép miệng :

- Đoán làm chi cho mệt . Cứ gọi hấn là... là râu xanh cho rồi.

Cuộn tròn những tờ giấy lại , để sang một bên , Nghi hỏi :

- Mày nói Nhân kể một lô tội lỗi của Triệu , nhưng tội gì vậy ?

Thảo Uyên trầm giọng:

- Đừng nghĩ tới Triệu nữa, được không ?

- Được chứ ! Nhưng tao vẫn muốn biết về anh ấy.

Thảo Uyên nói một mạch :

- Nhân bảo sau khi thất tình với Hoàng Cúc , Triệu hận đời nên cặp lung tung. Anh ta không thật lòng với ai hết . Nó bảo tao về khuyên bà chị họ “ đừng nghĩ tới Triệu nữa”, và vừa rồi tao mới khuyên xong. Nhưng coi bộ lời của tao như nước đổ lá khoai mới khổ chứ.

Đông Nghi chớp mắt :

- Tao nghĩ rồi Triệu cũng phải dừng chân, phải tìm được một người yêu thật sự chứ.

Thảo Uyên lắc đầu :

- Nhưng người đó không phải là mày.

- Chưa thử làm sao biết.

Uyên kêu lên :

- Mày định đùa với lửa à ?

Nghi gượng gạo:

- Tao chỉ nói chơi thế thôi . Lam` gì la dữ vậy.

Thảo Uyên dịu giọng :

- Tai. tao lo cho mày . Triệu không phải mẫu đàn ông bản lãnh để làm điểm tựa vững chắc đâu .

Mày sẽ khổ suốt đời nếu gặp một ông chồng như thế.

Nghi nhún vai :

- Mày nghĩ xa quá.

Thản nhiên, Uyên nói :

- Vậy mà con` chưa... thấy gì.

Đông Nghi im lặng nhìn qua cửa kính . Mưa tạnh rồi trên phố bắt đầu có nhiều người qua lại .

Nghi giật mình khi thấy gã... ”Râu xanh “ đang thông thả qua đường. Giữa đám đông đi vội vã bên kia phố , “ Râu xanh “ không lẫn vào họ , dù hắn cũng chen chúc trong giòng người đó.

Đúng là hắn có nét gì đó khá đặc biệt , tạm gọi là phong độ như Uyên nhận xét được không nhỉ ?

Giọng Uyên vang lên :

- Về chưa ? Ngồi đây hơn một tiếng rồi đó . Không ai tới đâu mà ngóng mãi.

Đẩy ghế đứng lên, Nghi phớt lờ câu châm chọc của Uyên, cô đến bên anh chàng chạy bàn và nhỏ nhẹ nói :

- Nếu người khách của anh có tới nữa, làm ơn chuyển lời cảm ơn của tôi.

- Ồ ! Chắc chắn là anh sẽ tới . Tôi sẽ chuyển lời giúp cô.

Nghi mỉm cười :

- Cảm ơn anh trước.

Anh chàng nghiêng đầu hết sức lịch sự làm Uyên phải vọt miệng:

- Quán này đông khách chắc nhờ anh quá !

- Đâu có ! Bồi như tôi nhiều lắm . Tất cả cũng vì cuộc sống thôi mà. Hy vọng hai cô sẽ ghé vào đây nữa.

Uyên cười :

- Nhất định rồi . Phải không , Đông Nghi ?

Không biết trả lời sao . Nghi chỉ gật đầu chào anh bồi bàn, rồi đẩy cửa bước ra ngoài . Ngồi sau lưng cô, Thảo Uyên ríu rít :

- Buổi chiều này thật đầy ấn tượng . Nè ! Mà có nghĩ sẽ gặp lại gã “Râu xanh” ấy không ?

Nghi thờ ơ :

- Không !

Giọng Uyên chắc chắn :

- Tao lại nghĩ khác . Nhất định mà sẽ gặp lại hắn.

Nghi dứt khoát :

- Chẳng đời nào tao ghé lại quán này nữa, thế là chấm dứt một câu chuyện chưa bắt đầu.

Tựa cằm` vào lưng Nghi ,Uyên nói :

- Sách có câu : “ Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” . Mà quên sao ?

Nghi nói :

- Nhớ chứ , nhưng tao không tin.

- Tao thì tin đó.

- Vậy chắc mà và anh chàng chạy bàn đẹp trai , dèo mồm ấy sẽ “năng tương ngộ”.

Đấm vào vai Nghi, Uyên gắt :

- Nói bậy !

Nghi cười khúc khích :

- Nhưng mà đúng.

Uyên cũng cười theo :

- Thôi , tao chịu thua . Mà muốn nói sao cũng được.

Đông Nghi siết tay ga . Chiếc Chaly hoà vào dòng xe đang hối hả chạy trên đường, Sau cơn mưa chiều, mọi thứ như gấp rút trở về nhà . Chiều nay Nghi cũng hết hứng thú đi rong . Tâm hồn xao động vì những bức tranh ký họa , cô muốn chạy ào về nhà, chui vào góc riêng của mình , mở tranh ra và ngắm cho thật kỹ...

Cô bé trong tranh là cô Anh chàng “Râu xanh” xa lạ đã tặng Nghi món quà đặc biệt, dễ thương vô cùng.

Ngày mai cô sẽ đem bốn bức vẽ ấy ép plastic và treo trong phòng của mình để kỷ niệm một chiều mưa đầy ấn tượng như nhỏ Uyên đã nói.

Dù tin rằng khó lòng gặp lại “Râu xanh”, nhưng tim Đông Nghi vẫn xôn xao khi nghĩ : cuộc đời này vẫn còn rất nhiều điều đáng yêu , đáng trân trọng.

Chương 8

Cho xe vọt lên sát mái hiên, Đông Nghi leo xuống đứng tựa vách, miệng hắt hơi liên tục.

Đúng là ông trời giở chứng, đang nắng ráo, mưa bỗng đổ ào ào bất ngờ đến mức giữa đường Nghi không biết trốn đâu, vì khu phố này toàn nhà biệt lập, kín cổng cao tường.

Chịu dầm mưa thêm một đoạn, Nghi mới tìm được chỗ trú này. Khi người đã ướt loì ngoi và run lập cập.

Ngồi thụp xuống co ro ôm lấy hai vai, Nghi hà hơi vào bàn tay, nhưng bụi mưa bị gió thổi tạt vô mặt cô đã xua mất chút hơi ấm mong manh đó rồi.

Đang khổ sở vì lạnh, Đông Nghi chợt nghe một giọng đàn ông thật ấm gọi mình :

- Đông Nghi ! Đúng là Nghi rồi.

Ngạc nhiên nhìn lên, cô sững sờ khi nhận ra “Râu xanh”. Hắn ta cũng như cô, nhưng gương mặt vẫn tươi tỉnh với nụ cười hết cỡ và đôi mắt ấm áp, quyến rũ.

Tự nhiên Đông Nghi nóng rang cả người vì cả cái nhìn của “Râu xanh”. Cô bối rối đến mức cứ ngồi ỳ dưới đất và ngạc nhiên không hiểu sao hắn biết tên mình.

Vút điếu thuốc đang hút dở ra màn mưa, “Râu xanh” bước đến rồi cùng ngồi thụp xuống kế bên Nghi như hai người đã thân từ đời nào.

Cô áp ứng :

- Sao ... anh biết tên ... người ta ?

Không rời đôi mắt rất sáng ra khỏi gương mặt tái xanh của Nghi, “Râu xanh” Cười :

- Bí mật của tôi mà.

Rồi hắn thở phào :

- Cuối cùng, tôi cũng gặp lại Nghi, bất ngờ, thú vị như lần đầu nhìn thấy em trong quán. Với tôi, những cơn mưa Sài Gòn đúng là dễ thương.

Đưa tay vuốt những sợi tóc dài ướt rũ trên trán, Nghi nói :

- Tôi không hiểu từ “cuối cùng” của anh ?

“Râu xanh” trầm giọng :

- Đó chỉ Là cách nói để diễn tả sự vui mừng khi người ta đạt được điều mà tưởng không bao giờ có được.

Đông Nghi chớp mắt vì câu nói đầy vẻ tán tỉnh của hắn. Cô rụt rè nhìn “Râu xanh” lấy cái quẹt gas trong túi áo ra.

Đưa cho cô, hắn nói :

- Chụm hai tay lại và đốt lên, sẽ ấm ngay.

Nghi làm theo lời hắn. Hơ bàn tay tê cóng lên ngọn lửa bé xíu cứ bị thổi bạt sang một bên vì gió, cô nhôi :

- Anh không lạnh sao ?

“Râu xanh” tùm tùm :

- Tôi thấy ấm hơn lúc đứng đụt mưa một mình nhiều.

Ấn quẹt gas vào tay hắn, Đông Nghi cong môi :

- Trả anh nè. Thấy ghét !

Tròn mắt rất ư ngây hơ, “Râu xanh” nói :

- Ủa ! Sao lại trả ? Em lạnh đến mức mặt tái xanh môi thâm tím. Trông xấu xí như thế kia mà ... mà ...

Như một phản xạ Nghi đưa tay ôm lấy mặt. Mưa vẫn không dứt, gió vẫn ào ào thổi, hàng me bên đường nghiêng ngả thật dễ sợ.

Nghi sốt ruột nhìn mưa, “Râu xanh” bật quẹt và ân cần bảo :

- Hơ hai tay vào lửa rồi áp vào má, mặt em sẽ hồng lại, sẽ đẹp ngay.

Một lần nữa Nghi lại làm theo lời hấn . Hai người ngồi gần nhau hơn . Qua kẽ tay mình, cô len lén nhìn và thấy hấn thật nghiêm nghị, mắt chăm chú nhìn ngọn lửa nhảy nhót trong lòng bàn tay . Bộ rau cắt ngang mặt làm hấn có vẻ dữ dằn phong trần, dày dặn . Hấn đang nghĩ gì vậy kia ?

Tự dung, Nghi nhớ tới nhận xét :”bộ râu thấy ón, cứ như tướng cướp” của mình trước đây ... Lỡ hấn là người xấu, là kẻ cướp giật thật thì sao ? Trời ơi ! không quen biết mà ... thân mật như vậy, thật bậy bạ ! Mãi suy nghĩ, Nghi quên rút tay về . Ngọn lửa dù bé tí vẫn đủ sức làm bỏng tay cô.

Đông Nghi kêu lên :

- Ui da !

“Râu xanh” giật mình :

- Phỏng rồi à ? Có sao không ?

Áp tay vào hai bên má, Nghi lắc đầu. Hấn tỏ vẻ ân hận :

- Xin lỗi, tôi vô ý quá.

- Tôi không hơ nữa đâu.

- Sợ à ?

- Ồ, không ! Tại ... tôi đủ ấm rồi.

“Râu xanh” bỗng hỏi :

- Đông Nghi học Kinh tế phải không ?

- Sao anh biết ?

“Râu xanh” thản nhiên :

- Biết chứ.

Đông Nghi ầm ức :

- Tôi lại chả biết gì về anh . Tức thật !

- Nếu để thỏa mãn tánh tò mò, thì em sẽ chẳng biết gì về tôi đâu.

Giọng Nghi giễu cợt :

- Ngay cả một cái tên ?

“Râu xanh” gật đầu.

Đông Nghi mai mỉa :

- Ghê nhỉ ! Tôi sẽ đặt cho anh một biệt danh để ... phân biệt với những người khác vậy.

Bật quẹt gas lên “Râu xanh” lơ lửng :

- Thí dụ như biệt danh nào ?

Nghi khịt mũi :

- Đã có rồi đó . Nhưng tội gì phải nói với anh . Cũng chẳng tệ đâu, nếu không muốn nói là khá ấn tượng với phụ nữ.

Nhìn “Râu xanh” qua ánh lửa nhảy nhót, Đông Nghi tùm tùm cười khi nhớ tới chuyện cổ tích

“Yêu rau xanh” . Cô hạ giọng dụ khị :

- Cho tôi biết sao anh biết tên tôi, tôi sẽ bật mí biệt danh của anh ngay.

“Râu xanh” xua tay :

- Không cần đâu . Tôi tặng lại em biệt danh của mình . Nhớ giữ cho kỹ đấy !

Đông Nghi bĩu môi :

- Xí ! Ai mà thèm biệt danh dễ ghét ấy !

- Vậy thì trả đi.

- Trả cái gì cơ chứ ?

“Râu xanh” nheo mắt :

- Biệt danh của tôi . Hay em muốn để làm tin trong ... lòng ?

Đông Nghi nghênh mặt :

- Hồng dám đâu !

“Râu xanh” phán một câu chắc nịch :

- Rồi tôi cũng biết cái biệt danh đó thôi . Hãy đợi đấy ! Hãy đợi đấy ! Hãy đợi đấy, Đi Ngông.
Nghỉ tròn xoe mắt . Thế này thì quá lắm rồi ... Hẳn biết cả cách đọc ngược tên cô mới quái chứ.

Đông Nghi hăm hừ :

- Thật ra anh là ai ?

Râu xanh có vẻ thích thú :

- Làm gì ... nghe ranh ra vậy ? Là ai thì cũng có biệt danh rồi . Em giận lên như vậy hết thấy lạnh phải không ? Cách sưởi ấm này hay đó chứ.

Nghi cúi kính :

- Tôi không đùa đâu.

Râu xanh nghiêng đầu :

- Tôi cũng vậy.

Đông Nghi hăm hực ngó lơ sang chỗ khác . Bộ quần áo ướt dính sát vào người vừa nặng vừa rít thật khó chịu . Cô vái trời mau tạnh để thoát khỏi cảnh bực bội này, nhưng dường như trời không ủng hộ cô . Mưa càng lúc càng to, gió thổi xiên tạc ướt cả hàng hiên dưới đường, nước chảy không kịp ngập đến mắt cá chân . Nghi hắt hơi liên tục , mũi nghẹt cứng vì lạnh . Cô cố thu người lại co ro núp sau chiếc xe và giọng nói “Râu xanh” lo lắng :

- Dầm mưa kiểu này chắc em bệnh mất . Chịu khó đợi mưa chạy một đoạn có quán cà phê . Vào đó trú, may ra đỡ hơn.

Đông Nghi run lập cập :

- Tôi không chịu nổi nữa, lạnh quá !

Râu xanh nói như ra lệnh :

- Vậy thì theo tôi !

Dứt lời, anh đập má, chiếc Chaly trở chứng một lát mới chịu nỏ . Đông Nghi ngồi phía sau “Râu xanh”, tay chân rần rần như kiến cắn, cô lạnh đến mức hàm răng va vào nhau, người cứng ngắt.

- Ráng chịu tới quán, uống sữa nóng sẽ ấm lên ngay.

Không nói không rằng, Đông Nghi mím môi bấu tay vào yên . Cô nghe hai tai ù vì gió . Mưa trắng xóa, đập vào mặt cô đau buốt . Vọt qua ngã tư không một bóng người, “Râu xanh” ngừng xe trước quán cà phê cũng vắng tanh.

Đông Nghi chậm chạp leo xuống . Hình như “Râu xanh” nói gì đó, nhưng cô chẳng nghe được, mọi vật xung quanh nhòa dần . Nghi có cảm giác đang bước hụt chân, cô đưa tay bấu vào hư không, ngay lúc “Râu xanh” thảng thốt gọi tên mình.

o0o0o0o

Đưa chén cháo còn hơn phân nửa cho Tú, Đông Nghi ngao ngán :

- Em ăn không vô . Cháo gì đắng quá !

Trợn trừng mắt lên như muốn dọa , Tú oang oang cái miệng :

- Trời ơi ! Cháo sừn mà đắng . Chắc lưỡi em đã bị viêm rồi . Ráng nuốt đi chứ ! Nếu không làm sao uống thuốc được.

Nghi vùng vằng :

- Em không uống thuốc.

Nhún vai, Tú độc mồm :

- Vậy cứ tự nhiên nhịn đói chịu đau mà chết . Chị không được trả lương để làm bảo mẫu, nên hầu em hồng nổi rồi.

Nằm vùi mặt vào gối, Nghi lấy :

- Chả cần hầu, cứ mặc xác em.

Tú lẩm bẩm :

- Nhà giàu đứt tay hơn ăn mày đồ ruột . Mặc mưa thôi mà, đâu cần phải làm trận làm thương dữ vậy.

Đứt lời, Tú ngúng nguẩy bước ra khỏi phòng . Đông Nghi gác tay lên trán với tâm hồn trống rỗng.

Đúng ra, cô không nên nhõng nhẽo với chị Tú . Khổ Là ở nhà đâu còn ai . Nằm bệnh hôm nay nữa là bốn ngày, Nghi chịu hết nỗi sự cô đơn, tù túng rồi . Cô muốn được an ủi, muốn được quan tâm, nhưng lại chọn nhầm ... đối tượng . Chị Tú đã bị quay mòng mòng vì công việc, thời gian và tâm trí đâu để Nghi vùi vĩnh chứ.

Càng nhớ tới ngày xưa còn bé, Đông Nghi càng thấy tủi thân, khi bây giờ bị ba mẹ và hai ông anh bỏ rơi lúc bệnh hoạn như vậy.

Cả tuần nay, anh Kiên đi công tác xa . Mẹ bận họp tiếp công ty nào đó của Hàn Quốc nên sáng đến sở sớm, tối gần mười hai giờ mới về, và hầu như không đêm nào bà đủ tỉnh táo để ngồi với Nghi lâu hơn năm phút.

Hôm qua, ba cô có điện thoại hỏi thăm . Ông được mẹ báo tin : cô bị mắc mưa và xiêu ngoài đường . Ông cũng đang bận vô cùng nên không về được, do đó có nhờ tài xế đem trái cây và tiền đến cho Nghi.

Xấp tiền dày cộm trong bao thư vẫn nằm trên bàn . Táo , lê, nho, cam chất đầy tủ lạnh nhưng Đông Nghi vẫn thấy thiếu đủ thứ gì, vì những cái cô đang cần không ai cho cả . Cô chán nản bực dọc và ngày càng mù mẫm với cảm giác mình bệnh nặng đến mức ăn không vô, ngồi dậy không nổi . Người cô yếu như cọng bún thiêu, xanh xao như phiến lá úa trông thật xấu xí.

Chị Tú vẫn bảo : “Tội gì phải tự hành xác . Lớn rồi, đừng trông chờ ở người khác . Phải biết lo cho mình, tự lực cánh sinh là chủ yếu “.

Đông Nghi nhếch môi đầy chua chát . Nếu bây giờ quẳng cô vào đời, Nghi sẽ “tự Lực cánh sinh” bằng cách nào ? Cô không xông xáo như Thảo Uyên, chịu cực chịu khó như một số bạn khác . Cô sẽ làm gì đây chứ ?

Có lẽ theo ý chị Tú, tự Lực cánh sinh đối với Nghi là đừng theo làm phiền chị ấy như trẻ con vùi mẹ nữa.

Gắng gượng ngồi dậy, Nghi lếch thếch lôi dép ra phòng khách . Ngồi trên xa-lông, cô mệt mỏi nhìn ra sân . Cơn bão quét ngang thành phố vẫn còn ảnh hưởng dai dẳng . Tối bữa nay trời vẫn mưa dầm . Bạn bè chở đưa nào đội mưa tới thăm cô, ngay cả Thảo Uyên cũng thế . Mẹ Uyên mổ ruột thừa nên cô nàng phải túc trực trong bệnh viện . Đông Nghi một mình buồn meo buồn mốc theo không khí ẩm ướt của mưa.

Nhìn khoảng trời xám xịt ngoài cửa sổ, bỗng dung Đông Nghi nhớ tới “Râu xanh” và mong có hấn ở bên ghé gớm.

Suy đi nghĩ lại, chỉ có hấn là lo cho Nghi nhiều nhất trong suốt mấy ngày nay thôi . Nếu hôm đó không có hấn, chắc Đông Nghi đã chết cồng vì lạnh rồi . Nhưng tại sao từ hôm qua tới giờ “Râu xanh” không đến kia ?

Bỏ giường ra xa-lông ngồi thế này có giống trông ngóng hấn không ?

Đang suy nghĩ vẩn vơ, Đông Nghi chợt nghe chuông reo . Tim cô bỗng hồi hộp vô cùng.

Thấy Tú trong bếp đi ra, Nghi ngập ngừng :

- Nếu là Vũ, chị bảo em ngủ rồi để anh ra về cho yên thân.

Mắt Tú tinh quái :

- Phải vậy không đó ? Ra ngồi chờ sẵn mà bảo đã ngủ, đúng là mâu thuẫn.

- Nhưng mà ...

Giọng Tú độc đoán :

- Không nhưng nhị gì hết . Người ta đội mưa tới đây phải nghe chị báo cáo em ngủ rồi . Làm ơn ngồi yên ở đó giùm đi !

Dứt lời, Tú chạy vội ra cổng . Đông Nghi luống cuống vuốt mái tóc hơi rối trên vai . Cô thấy “Râu xanh” dắt chiếc xe đạp vào sân, rồi hăng hái bước vô nhà.

Máng áo mưa ngay cửa, hấn mỉm cười với Nghi ...

Cô bất ngờ vì gương mặt nhăn nhui của Vũ . Cạo bộ râu đi trông hấn hiền lành trẻ trung hơn nhiều.

Như những lần trước, Nghi lại chớp mi vì đôi mắt sáng rực của hấn . Cô cố thân nhiên nhận xét.

- Trông anh lạ ghê !

Ngồi xuống ghế, Vũ trầm giọng :

- Em khỏe nhiều rồi chứ ?

Vừa nhẹ gật đầu, Nghi đã nghe Tú nói :

- Có chịu ăn uống gì đâu mà khỏe . Nhờ cậu ép Đông Nghi giùm, chớ tôi nói chẳng có tác dụng gì cả.

Vũ nhỏ nhẹ :

- Ai bệnh cũng biếng ăn . Nhưng phải ráng mới mau khỏi . Tôi có mang ô mai tới, em ngâm nhé ?

Tú lại chen vào :

- Thuốc cũng không chịu uống nữa đó ...

Đông Nghi ầm ức :

- Tự nhiên khai xấu em đủ thứ ...

- Chị chỉ nói sự thật thôi, bộ hông phải sao ? Cháo vẫn còn nguyên nồi . Thuốc còn đủ số theo toa bác sĩ . Coi bộ em thích bệnh để có người tới thăm hoài.

Mặt Đông Nghi đỏ ửng lên, cô mím môi :

- Chị ... chị ... nói bậy.

Tú cười đắc chí :

- Nếu vậy chị xin lỗi . Nhưng em làm ơn ăn cháo dùm, rồi uống thuốc . Nếu không, dì Tuyên lại mắng chị . Tội lắm !

Đông Nghi khịt mũi :

- Em không ăn cháo nổi thật mà.

- Vậy thì uống sữa . Cậu Vũ ngồi chơi, tôi sẽ pha hai ly sữa cao ngay lập tức.

Rồi không cần biết Nghi đồng ý hay không, Tú te te bước vào bếp.

Đông Nghi ngơ ngậy trên ghế . Dù không phải hiền từ gì, nhưng chẳng hiểu sao cô tìm không ra lời để nói . Vũ cũng im lặng . Anh lấy trong túi xách ra một xấp đĩa CD, một bọc ô mai.

Để tất cả lên bàn, Vũ nói :

- Vừa nghe nhạc, vừa ngâm ô mai, em sẽ mau hết bệnh.

Đông Nghi thành thật :

- Nghe nói ô mai ngon lắm, nhưng tôi chưa được ăn bao giờ.

Vũ hơi ngạc nhiên :

- Vậy sao ! Có lẽ cô gái thời nay thích nhai Chewing-gum hơn.

- Đâu phải . Tại tôi không biết chỗ bán.

Vũ mỉm cười :

- Bây giờ ăn thử nhé . Cam đoan cô bé sẽ thích.

Đông Nghi phản ứng ngay :

- Nè ! Đừng nghĩ mình có ô mai rồi gọi người ta là cô bé đó.

- Không có ô mai, Nghi cũng là cô bé . Em có lớn hơn ... ai đâu.

Thấy cô xụ mặt xuống . Vũ tủm tỉm :

- Tôi nói đúng quá nên em giận phải không ? Ăn thử Ô mai xem nó có mùi vị gì.

Nghi miễn cưỡng cầm viên ô mai cắn một miếng và nghe giọng Vũ đều đều :

- Mẹ tôi rất thích món này, do đó tôi biết chỗ bán ngon lắm . Khó tính cỡ nào ngậm vào cũng thành dễ tính, đã vậy còn được thông cổ, bỏ phôi ...

Nghi châm chọc :

- Anh đang hành nghề tiếp thị hả ?

Vũ tỉnh bơ :

- Ồ đúng . Tôi đang tiếp thị vì trái tim mình . Nó cũng cần ô mai với đủ vị chua cay, ngọt đắng đầy chứ.

Phớt lờ lời Vũ vừa nói, Đông Nghi gật đầu :

- Ồ nhỉ ! Nó có vị chua của me, cay cay của gừng, the the của vỏ quýt, thơm ngọt của cam thảo .

Ngон thật ! Thảo nào bác gái thích ăn cũng phải . anh phải chỉ tôi chỗ bán mới được.

Vũ xua tay :

- Tôi định độc quyền để tăng giá, nên đâu thể chỉ chỗ cho em tới mua.

Đông Nghi bồi hồi vì ánh mắt ám áp của Vũ . Cô chưa hề biết tí gì về anh ta, nhưng mấy ngày qua, nhờ có Vũ tới thăm, cô thấy được an ủi rất nhiều . Nghi tin anh không phải loại người xấu . Ngược lại, dù tới đây bằng chiếc xe cuộc cộc cạch, Vũ vẫn có phong cách riêng của mình . Chỉ gặp mẹ một lần, Vũ đã chiếm được tình cảm của bà . Với Tú cũng vậy, chị rất vồn vã, ân cần mỗi lần anh tới chơi không lạnh nhạt khó chịu như những lúc phải ... phục vụ cho Kha . Chị Tú nói Vũ dễ thương, cái dễ thương của một người đàn ông chân chính, lịch lãm.

Àn đó Nghi gắng hỏi : “Thế nào là một người đàn ông chân chính ?” . Tú không trả lời mà nhún vai bỏ vào bếp sau khi đã phán một câu :

- Em ngốc lắm !

Thật ra, cô có ngốc không ? Nghi hoang mang nhìn Tú bung một cái khay khá to ra.

Đặt lên bàn, chị nói :

- Chắc cậu Vũ thích cà phê hơn sữa ? Tôi có chuẩn bị một phin cà phê đặc biệt đây.

Vũ hơi nghiêng người về trước :

- Cám ơn chị rất nhiều.

- Xời ! Có gì đâu mà cám ơn . So với những việc cậu đã làm cho Đông Nghi, thì sự quan tâm này nào có nghĩa lý gì.

Quay sang Nghi, Tú dụ giọng :

- Tới giờ chị phải về rồi . Em uống sữa và uống thuốc giùm . Sáng mai chị tới sớm . Cháo chị đã hâm nóng, tối có đói thì ăn thêm.

Nghi mệt mỏi đáp :

- Em biết rồi . Sáng chị tới như bình thường cũng không sao.

Mặc áo mưa, dắt xe đạp ra sân, Tú còn nói thêm :

- Cậu Vũ nhớ nhắc Đông Nghi uống thuốc giùm tôi.

Vũ gật đầu :

- Vâng . Tôi nhớ mà.

Nhìn Đông Nghi khoanh tay ngồi yên như tượng, Vũ trầm giọng :

- Em rất thường ở nhà một mình à ?

Nghi gật đầu, Vũ hỏi tiếp :

- Không buồn sao ?

- Tôi quen rồi . Chỉ cần bật tivi, xem phim là sẽ thấy đám đông ngay . Hoặc mở nhạc ra nghe, rồi nghĩ lúc này cũng có ai đó đang nghe như mình, thế là hết cô đơn.

Vũ gật đầu :

- Một cách tự an ủi đầy lạc quan . Có lẽ tôi sẽ bắt chước suy nghĩ như em cho đỡ buồn.

Đông Nghi tròn mắt :

- Anh cũng thường ở nhà một mình sao ?

Vũ nhếch môi :

- Lúc nào cũng chỉ có tôi nhìn bóng tôi trên vách . Thảm lắm !

Hơi ngập ngừng . Vũ nói :

- Mẹ tôi sống với ông anh . Ở Sài Gòn này chỉ Có mình tôi với những công việc lung tung, chưa ổn định.

- Cụ thể như việc gì ?

- Việc gì tôi cũng làm được . Cuộc sống mà.

Đẩy ly sữa về phía Nghi, Vũ trầm giọng :

- Uống đi cho ấm người . Tôi đã hứa với chị Tú rồi, em không nỡ để tôi thất hứa chứ ?

Nghi nhăn nhó bung ly sữa uống một hơi.

Vũ nhắc :

- Còn thuốc nữa . Làm ơn đi mà cô nương !

- Một lát nữa ăn cháo xong tôi sẽ uống.

- Em sẽ quên đó . Uống bây giờ đi, tôi ... năn nỉ mà ...

Đông Nghi yêu sách :

- Anh sẽ nói tại sao biết tên tôi chứ ?

Vũ chậm rãi gật đầu . Đông Nghi nhón từng viên thuốc, nhắm mắt cho vào miệng.

- Đúng là tiểu thơ . Uống vài viên thuốc cảm cũng nhõng nhẽo.

Đẩy ly sữa xuống bàn, Nghi nghiêng nghị :

- Đừng có đánh trống lảng, nói đi chứ.

Vũ khuấy nhẹ ly cà phê :

- Anh bồi bàn ở quán cà phê Chiều Tím đã cho tôi biết tên em.

- Tại sao anh ấy biết tên tôi ? Và cách đọc ngược lại nữa ?

Vũ lắc đầu . Anh từ tốn uống từng ngụm cà phê, mặc cho Đông Nghi ám ức vì câu trả lời của mình.

Cô giận dữ :

- Anh nói chưa hết ...

- Nhưng đúng theo câu hỏi của em . Dứt khoát tôi không bật mí thêm điều gì đâu.

Nghi dụ dỗ :

- Tôi sẽ nói biệt danh của anh ...

- Ôi ! Không cần . Tôi đã tặng em cái biệt danh đó rồi mà.

Nghi làm bâm :

- Thấy ghét ! Ai mà thèm ...

Cô vừa dứt lời đã thấy ngoài sân có ánh đèn xe rọi vào . Một người đàn ông mặc áo mưa leo

xuống, bước vào hàng hiên.

- Ô ! Anh Triệu ...

Đúng là Triệu rồi ! Đông Nghi thẳng thốt reo lên và ngồi chết sững trên ghế vì bất ngờ . Bao lâu rồi, Nghi không gặp anh, và lúc này anh tới để làm gì ?

Giọng anh thật êm :

- Đông Nghi bớt bệnh chưa ?

Không trả lời, cô nũng nịu hỏi lại :

- Sao anh biết em bệnh ?

Triệu cười cười :

- Thần giao cách cảm mà.

Dường như lúc này Triệu mới thấy Vũ, anh nheo mắt ngạc nhiên :

- Ủa ! Phải? ... Vũ không ?

“Râu xanh” đưa tay ra :

- Chớ còn ai nữa . Lâu quá mới gặp mày.

Triệu siết tay Vũ :

- Ít nhất cũng phải bảy năm . Nghe nói gia đình mày đi mà ?

Vũ chậm rãi nói :

- Từ nghe nói đến thực tế xa lắm . Tao đang ngồi trước mặt mày, chứng tỏ tao chả đi đâu hết.

Triệu có vẻ quan tâm :

- Bây giờ mày làm gì ?

- Thất nghiệp nên chạy lung tung và gặp Đông Nghi xui vì lạnh cóng.

- Thì ra mày là ân nhân cứu mạng của Nghi . Chuyện ngoài đời mà lãng mạn y như trong phim .

Hay thật !

Đông Nghi xụ mặt :

- Em chả có gì hay . Anh vẫn chưa trả lời nghiêm túc câu hỏi đó.

Triệu nói :

- Kiên và anh đi công tác ở ĐàLạt . Điện thoại, chị Tú cho biết em bệnh, cậu ta không yên tâm .

Sẵn anh theo xe về, Kiên nhờ anh mang về cho Nghi mút dầu tằm và thay mặt cậu ta ... an ủi động viên người bệnh cho mau hết bệnh.

Đông Nghi cắn môi nhõng nhẽo :

- Ngoài mút dầu của anh Kiên ra, anh có quà gì cho em không ?

- Có chứ . Đợi anh một phút !

Triệu đứng dậy bước ra ngoài xe . Đông Nghi nhìn theo rồi hỏi Vũ :

- Anh và Triệu từng quen nhau à ?

Vũ gật đầu :

- Tụi tôi học chung ở cấp ba . Cách đây đã tám năm . Mới gặp lại Triệu, tôi suýt nhận không ra, có lẽ vì bất ngờ . Chắc cậu ta rất thân với gia đình.

Đông Nghi chưa biết trả lời sao thì Triệu bước vào . Trên tay anh ngoài bịch mút, còn có một nhánh thông khô với hai trái thông nhỏ thật dễ thương.

Đưa cho Nghi, Triệu hỏi :

- Em thích chứ !

Cô xúc động :

- Thích !

- Anh đi hết mấy ngọn đồi mới tìm được nhánh thông này đó.

Đông Nghi mân mê nhánh thông, giọng chùng xuống :

- Cảm ơn anh ... em thích lắm !

Triệu tỏ vẻ âu yếm :

- Thấy em ngồi ở phòng khách, anh hết lo rồi . Mấy hôm nay muốn bay về thăm, nhưng không dứt khỏi công việc được, dù nóng ruột vô cùng.

Đông Nghi hoang mang nhìn Triệu, cô không hiểu những lời vừa rồi của anh là ... là ... thế nào ? Sao bỗng đi một thời gian dài xa cách, nay gặp lại anh ân cần với cô đến thế ?

Anh Kiên từng khuyên Nghi không nên giao du với Triệu, sao giờ lại tạo điều kiện cho anh đến nhà, khi Kiên thừa biết thường thì Nghi chỉ có một mình ?

Lúc Nghi còn rối mù vì những câu hỏi, thì Triệu lên tiếng :

- Vũ nè ! Hôm nào tao phải mời mày một chầu bia để cảm ơn việc đã ... ra tay nghĩa hiệp với Nghi . Mày định ngày nào đây ?

Nghi quay sang nhìn Vũ, đúng lúc anh nhếch môi :

- Tao làm việc không phải để được cảm ơn . Nhất là người cảm ơn từng là bạn tao như mày.

Đứng dậy thật nhanh, Vũ nói tiếp :

- Tôi phải về thôi, không dám làm phiền hai người nữa.

Đông Nghi chợt nghe giọng mình thật giả dối :

- Hôm nào rảnh, anh Vũ ghé chơi nhé !

Vũ so vai :

- Tiếc quá ! Ngày mai tôi phải đi xa vì công việc rồi, chắc khó có dịp lắm . Chúc Đông Nghi mau bình phục.

Nghi băng khuâng :

- Anh đi đâu vậy ?

- Có thể là Ban Mê Thuật hay Pleiku gì đó.

Triệu xen vào :

- Chà ! Những nơi đấy rừng rú lắm . Coi chừng sốt rét.

Vũ thản nhiên :

- Cuộc sống mà, biết làm sao hơn . Hai người ... vui nhé . Tôi về đây.

Triệu lịch sự đứng dậy tiễn Vũ ra cửa . Anh lấy danh thiếp đưa cho Vũ :

- Địa chỉ và số điện thoại của tao, có gì cứ gọi . Tụi mình vẫn là bạn mà.

Vũ mỉm cười . Nghi chợt bắt gặp trong mắt anh những tia giễu cợt đầy khó hiểu.

Tự nhiên Nghi lại buột miệng :

- Anh nhớ ghé chơi nhé !

Vũ gạt đầu rồi mặc áo mưa vào làm lũn đất xe đạp ra cổng.

Triệu trở vào ngồi xuống . Làm như vô tình, anh chép miệng :

- Không ngờ gặp lại Vũ, nó bây giờ trông tàn tạ quá.

Đông Nghi nhíu mày :

- Tàn tạ nghĩa là sao ?

Triệu trầm ngâm :

- Trước kia, gia đình Vũ khá lắm . Không đời nào anh nghĩ sẽ gặp nó đạp chiếc lọc cà lọc cọc như vừa rồi . Chắc hẳn cuộc sống của Vũ gặp biến cố lớn . Lúc này, anh định hỏi thăm, nhưng thấy không tiện nên thôi.

Đông Nghi chạnh lòng khi nghĩ tới bản thân, cô thở Dài :

- Đâu ai muốn đời mình trải qua dù chỉ là một biến cố nhỏ . Em có thể thông cảm với anh ấy.

Triệu xua tay :

- Xin lỗi . Anh không định làm Nghi buồn ...

- Có gì đâu ! Ly nước đã đầy, đổ bao nhiêu vào cũng tràn ra ngoài . Nỗi buồn đã bão hòa trong em rồi.

- Dữ vậy sao ! Lâu quá không gặp, em tiến bộ ghê . Sinh viên đại học có khác.

Đông Nghi cười gượng gạo :

- Đúng là lâu quá không gặp, anh có gì mới chưa ?

Triệu nhún vai :

- Vẫn cũ xì.

- Nghe nói anh đổi chỗ ở mà ?

- Đúng vậy, nhưng lâu rồi . Trước cả lúc em dời nhà tới đây.

Nghi tò mò :

- Trời mưa, đêm lại tối, sao anh tìm đúng nhà em hay vậy ?

Triệu bật cười :

- Anh ghé đây mấy lần rồi chớ đâu phải mới hôm nay.

Nghi chớp mắt :

- Vậy mà em không biết . Tệ Thật !

Triệu trầm giọng :

- Biết làm gì, khi Kiên không thích.

Đông Nghi nóng người :

- Sao anh nói thế ?

- Anh chỉ nói lên sự thật thôi . Hai ông anh quý của Nghi lo cho cô em út là đúng . Tụi bạn đồng nghiệp bảo anh là hiểm họa của con gái, nhưng thật ra đâu ai biết anh từng bị con gái lừa dối.

Nghi rụt rè :

- Anh muốn nói tới chị Hoàng Cúc ?

- Đúng vậy . Mỗi tình đầu ngu ngốc ấy làm anh khốn khổ bao nhiêu năm . Tâm hồn chai cứng, khiến anh xem chuyện yêu thương chân thật như trò đùa.

- Anh không ... yêu được nữa à ?

Triệu lơ lửng :

- Hy vọng là tại anh chưa tìm đúng đối tượng.

Đông Nghi chép miệng :

- Chà ! Anh cũng kén gớm !

Triệu im lặng nhìn Nghi làm cô bối rối . Lâu lắm, cô mới nghe anh thở dài :

- Sau lần xảy ra xích mích với Kha ở Dốc Sương Mù, anh rất muốn gặp em ...

Giọng Nghi yếu đuối :

- Để làm gì ?

- Không biết nữa, nhưng trái tim anh cứ thôi thúc mãi một điều phải gặp em, phải gặp em . Thế nhưng có nhiều chuyện xảy ra đã làm anh chùn chân.

Đông Nghi cắn môi :

- Chuyện ấy liên quan tới anh Kha à ?

Triệu lắc đầu :

- Không ! Liên quan tới em . Lần đó, lẽ ra sau khi xích mích với Kha, anh phải gặp Kiên để giải thích lý do vì sao dẫn em vào quán nhậu, nhưng anh không làm được vì phải đi công tác ngay .

Đến lúc về thì nghe đủ thứ bực mình, đến tìm Kiên, cậu ấy tỏ thái độ không bằng lòng và thẳng thừng yêu cầu anh đừng làm phiền em nữa nếu anh vẫn còn là bạn tốt của Kiên.

- Và anh đã vì tình bạn của mình ?

- Không hẳn thế . Anh chỉ vì em.

Giọng Triệu trầm xuống đầy xúc động :

- Có thể em không tin, nhưng sự thật là như vậy.
- Em không hiểu ý anh.

Triệu khó khăn nói tiếp :

- Ngoại muốn anh cưới Nhật Lan, người bà đã chọn sẵn từ lúc anh còn bé . Cô ta luôn tự cho rằng mình là vợ chưa cưới của anh . Chính vì thế nên khi nghe Bích Thủy đàm thọc, Nhật Lan đã tới công ty anh làm gặp Kiên ...

Đông Nghi kinh ngạc :

- Em không hề nghe anh Hai nói.
- Tại Kiên sợ Nghi buồn.
- Chị ấy đã nói gì với anh Hai.

Triệu khổ sở :

- Kiên đâu hé môi . Đến khi anh gặp Nhật Lan mới biết cô ấy nhờ Bích Thủy hãm dọa em . Anh giận vô cùng nhưng ngại Nhật Lan làm liều, nên dần lòng không tìm em nữa . Ít tuần sau, bà ngoại lại nhắc tới chuyện cưới xin, anh bức bối quá, dọn sang ở với ba mình.

Đông Nghi nhìn ra sân với vẻ hồ hững :

- Đó là do chị Lan hiểu lầm . Anh kể với em làm gì ?
- Anh nghĩ ít ra em cũng muốn biết tại sao anh không thăm em chứ ?

Khẽ lắc đầu, Nghi đáp :

- Trước kia, anh cũng đâu khi nào tới thăm em, nên em chẳng hề thắc mắc.

Triệu có vẻ phật ý :

- Em trách anh sao ?
- Đâu có !

Hai người bỗng chìm vào im lặng . Ngoại trừ tiếng mưa vẫn rì rả bên ngoài, căn phòng chợt quạnh hiu như không có ai.

Đông Nghi xoay xoay nhánh thông khô trong tay, màu nâu của nó gợi chút ấm áp làm cô liên tưởng tới Vũ đang gò lưng đạp xe dưới mưa . Ất hẳn anh đang lạnh chứ không ấm cũng như cô và Triệu lúc này.

Nhưng sao tự nhiên cô lại nghĩ tới Vũ khi đang ở bên Triệu, khi đang nghe anh nói những điều lâu nay cô vẫn canh cánh bên lòng chứ ?

Triệu chợt phá tan bầu không khí tĩnh lặng :

- Việc anh về ở với ông bố đã làm Kiên có cái nhìn khác về anh . Chính vì thế, Kiên mới dẫn anh tới nhà, và hôm nay nhờ anh chăm sóc cô út khi bệnh.

Đông Nghi ngập ngừng :

- Nhật Lan không có phản ứng gì khi anh về ở với bố sao ?
- Dĩ nhiên là có, nhưng rồi cô ấy cũng đành chịu, khi rõ ràng anh vẫn một mình mấy tháng nay.

Hơi chồm người về trước một chút, Triệu tha thiết :

- Từ giờ trở đi, anh sẽ không bỏ qua cơ hội dành cho mình, khi đã biết phân nữa cái tôi của anh ở đâu rồi . Có muốn anh nói ra không ?

Đông Nghi nóng bừng cả người, mồ hôi rịn ra ướt trán . Cô ngồi thu mình trong cái ghế bành to lớn, lòng hoang mang kinh khủng.

Đêm nay Triệu làm cô bất ngờ quá . Những lời lơ lửng, hư hư thật thật của anh dễ làm mềm lòng Nghi hơn cả nhạc mưa của trời . Có nên tin những lời này không nhỉ ?

- Em ... sao vậy ? Mệt hả ?

Nghi ngưng ngừng :

- Không sao ?

Triệu nói :

- Giờ này bác gái vẫn chưa về à ?

- Hồi sáng mẹ có nói, tối nay bận dự chiêu đãi.

- Và em sẽ thức chờ cửa, dù đang bệnh ?

Nghi nói :

- Đâu có ! Em sẽ ngủ ngay khi anh về.

Triệu tủm tỉm cười :

- Nhưng em có muốn anh về ngay không ?

Nghi gật đầu thật nhanh . Thái độ của cô làm Triệu hơi bất ngờ.

- Tại sao ?

- Em sợ ...

- Sợ anh hả ?

Đông Nghi im lặng . Lâu lắm, Triệu mới nghe giọng cô thật khẽ :

- Em sợ mình sẽ khổ ... vì những lời anh nói.

Triệu bồi hồi :

- Anh từng khổ một lần rồi, nên không bao giờ làm em khổ . Đông Nghi ! Suốt thời gian dài không gặp nhau, nhưng anh vẫn luôn nghĩ tới em, thăm dò tin tức em qua Kiên . Đúng là những lời ngọt ngào này làm em sợ, nhưng anh không dám đòi hỏi gì ngoài việc được đến thăm em như đêm nay.

Nghi lí nhí :

- Nếu mẹ và anh Kiên đồng ý, em rất muốn được như vậy.

Vừa dứt lời, Nghi đã thấy tay mình nằm gọn trong tay Triệu . Cô thần thờ nhìn những viên ô mai nằm lăn lóc trên bàn cạnh những đĩa CD nhạc ... Giờ này chắc Vũ đã về tới nhà rồi, dù Nghi không hề biết nhà anh ở đâu ...

Chương 9

Thảo Uyên chép miệng :

- Mà y điên mới nghe lời tán tỉnh của Triệu . Anh ta không thành thật đâu.

- Tại sao mà y luôn ác cảm với anh ?

- Ác cảm à ! Mà y hỏi câu này , tao... ngạc nhiên thật đó . Hừm! Suy nghĩ cho kỹ đi ! Bác gái , ông Kiên và cả ông Kha đều không thích mà y thân mật với ông, chớ nào phải riêng tao . Nhưng tại sao mọi người lại cần mà y chứ ?

Đông Nghi trả lời ngay :

- Không ai thông cảm với Triệu hết . Ai cũng có thành kiến khi thấy trước đây anh sống buông thả, quan hệ bừa bãi.

Uyên nhấn mạnh :

- Ngay bây giờ Triệu vẫn sống như trước đây . Anh ta chưa muốn cưới Nhật Lan vì không muốn bị ràng buộc, chớ không phải vì may mắn , đừng ảo tưởng nữa.

Đông Nghi bình thản :

- Tao không tin.

Uyên dài giọng :

- Hừ ! Đợi đến lúc Nhật Lan làm rùm lên như hồi đó thì đã muộn rồi... em.

Nghi nói cứng:

- Nó có quyền gì để làm thế ?

- Với bà ngoại Triệu , nó vẫn là vợ sắp cưới của anh ta . Bản thân Triệu cứ lững lơ kéo dài thời gian cưới chớ có dám dứt khoát từ chối đâu . Nếu đồng một lúc hai đứa bây xuất hiện một lượt, tao dám cá Triệu sẽ cặp tay Nhật Lan , bỏ mặc mà y đứng chết như Từ Hải.

Đông Nghi xua tay :

- Không đời nào có chuyện này, mà y đừng nhát ma tao chứ.

Thảo Uyên hơi dỗi :

- Tao cóc thêm nhiều chuyện nữa. Không nhờ đại chịu . Lên xe đi ! Tao chờ tới quán Chiều Tím.

À ! Sao hai đứa không hẹn ở chỗ khác nhỉ ?

Nghi nghiêng đầu ngắm mình trong gương:

- Tao thích chỗ đó. Không được hả ?

Thảo Uyên nhún vai :

- Chỉ lo có Vũ ở đây, ông sẽ đau lòng thì tội...

Nghi kêu lên :

- Mà y đừng nói quảng xiên, tao ghét lắm.

- Chà ! Vô ơn đến thế là cùng. Dẫu sao Vũ cũng là ân nhân cứu mạng mà.

Nghi van lơn:

- Đừng đùa nữa Uyên ! Ở nhà , tao đã khổ vì mẹ và anh Kiên không thích Triệu , bây giờ gặp thêm mà y nữa, chết chắc sướng hơn.

- Thôi được ! Tao sẽ chờ mà y tới đó.

Suốt quãng đường đến quán Chiều Tím , Thảo Uyên không nói lời nào. Đông Nghi cũng làm thinh nhưng lòng ngổn ngang trăm mối...

Sau khi biết Triệu đến nhà thăm Nghi nhiều lần , anh Kiên thẳng thừng cấm cô giao du với Triệu . Anh Kiên bảo rằng Triệu không bao giờ bỏ Nhật Lan, dù bây giờ anh vẫn chưa chịu cưới cô tạ hôn nhân là miếng mồi của Triệu . Anh ta muốn nâng giá mình lên trong khi bản thân thì thêm cái gia tài đồ sộ mà Nhật Lan là người thừa kế duy nhất . Triệu đâu phải... là hạng đều giả đó, cô

tin là vậy.

Nghi đã lớn rồi , cô có quyền không nghe lời anh mình chứ ? Thờ dài khổ sở , Nghi buồn bã khi nghĩ chẳng ai ủng hộ việc cô đang lao vào.

Giọng Uyên khô khan :

- Tới rồi đó . Hừ ! Xem như mày cúp cua suốt chiều nay Sướng nhỉ ! Đến hỏi ông Kiên biết thì ráng chịu.

Nghi dặn dò :

- Sáu giờ hãy đón tao . Nhớ đem phô tô bài chép máy tiết tao cúp giùm luôn.

Uyên gật đầu rồi vọt xe đi . Đông Nghi mạnh dạn đẩy cửa bước vào. Chẳng cần tìm kiếm , cô đã thấy Triệu ngồi chống cằm trầm tư.

Thấy Nghi, anh đứng dậy kéo ghế :

- Tưởng em cho anh leo cây chứ.

Đông Nghi cười :

- Em đâu ác dữ vậy . Có điều lương tâm đang cắn rứt vì cúp cua.

Triệu khẽ đâm vào ngực rồi nghiêm nghị đọc :

- Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đàng...

Đông Nghi cắn nhẹ môi , mặt ửng hồng hạnh phúc .Cô biết anh đùa, nhưng Triệu đùa để yêu làm sao. Nếu cô không có đúng là bất hạnh.

Cô hỏi :

- Chiều nay anh không đi làm à ?

Triệu nheo mắt :

- Lẽ ra là có . Nhưng anh nhờ Mẫn trực giùm, bốn giờ sẽ vào thay cho nó . Với anh, gặp em quan trọng hơn công việc gấp bội lần.

Nghi phụng phịu :

- Thật hông đó ?

Triệu ranh mãnh :

- Anh là nam nhi đại trượng phu nên đâu có nói là không như con gái.

Đông Nghi cong môi :

- Vậy anh đã nói gì với anh Kiên ?

Triệu không trả lời thẳng vấn đề, mà chất lưỡi đầy khổ sở :

- Kiên lại cấm em quen với anh cho” gì ? Cậu ta xem vậy mà bảo thủ quá .Anh những tưởng Kiên đã hiểu anh, không ngờ...

Đông Nghi dò dẫm :

- Anh Hai bảo là anh vẫn còn quan hệ với Nhật Lan ...

Triệu bình thản :

- Bọn anh quen nhau từ nhỏ , gia đình hai bên thân thiết lâu nay , nên thỉnh thoảng anh đưa Nhật Lan đi chợ, hay ăn kem, xem ca nhạc là chuyện thường mà. Sao lại hỏi anh điều này nhỉ?

Đông Nghi áp úng:

- Xin lỗi. Tại đó là lý do để anh Kiên ...

Triệu gật gù :

- Anh hiểu và không hề trách em. Có thể Kiên còn vẽ nhiều chuyện khác xung quanh mối quan hệ của anh và Lan nữa kia . Nhưng “ cây ngay không sợ chết đứng “ . Anh chẳng quan tâm lời thêu dệt của người dung đâu.

Nghi thấy đau nhói vì từ “người dung” Triệu vừa thốt ra hết sức dửng dưng . Nếu muốn ám chỉ anh Kiên, thì rõ là Triệu cũng đâu xem ảnh là bạn . Chẳng lẽ Triệu giận anh Kiên ? Nghi bối rối

cầm muống khuấy nhẹ ly cafe.

- Anh trách anh Hai em đó à ?

Triệu nhẹ nhàng :

- Nếu là anh Kiên , anh cũng làm vậy . Anh chỉ tự trách mình đã không gây được niềm tin ở người khác.

Dứt lời, anh khoát tay gọi người chạy bàn tới :

- Làm ơn cho tôi gói ba số.

Nghi ngược lên và nhận ra anh chàng “mòm mép” đã từng... bỏ nhỏ tên mình cho Vũ biết.

Thấy cô nhìn , anh ta mỉm cười:

- Lâu quá mới gặp lại Đông Nghi . Tôi đã chuyển lời của Nghi tới anh ấy rồi đó.

Nghi ngập ngừng:

- Vâng . Cám ơn.

- Đâu có chi.

Anh bồi vừa bước đi, Nghi đã nghe giọng Triệu :

- Em thường tới đây lắm à ?

- Một vài lần , với Thảo Uyên.

- Thế mà cả người phục vụ cũng biết tên em . Hay thật !

Đông Nghi chưa biết nói sao , anh bồi lúc nãy đã trở lại với một cái đĩa nhỏ đựng gói ba số,

Triệu nhếch môi :

- Anh có thói quen ghi nhớ tên khách của mình à ?

- Ô ! Đó đâu phải là thói quen. Tôi chỉ nhớ tên vài người đặc biệt . Không lẽ điều đó phiền tới anh ?

- Đương nhiên là không . Tôi chỉ ngạc nhiên thôi.

Anh bồi hơi nghiêng mình :

- Bắt đầu hôm nay , trong bộ nhớ của tôi có thêm cả anh nữa rồi . Xin lỗi, tôi phải tiếp bàn` khác.

Triệu xoa cằm nhìn theo:

- Bồi mà cũng... ba hoa dữ !

Đông Nghi lên tiếng :

- Đường như anh ta là sinh viên đi làm thêm để có tiền ăn học.

- Sao em biết ?

Nghi buột miệng:

- Thảo Uyên nói.

Triệu thẳng thắn :

- Anh không ưa kiểu đàn ông đầy lọc lõi như hấn ta . Những người vào đời sớm luôn có những điểm giống nhau rất dễ ghét.

- Ví dụ ?

Triệu nhún vai :

- Anh không kể được, nhưng cảm tính cho thấy đa số họ mòm mép, giả dối.

Đông Nghi không đồng ý nhận xét của anh , nhưng cô vẫn nói xuôi theo :

- Cuộc sống khiến người ta phải như vậy , biết sao hơn.

Triệu bật cười :

- Cách nói của em giống Vũ ghê . Đạo này nó còn đạp xe loc. cộc tới thăm em không ?

Nghi cau mày :

- Không ! Sao anh lại hỏi thế ?

- Vui miệng thôi mà . Anh đâu nghĩ gì.

Đông Nghi bung cafe lên uống một ngụm , và thấy đắng nghét trong mồm . Rõ ràng cô chưa hiểu nhiều về Triệu nên thật bất ngờ khi nghe những lời vừa rồi . Nhận xét của anh có phần cận không nhỉ . Lẽ ra Triệu phải thông cảm với những người vừa đi học vừa vất vả mưu sinh chứ . Rồi cách anh mỉa mai khi nhắc tới Vũ nữa, dường như Triệu khinh người bạn đang sa cơ của mình.

Cố giữ vẻ thản nhiên , Nghi từ tốn nói :

- Em định hỏi xem hôm rày anh VŨ có điện thoại hay đến nhờ vả gì anh chưa ấy chứ...

Triệu rít một hơi khói :

- Anh cũng có ý đợi , nhưng không thấy . Nếu Vũ đến , anh sẽ giới thiệu một vài chỗ quen để nó xin việc cho dễ. Chỉ sợ Vũ không có chuyên môn cao thì khó.

Nghi nói :

- Ảnh vẽ tài lắm !

Hơi nheo mắt, Triệu hỏi :

- Nó từng vẽ em à ? Cái trò này Vũ từng làm hồi học phổ thông . Đạo đó con gái khoái lắm. Cô nào cũng muốn có một bức ký họa. chân dung làm kỷ niệm . Chà ! Anh có thể giới thiệu cho Vũ một chỗ chuyên vẽ panô quảng cáo , trang trí bảng hiệu...

Lặng thinh, Nghi nhớ tới bốn bức vẽ nhỏ cô đang để dưới tấm kính bàn học và nghe Triệu nói tiếp :

- Chỉ sợ nó tự ái không chịu thôi . Dẫu sao trước kia Vũ cũng là cậu công tử con nhà giàu mà.

Nghi vụt hỏi:

- Nhưng tại sao gia đình ảnh lại suy sụp ?

Nhíu nhíu mày, Triệu đáp:

- Việc này quả thật anh không biết.

Rồi anh nhún vai :

- Cũng có thể bố nó tham ô nên bị ngồi tù, gia sản tiêu ra tro không chừng... Ồ, đúng rồi ! Nhà Vũ hồi đó gần nhà Nhật Lan, một biệt thự trị giá cũng hơn ngàn cây . Hôm nào anh sẽ hỏi Lan về nó giùm em.

Đông Nghi kêu lên :

- Vì coi bộ em quan tâm đến Vũ quá. Làm anh có cảm giác bị ra rìa.

Nghi nguýt Triệu một cái thật dài :

- Anh mà lộn xộn cũng dám bị ra rìa lắm đó.

Triệu thách thức :

- Thật không ?

Nghi lim dim mắt :

- Để em hỏi trái tim mình đã.

Đang khoanh tay khép hờ hàng mi cong, chợt giật mình vì một giọng nữ gay gắt :

- Ai vậy anh ?

Nghi sững sờ khi thấy một cô gái cắt tóc ngắn như con trai đang hậm hực nhìn mình, mặt tái đi có lẽ vì xúc động.

Triệu vội vã đứng dậy kéo cô ta ra :

- Ủa ! Em đến với ai vậy ?

Con gái cộc lốc :

- Bạn !

- Vậy tới đó ngồi với các cô ấy đi.

- Nhưng em muốn biết con nhỏ đó là ai ? Anh phải giới thiệu đàng hoàng chứ . Ai lại giấu kỹ vợ

sắp cưới với bạn bao giờ.

Nghi thót tim vì cái nhìn tóe lửa trên gương mặt đờ đờ sát khí của Nhật Lan. Đúng là cô ta, người luôn vỗ ngực xưng là vợ sắp cưới của Triệu rồi.

Giọng Nhật Lan vang lên rõ mồn một.:

- Sao , anh không chịu giới thiệu à ? Vậy để em tự làm lấy.

Đưa tay Triệu ra, cô ta bước tới trước mặt Nghi :

- Tôi ngồi được. chứ?

Đông Nghi nghe giọng mình khô khốc :

- Xin mời chi.

Triệu cũng chạy đến , mặt nhăn nhó :

- Em làm rồi, Lan ơi !

Vừa lúc đó, Đông Nghi bỗng thấy có một cánh tay khỏe mạnh choàng ngang vai mình và một giọng đàn ông khá quen vang lên :

- Ủa ! Nhật Lan phải không ?

Đang cau có nhìn Nghi, Lan... chuyển hướng nhìn, đôi lông mày đen sạm cau lại rồi giãn ra :

- A... Anh Vũ ! Anh về hồi nào vậy ?

Vũ cười thật tươi :

- Anh cũng vừa về thôi . Ngồi xuống để anh giới thiệu . Trời ơi ! Lâu ghê mới gặp lại cô láng giềng ngày xưa.

Vẫn thân mật ôm choàng vai Nghi, người khom xuống , Vũ nói :

- Giới thiệu với Lan. Đây là Nghi, bạn rất thân của anh . Còn đây là Triệu bạn học chung hồi phổ thông mà bọn anh vừa gặp lại tức thời.

Mặt Nhật Lan hơi ngớ ra , rồi cô ta cười xoà:

- Em cũng giới thiệu với anh, Triệu là ông xã tương lai của em.

Vũ vỗ vai Triệu ,giọng trách móc :

- Vậy mà nãy giờ mày im im. Tệ thật !

Triệu cười như mếu , anh không dám nhìn Nghi cũng chẳng dám ngó Nhật Lan. Thái độ của Triệu làm ngực Nghi muốn vỡ ra , cô ngồi yên như mất hồn.

Sao vậy ? Sao anh lại phớt lờ cô tựa người dung kẻ lạ vậy ? Không lẽ Thảo Uyên nói đúng ? Triệu sẽ cặp tay Nhật Lan bỏ mặc cô chết đứng như Từ Hải.

Nhật Lan khách sáo hỏi :

- Bác gái vẫn khỏe hả anh ?

- Vâng. Cám ơn. Mẹ anh vẫn khỏe nhưng ở chung với anh Tín. Bà chê anh không biết lo.

Nhật Lan nói :

- Chắc tại anh cứ đi đi về về mãi chớ gì.

Nhìn Đông Nghi với vẻ say đắm , Vũ ở ờ :

- Cũng có lúc có người cột chân thôi.

Nhật Lan gật gù :

- Tóc dài như Nghi cột chặt phải biết . Phen này chắc em phải để tóc dài để cột chân anh Triệu.

Vũ tủm tỉm :

- Có biết cách cột. không đó ?

- Không biết thì hỏi Đông Nghi của anh.

Rồi Lan ỏn ẻn cười với nghi :

- Tính mình ghen ghê lắm . Lúc nãy thấy bỏ ngồi với ông Triệu , mình muốn điên lên được.

Vũ nói như thật :

- Cũng may, anh vừa gọi xong điện thoại và ra kịp. Nếu 0, chả biết chuyện kinh thiên động địa gì sẽ xảy ra.

Triệu vụt đứng dậy cau có:

- Xin lỗi. Tôi đi trước.

Nhìn Triệu hằm hằm xô ghế bước đi, Vũ hấp háy mắt:

- Triệu ghen cũng không thua gì em. Chạy theo đi! Nếu 0, anh cũng chả biết chuyện gì sẽ xảy ra tới với anh.

Nhật Lan nhếch môi:

- Sáu bảy năm mới gặp lại, anh vẫn thích làm chuyện tào lao vì người khác như xưa. Lần này em vì anh, nhưng nếu có lần sau, phiền anh đừng xen vào nữa.

Quay sang phía Đông Nghi, Lan gằn từng tiếng:

- Trông bồ cũng đâu đến nỗi tệ, nhưng sao không biết tự trọng, cứ đeo theo Triệu hoài vậy?

Đông Nghi cười nhạt:

- Hừ! Người không biết tự trọng là bồ mới đúng. Rõ ràng là Triệu đã bỏ đi rồi, sao không chạy theo năn nỉ, mà lại ở đây gây sự?

Vũ vội vàng nói:

- Em đừng nổi nóng mà Nghi! Còn Lan nữa, sao tự nhiên... kỳ vậy? Dù gì cũng nể mặt anh một tí chứ.

Giọng Nhật Lan khô khốc:

- Anh vì người khác rồi có ngày ân hận.

Nhìn theo Nhật Lan, Đông Nghi mặt mũi hỏi:

- Anh chen vào chuyện của tôi chi vậy?

Vũ ôn tồn:

- Tôi chỉ muốn bạn mình không gặp rắc rối vì kẹt giữa hai cô gái.

- Giữa hai cô gái là sao? Triệu và Nhật Lan đâu có gì.

- Có gì hay không lúc này Lan đã giới thiệu, và Triệu chẳng hề phản đối.

Đông Nghi nói:

- Nhưng ảnh cũng không đồng tình nên mới bỏ về trước. Lâu nay Lan vẫn vỗ ngực xưng là vợ sắp cưới của Triệu, cô ta quen rồi dù Triệu đã từ chối thẳng thừng.

Mắt Vũ hơi giễu cợt:

- Triệu nói với em thế à?

Nghi gật đầu thật nhanh:

Vũ chép miệng:

- Đúng là dễ tin.

Đông Nghi tự ái. Cô bực dọc:

- Tôi quen Triệu lâu rồi, ảnh là bạn của anh Kiên, lẽ nào không tin Triệu mà đi tin anh, người mà tôi chưa biết... nhà ở đâu nữa kia.

Vũ lơ lửng:

- Người ta thường chết vì kiêu quan hệ dây mơ rễ má này. Nếu có em gái, tôi sẽ khuyên nó đừng bao giờ tin những thằng bạn của mình.

Đông Nghi lườm bầu:

- Tôi thì khuyên anh đừng lăm điều nữa. Hừ! Sáu, bảy năm mới gặp lại, anh biết gì về Triệu chứ?

Vẫn thản nhiên trước vẻ giận dữ của Nghi, Vũ hỏi lại:

- Thế em biết gì về cậu ta?

Nghi vò nát cái khăn giấy trong tay, trong lúc Vũ nói tiếp :

- Em có biết Triệu vừa chuyển công tác tới công ty mà bố Nhật Lan làm` Tổng giám đốc không ?
- Làm gì có chuyện đó.

Vũ nhỏ nhẹ :

- Tôi cũng mong thế để em đừng thất vọng.
- Nhưng tại sao Triệu lại chuyển qua đây ?
- Qua công ty này cậu ta chắc chắn được nâng đỡ . Đàn ông nào mà không thích danh lợi.

Nghi nhếch môi :

- Triệu không phải hạng người như anh nghĩ . Xin lỗi , tôi thích ngồi một mình.

Vũ nhướn mày :

- Không muốn nghe về Triệu sao ?

Nghi lạnh lùng :

- Có nghe cũng từ người khác . Làm ơn để tôi yên.

Vũ lặng lẽ đứng dậy qua ngồi bàn bên kia. Khi Nghi rãi rời gục đầu vào hai bàn tay...

Thật ra Triệu là người thế nào ? Anh có giống như mẫu thần tượng lâu nay cô tôn sùng không ? Nếu yêu Nhật Lan sao anh còn đến với cô ? Lẽ nào Triệu bắt cá hai tay , xem cô như một trò đùa. Đầu óc mê muội vì trăm ngàn câu hỏi không có lời giải đáp, Nghi thẫn thờ cầm gói ba số Triệu bỏ lại trên bàn lên . Cô liên tưởng đến mẹ và rút ra một điếu.

Hút thuốc nào khó khăn gì . Trước đây, ở nhà một mình, Nghi cũng từng lên hút thử nó như từng thử uống bia lon , nhưng vì thấy chẳng ngon lành gì nên cô bỏ.

Bây giờ cầm điếu thuốc cũng đâu đến nỗi vụng về.

Quẹt que diêm vào hộp diêm có mác nước ngoài thật đẹp, Đông Nghi nhìn nó bung lên rồi mới châm thuốc.

Rít một hơi thật sâu, thật dài , Nghi có cảm giác quay cuồng , mũi cay nồng, nước mắt ràn rụa .

Khổ sở nhưng cũng thật tuyệt !

Lặng lẽ với nỗi buồn không người chia sẻ , Nghi chậm rãi hút tiếp. Trong quán cafe, chuyện con gái phì phà thuốc là thường . Đông Nghi thấy tự tin hơn khi rít vào một hơi khói rồi chống tay nhìn nó tan dần vào khoảng không . Cuộc đời có như làn khói kia đâu , sao hư hư , ảo ảo khó lường thế !

Nghi nên tin vào ai đây khi gia đình thay đổi hoàn toàn, mọi niềm tin vào bố mẹ đã tan vỡ . Bây giờ mới có được chút tình yêu mong manh, lẽ nào cũng là hoang tưởng.

Mím môi dụi cái đầu lọc vào gạt tàn . Nghi hã, hờ rít điếu thuốc thứ hai. Hừ ! Hút cho hả hê, cho đỡ tức, đỡ giận.

Nhưng tức ai, giận ai ? Cô mím cười cay đắng . Lẽ nào cuộc sống này chỉ còn niềm tin cũng như hy vọng ? Dầu sao Triệu vẫn chưa tỏ thái độ gì cả . Tại sao cô không tin anh mà đi tin vào những lời nói của Vũ.

Chương 10

Ông Trục hất hàm nhìn Đông Nghi :

- Ba không kêu tài xế tới nhà rước con lên đây chắc chẳng đời nào con thèm lên phải không ?
Hừ! Thật đáng ăn đòn !

Nghi chống chế :

- Con chỉ sợ không có ba ở nhà.
- Thì gọi điện thoại hẹn trước, ba sẽ chờ.
- Như vậy mất công lắm, nhiều khi lỡ cuộc vui của ba thì sao ?

Ông Trục cười ha hả :

- Ranh con leo mép ! Ở đây, ngoài ba và thằng Kha ra , không có ai nữa hết . Cứ nghe lời tuyên truyền của mẹ rồi lờ luôn chuyện ghé thăm ba . Hay là con ở lại đây , ba có dành phòng cho con từ trước rồi ?

Đông Nghi lắc đầu thật nhanh :

- Con ở với mẹ hà !

Giọng ông Trục cay độc :

- Biết mẹ có thích hay không , hay là bà ấy xem con và thằng Kiên như kỳ đà ?
- Sao ba nói kỳ vậy ?

Ông Trục làm thinh. Một lúc sau ông nhỏ nhẹ :

- Về ở với ba đi Nghi Con gái nhờ đức cha, con ở với mẹ , ba không an tâm chút nào.

Kha từ trên lầu đi xuống hỏi lớn :

- Đạo này mẹ vẫn đi tới khuya phải không Nghi ?

Cô thản nhiên :

- Thì công việc mà . Mẹ cũng phải ngoại giao như ba hay anh thôi.

Kha lừ mắt :

- Ê ! Mày nói móc anh hả Chuyện ngoại giao của đàn bà là gì biết không mà lách chách?

Ông Trục cau mày :

- Mỗi một đứa em gái sao không biết thương hả ?

Rút điều thuốc gõ gõ trên móng tay , Kha nói :

- Thương chớ sao không ba . Lần đó con "binh" vô mặt thằng Triệu cũng vì nó . Hừ ! Cái thằng tồi!

Nghi buột miệng :

- Vậy sao anh lại rêu rao chuyện đó với nhỏ Thủy ?

Kha trợn mắt :

- Hồi nào ? Trước đây mày đã nói vậy một lần, bị ăn bạt tai rồi chưa chừa sao ?

- Nếu anh không nói tại sao nhỏ Thủy biết chuyện đó chứ ? Và lại , chính nó nói là anh mà !

Kha dẫn cái quẹt gas lên bàn :

- Chuyện này phải hỏi thằng Triệu . Mẹ ! Cái thằng ném đá dẫu tay, nó muốn anh em mình mâu thuẫn với nhau vì nó thù tao . Hừ ! Cái thằng ấy chơi không được . Không hiểu sao ông Kiên dắt nó về nhà cho sanh chuyện.

Đông Nghi cong môi :

- Anh sanh chuyện với người ta trước thì có.

- Hừm ! Lần ấy đúng là tao gây sự trước, nhưng cái gì cũng có nguyên do hết.

Ông Trục ngạc nhiên :

- Nguyên do gì khi mày và nó nào lạ gì nhau ?

Kha phì phèo phun khói :

- Hồi mình mới thành lập công ty, chú Long có gởi thằng Triệu sang phụ ba . Nó hy vọng cái chức phụ tá giám đốc hiện giờ của con lắm , đi tới đâu cũng "nổ" tùm lum. Nó tin chắc sẽ là phụ tá đắc lực của ba , ai ngờ ba lại giao cho con , đẩy nó vào phòng tài trợ làm nhân viên . Nó cay cú nên chưa đi làm ngày nào đã nghỉ . Sau đó nó được nhận vào công ty của anh Hai, rồi lân là kết thân với anh nhằm mục đích gì con chả biết . Chỉ biết một điều Triệu chuyên môm đâm thọc con với anh, làm hai anh em cứ như mặt trời với mặt trăng.

Ông Trục bực bội :

- Toàn vì những chuyện phán đoán bằng cảm tính mà đi đánh người ta . Hừ ! Tao và cậu nó quen quá mà !

Kha nheo nheo mắt:

- Chỉ có vậy , con đánh nó làm chi cho bần tay.

- Vậy còn thêm vụ gì nữa ?

Kha cộc lốc :

- Nó giành gái với con.

Đông Nghi nhăn mặt như bị ai đánh, cô cố gắng ngồi yên nghe Kha nói tiếp :

- Lần ấy, tiếc là con đi có một mình, trong khi tụi nó tới bốn thằng. Biết con lép vế, thằng Triệu đã tuôn ra những lời cố tình hạ nhục con và động chạm đến cả ba...

Ông Trục bỗng nóng nảy :

- Nó nói cái gì ?

Kha nghiêng răng :

- Nó bảo: hạng giám đốc và trợ lý như ba với con chỉ đáng vào quán nhậu ở Dốc Sương Mù, khu Hai Bà Trưng thôi...

Ông Trục buột miệng :

- Đồ khốn ! Sao lâu nay mày im im vậy ?

- Thì đập vào mặt nó rồi , còn nói làm gì nữa cho rộn . Thú thật , lúc gặp nó và con Nghi trong quán nhậu , con sôi máu lên . Thằng ấy muốn hạ nhục mình, vậy mà nhỏ Nghi có biết gì đâu , cứ ong óng cái mồm cãi lại anh ruột . Hừ ! Con cho thằng Triệu dắt nó đi là dễ dãi lắm . Gặp đứa khác nó dần như xương, chớ đừng tưởng...

Đông Nghi nghe ù hai tai , cô bám vào ghế như cố bám về một điều gì đó... Nhưng thực tế chả có gì tốt về Triệu để Nghi tiếp tục nghĩ về anh nữa hết.

Cô ấp úng :

- Sao lúc đó anh không kể thật cho em biết" ?

Kha nhún vai :

- Kể làm gì khi mày đã hứa không giao du với nó nữa. Vả lại, anh nghĩ nó cũng sợ ăn đòn, nên phải lặn, chớ không dám gặp mày đâu.

Đông Nghi cay đắng nhếch môi . Thì ra là vậy ! Sau một thời gian dài, Triệu nghĩ rằng Kha hết quan tâm đến cô nên anh mới quay lại . Nhưng để làm gì ?

Giọng Kha ồm ồm vang lên :

- Đạo này, mày có gặp nó không ?

Nghi lắc đầu nhanh hơn máy . Cô khổ sở , xấu hổ và nhục nhã khi nghĩ mình đã bị lừa.

Dụi đầu thuốc vào gạt tàn, Kha nói :

- Cũng phải ! Sắp cưới rồi , nó đâu dám lông bông nữa.

Nghi thẳng thốt :

- Anh bảo sao ?

- Tao nói thằng Triệu sa hũ nếp . Nó vừa về công ty mới là đã cưới ngay con gái giám đốc , mà là con gái duy nhất thừa hưởng gia tài đồ sộ nữa . Chứ có thằng nào hắc ám như tao . Hừ ! Nếu biết Triệu thuộc hạng đào mỏ, lần đó tao đã đánh cho nó lết rồi.

Ông Trục nhíu mày :

- Sao mày biết nó sắp cưới con nhà giàu ?

Kha vuron vai mệt mỏi :

- Chú Long vừa gọi thiệp mời hồi sáng . Ông đứng ra chủ hôn chứ đâu phải ba mẹ nó. Ông kể lể về Triệu , con mới biết đấy chứ.

Không chịu nổi nữa , Nghi đứng dậy chạy ra sân . Ngồi xuống kế hòn non bộ thật đẹp, cô tha hồ khóc.

Từ hôm đó tới nay, Đông Nghi không gặp lại Triệu nữa. Anh vụt biến mất như trước đây anh từng biến mất.

Cũng như trước, Nghi không dám hỏi thăm Kiên , nên đâu hề biết Triệu đã chuyển sang công ty của ba Nhật Lan... Hấn đúng là đồ đểu . Nghi đưa tay quệt nước mắt, cô nghe Kha hỏi hả :

- Nó đã làm gì mày ?

Nghi lắc đầu :

- Không !

- Vậy sao lại khóc ? Hừ ! Không đáng đâu... đồ ngu... Rồi ta sẽ cho nó một trận.

Đông Nghi sụt sịt

- Anh lấy lý do gì mà đánh người ta ? Chỉ tại em dễ tin, nên tưởng Triệu thật tình.

Nhìn Nghi trân trời , Kha ngập ngừng:

- Mày... mày... đã...

Mặt đỏ lên, cô gắt :

- Anh lại nghĩ bậy . Em không tệ đến thế đâu.

- Hừ ! Con gái tụi bây ngu chết được. Ai mà biết... Ngẫm lại tức thật . Rõ ràng thằng này muốn chơi nhà mình nên mới giả bộ tán tỉnh mày rồi đi cưới đũa khác. Tao nhất định không để nó yên.

Đông Nghi van lơn :

- Tốt nhất anh làm ơn để em yên . Hạng như Triệu có đáng gì chứ ! Em khóc vì thấy mình ngu, không nghe lời anh và anh Kiên.

Kha nhếch môi :

- Ông Kiên cũng không đồng ý mày quen nó à !

Đông Nghi làm thình ngòi ủ rũ như chồi non gặp nắng gắt.

Kha cao giọng :

- Buồn... làm gì . Tối nay đi với tao và ba.

- Đi đâu ?

- Dự tiệc.

- Thôi...

- Hừm ! Định ở nhà một mình để khóc hả Ngu vừa vừa thôi !

Nghi nhăn nhó :

- Em đâu có quen tiệc tùng.

Kha thản nhiên :

- Từ từ sẽ quen . Bạn bè anh thiếu gì . Họ hơn thằng Triệu nhiều.

Đông Nghi bĩu môi :

- Nhớ tới mấy ông đi với anh ở Dốc Sương Mù, em ớn da gà.

Kha có vẻ ngượng :

- Tụi nó là bạn nhậu . Còn trong những đám tiệc cao cấp này toàn là thứ xịn không hà.
- Anh khỏi quảng cáo . Em ở nhà coi phim còn sướng hơn.

Kha nhún vai :

- Vậy cứ vào mà từ chối với bạ Ông kêu mày lên đây không phải để xem mày khóc . Ba muốn mày làm quen với giới làm ăn trong thành phố . Tối nay có buổi chiêu đãi lớn , số người mời rất hạn chế đâu phải ai muốn dự cũng được . Lớn rồi , có dịp nên tự khẳng định mình giữa xã hội , như vậy mới khôn ra, mới hiểu đời hơn.

Đông Nghi chớp mắt . Lâu lâu mới nghe anh Ba nói lọt lỗ tai . Nhưng Kha là người ích kỷ chỉ nghĩ tới bản thân, sao hôm nay lại lo cho cô dữ vậy ?

Nghi thoái thác :

- Em chẳng có quần áo đẹp...

Kha xoa tay :

- Chuyện này khỏe re . Vào shop thiếu gì . Ba có thể sắm cho mày một lúc hai ba cái đầm xịn , mỗi cái khoảng một vài trăm đô . Hàng xịn hẳn hoi . Ba đâu muốn thua kém ai khi dắt ái nữ theo để khoe cùng thiên hạ.

Đông Nghi do dự :

- Nhưng đám tiệc này ở đâu vậy ? Em không quen, nên sợ quê lắm.
- Mày khéo lẹ Tối đó người ta sao thì mình vậy . Tiệc đứng mà , đơn giản lắm.
- Tiệc đứng là sao ?

Kha la lên :

- Trời ơi ! Coi phim Hồng Kông cho nhiều vào mà không biết tiệc đứng . Đúng là... "Hai Lúa " . Mày theo mẹ với ông Kiên mãi rồi chẳng được quái gì.

Đông Nghi xụ mặt xuống . Anh Kha nói đâu có sai . Mẹ chẳng hề lo gì cho cô , lâu rồi Nghi cũng quen , nhưng bây giờ nghe Kha động tới , tự dung cô tủi thân.

Nghi tấm tắc :

- Từ ngày ba mẹ bỏ nhau tới nay , có ai nghĩ tới em đâu . Ba mẹ cứ tưởng hàng tháng ném cho em một xấp tiền dày cộm là đủ . Đôi lúc em nghĩ : thừa tiền sao mình không lao vào một cuộc chơi nào đó xem sao ? Hừm ! Cũng có thể tại em không có bạn kiêu như nhỏ Bích Thủy. Từ bé, ba mẹ đã ép em vào một khuôn mẫu , lâu rồi thành thói quen, nên em không... chơi theo kiểu tụi thằng Nhân hay con Thủy được . Cũng có thể em chán mọi thứ... chán đến mức thích như con ốc , tối ngày thu mình vào lớp vỏ cứng và cảm thấy an toàn.

Chớp mắt , Nghi buồn bã :

- Em chờ một điều gì lạ đến với mình. Nhưng tình cảm đó cũng là giả dối . Suy cho cùng, em thấy những việc đã xảy tới cho gia đình, cho bản thân đều khác xa mong ước của em . Thử hỏi trên đời này còn gì đáng để em tin nữa không ?

Kha trở mắt nhìn em gái . Dường như đây là lần đầu con bé nói những lời thật người lớn với anh . Hồi còn ở chung nhà, nó lóc chóc lo chơi , chỉ ham chơi và mê quà... vặt . Mới một năm thôi mà Nghi đã chững chạc hơn . Tội nghiệp ! Cuộc sống thay đổi làm con nhỏ trưởng thành . Kha chỉ quen tính toán sao cho có lợi cho mình . Anh hờ hững với gia đình. Nếu ba không phải là giám đốc của anh, có lẽ ông cũng chẳng được Kha quan tâm đặt biệt như vậy đâu... Anh cũng yêu thương cha mẹ, anh em, nhưng là phải lựa chọn, cân nhắc . Trước một vấn đề gì có lợi , chắc chắn Ka sẽ đặt bản thân lên trên . Điều đó khiến anh chẳng áy náy gì khi đã nhận của mẹ chiếc Dream mới cáu , nhưng vẫn đặt một cái bẫy để bà rơi vào đúng như ý ba muốn.

Có chết ai đâu khi thật sự hai người đã quá chán chê nhau . Bây giờ, ba mẹ tha hồ sống theo ý

mình cho đến hết đời . Chỉ tội con Nghi... Nhưng tự nó phải biết thích ứng với hoàn cảnh chứ !

Kha cao giọng :

- Không nên trách người lớn , cũng không nên bi quan . Cuộc đời này ngắn ngủi lắm , vì vậy nếu cứ buộc ba mẹ sống vì mình thì quá ích kỷ . Ai không buồn khi gia đình đang âm yên bỗng dung tan vỡ . Lớn rồi phải tập đối diện với thực tế. Trước hết , em không nên tiếp tục chui vào lớp vỏ của mình nữa , con` trẻ , xinh xắn, lại là con gái giám đốc nữa, tội gì chứ ! Nhất định tối nay phải đi với ba và anh . Đừng nghĩ đó là đi chơi , mà thực chất là ngoại giao, là công việc. Trong làm ăn bây giờ, người ta có cái một khoe vợ con với nhau, ba đã không có vợ , lẽ nào em để ba không có luôn con gái ?

Đông Nghi mệt mỏi xoa tay :

- Em hiểu rồi . Anh khỏi nói nữa.

Kha tỉnh queo :

- Vậy có đi hay không ?

- Đã là công việc thì phải đi thôi . Dầu sao ba cũng là ba của em mà !

Phớt lờ như không biết Nghi đang mai mỉa , Kha nói :

- Chuẩn bị đi shop với anh . Anh Ba sắm phải là xịn , là sang , là sộp...

Đông Nghi gật gù :

- Té ra anh từng sắm đồ cho Hồng Hà.

- Chặc ! Ba ra lệnh , tao phải thừa hành.

Nghi gằn giọng:

- Tối nay "nó" có đi không ?

- Không ! Đây đâu phải chỗ khoe bồ nhí.

Nghi buột miệng :

- Toàn là giả dối.

Kha nhún vai :

- Em nói đúng . Nhưng cuộc sống lúc nào mà không có hai mặt . Trong giới làm ăn, hai mặt ấy đều... giả như nhau . Tìm sự chân thật ở chốn thương trường là chuyện mò kim đáy biển.

Nghi thở dài :

- Lẽ ra em không nên học kinh tế.

- Nếu nghĩ vậy là thiên cận . Chỉ có làm kinh tế mới đòi đời được thôi , em ạ.

Kha gạt ngang :

- Sao lúc nào mà cũng châm chích . Cứ thử về với ba rồi xem mình có còn là nạn nhân nữa hay không , hay lúc ấy mà sẽ ân hận vì lâu nay đã ở với mẹ.

Thấy Đông Nghi làm thinh , Kha hắt hàm :

- Thôi , đi cho rồi ! Muốn sắm quần áo ưng ý phải lựa chọn lâu lắm . Tao cũng phải mua một bộ đồ mới . Tối nay, anh em mình ráng làm ba nở mày nở mặt chút xíu coi !

Mặc Kha nói gì thì nói , Đông Nghi làm lì ngồi sau cho anh chở . Cô không vào nói với ông Trực lời nào trước khi đi mua sắm . Niềm vui còn con của Nghi lúc ngồi trên xe du lịch đến đây biến mất rồi . Thì ra chẳng phải ba nhớ thương gì cô con gái út như Nghi tưởng . Ông đang muốn nhờ cô vẽ quanh ông vài nét chấm phá để gây chú ý ở đám đông đây mà.

Những mảnh vỡ của gia đình bỗng dung như vỡ vụn ra hơn nữa làm xốn xang lòng cô.

Nghi chua chát nghĩ :

"Ba đang đem mình đi tân trang để trình diện mình trước mọi người nhằm nâng uy tín bản thân ông lên "

Đời đã như thế còn buồn vui chi nữa . Nghĩ cho cùng, ba cũng làm chuyện tốt cho mình mà. Tại

sao cứ nhìn mọi việc bằng đôi mắt đa nghi vậy ? Chẳng lẽ con bé dễ tin, đầy lạc quan yêu đời ngày nào đã vĩnh viễn chết rồi ?

Đông Nghi buồn bã nhìn những dòng xe đánh hồi hải chạy trên đường . Tự nhiên cô nhớ tới một bài hát rất cũ :

Sống trong đời sống cần có một tấm lòng...

Để làm gì em biết không... Để gió cuốn đi...

Gió đã cuốn đi tấm lòng thơ dại ngày nào, giờ chỉ còn lại trái tim đau đang muốn xé tung lồng ngực để đi tìm những điều mới lạ.

Đêm nay có điều gì mới chờ đợi cô không ? Nghi tưởng tượng mình xúng xính trong chiếc áo dạ hội sang trọng đắt tiền và được ngưỡng mộ bởi ánh mắt của rất nhiều người, rồi mỉm cười.

Dẫu sao, cô cũng mới 19 tuổi . Cái tuổi buồn có nhiều bao nhiêu cũng dễ bị đánh bật bởi những hiện thực muôn màu vẻ của cuộc sống.

Nghi khe khẽ hát :

Hãy yêu ngày tới dù quá mệt kiếp người...

Còn cuộc đời ta cứ vui. Đã vắng bóng ai...

Chương 11

Đông Nghi sững sờ khi thấy Vũ đang đứng nói chuyện cùng vài người lớn tuổi cách cô không xa . Hôm nay trông anh lạ thật lạ với bộ veston màu sẫm cắt rất khéo . Khác hẳn với ngày thường ăn mặc bụi bặm lôi thôi , Vũ chững chạc , đường bệ như một doanh nghiệp trẻ đang hào hứng bàn bạc về thị trường là ăn, cơ hội đầu tư, dịch vụ hồi đoái, vân vân... mà nãy giờ Nghi nghe đầy cả tai.

Anh ta làm gì ở đây kia ? Đông Nghi quay tìm Kha cô khều nhẹ Ông anh mình :

- Anh biết gã mặc veston đen đứng gần gốc cột kia không ?

Đang ba hoa với một hai cô khá xinh Kha cau mày nhìn rồi bảo :

- À ! Em muốn hỏi phó giám đốc công ty Bảo Long hả. Tay đấy khá đó.

- Không phải . Em hỏi...

Nghi chưa dứt lời đã thấy ông Trục bước đến với một người đàn ông.

Ông vui vẻ nói :

- Đây là chú Dương giám đốc ngân hàng, chỗ làm ăn lớn với ba . Đây là Đông Nghi, cô út cưng của tôi đấy.

Chớp mi một cái vì cái nhìn thẳng tuột của ông khách, Nghi mỉm cười chào rồi nghĩ mình sắp phải nghe những lời trầm trồ khen ngợi cho vừa lon`g nhau như nãy giờ cô đã nghe từ những người khách quý của ba.

Nhưng người đàn ông đứng tuổi , đầu hói không khen lời nào, trái lại ông ta buồn buồn nói với ông Trục :

- Anh sướng thật, con trai, con gái có đủ cả , chớ không như tôi mang tiếng có gia đình mà vẫn trợ trợ một mình.

Ông Trục nói tiếp :

- Cả gia đình chú ấy sống ở nước ngoài . Nghe nhắc đến con , chú cứ muốn gặp để đỡ nhớ con gái.

Còn chưa biết ứng xử sao , ông bạn của ba đã lên giọng bảo :

- Phải uống một tí để mừng ái nữ của anh mới được. Cô bé trông tuyệt quá !

Ra dấu cho bồi đem rượu tới cho Nghi ông ta cao hứng nói với ông Trục...

- Ngày mai anh cứ bảo cháu Kha mang kế hoạch phát triển chi nhánh của công ty anh qua . Tôi xem xét lại , biết đâu chừng có thể duyệt cho vay vài tỷ...

Ông Trục hớn hờ :

- Nếu được thế còn gì bằng . Đông Nghi ! Con phải cạy ly rượu này với chú Dương hộ ba . Sau này có d.p chắc phải nhờ chú ấy dạy con những kinh nghiệm quý giá trong công việc kinh doanh. Nghi ngỡ ngàng nhìn ba . Cô không nghĩ ông lại ra lệnh cho mình uống rượu , khi trước đây ông từng mắng cô hư thân vì la cà ở quán nhậu với Triệu . Chẳng lẽ ba nghĩ uống rượu nơi sang trọng này với người đàn ông bệ vệ đứng tuổi kia là đúng vì được ông cho phép.

Đông Nghi còn lưỡng lự , ông đã giục :

- Ba cho phép mà. Ngại gì nữa !

Một nỗi chán chường bỗng dâng lên đầy ứ ngực cô, Nghi chạm nhẹ ly với ông chú tên Dương , rồi mím môi uống một hơi.

Ông ta có vẻ thích thú :

- Như vậy mới tình nghĩa chứ . Anh Trục à ! Con bé có cá tính lắm ! Coi bộ hợp ý tôi . Sao lạ vậy kia ?

Ông Trục tươi cười :

- Vì con bé giống bố . Mà tôi với anh thì hợp "rơ" quá rồi !

Đông Nghi nghe những người đàn ông đứng chung nhóm cười . Đầu óc chuenh choáng, cô bỏ chiếc ly không vào khay và cầm ly rượu đầy lên :

- Chúc mừng chú cháu mình hợp ý nhau.

Ông Dương bật cười nâng ly lên :

- Lém thật ! Hồi trẻ, tôi thích các cô gái nghịch ngợm lắm . Đến lúc cưới vợ lại lấy phải một người chả biết đùa là gì . Đúng là số phận ! Nào ! chúc mừng tôi đã tìm lại được thời trai trẻ của mình.

Ông Triệu vỗ vai ông Dương :

- Chà ! Có cần văn vẻ thế không ?

- Trong một vài trường hợp nào đó , cần văn vẻ chớ sao không ! Làm kinh tế , mà nói năng khô khan quá, khó thành công lắm đó, đúng không Đông Nghi ?

Đang mãi ngắm ly rượu sóng sánh màu vàng óng trong tay , Nghi áp úng :

- Cháu không biết vì... vì cháu chưa làm kinh tế bao giờ.

Xoay xoay ly rượu , ông Dương gật gù :

- Vậy tối nay chú sẽ dạy cháu bài học đầu tiên, đồng ý chứ ?

Nghi lắc đầu ngay :

- Tối nay, cháu đi dự tiệc chiêu đãi chớ đâu phải đi học hỏi kinh nghiệm.

Ông Dương lại cười, đôi mắt ông ta nheo lại thật lẳng lơ . Đông Nghi thấy khó chịu muốn rút lui, nhưng chưa biết bằng cách nào thì ông Trục đã nói :

- Hai chú cháu nói chuyện nhé , ta phải gặp giám đốc xí nghiệp in một lát.

Dứt lời, ông liền bỏ đi . Đông Nghi ngờ ngác nhìn` theo rồi quay lại lí nhí :

- Cháu không dám làm phiền chú đâu.

- Sao lại phiền . Chú thích trò chuyện với bọn trẻ các cháu lắm. Trong công việc đã gặp toàn là những gương mặt già nua , cũ kỹ chán ngắt . Được ở bên cạnh một cô bé hồn nhiên dễ yêu như Đông Nghi là niềm vui lớn của chú đó chứ.

Vờ như không nghe, Đông Nghi đưa mắt tìm Khả Anh đang tay cầm ly rượu, miệng tán sôỉ nổi với một đám đông phụ nữ.

Cô xụ mặt giận dữ . Vậy mà hứa sẽ giới thiệu bạn cho người ta làm quen. Đúng là thấy ghét.

Ông Dương nhỏ nhẹ :

- Nghi biết người đang được chú ý nhất buổi chiêu đãi này là ai không ?

Nghi lơ đãng lắc đầu . Ông Dương bảo :

- Sao trả lời nhanh thế ? Dường như chưa nghĩ tới đã lắc đầu rồi.

Đông Nghi chớp mi:

- Chẳng biết đó là ai , nhưng cháu dám chắc đó không phải là người cháu quan tâm.

- Thế người cháu quan tâm là ai ?

Đông Nghi lém lỉnh :

- Chắc không phải người chú vừa đó cháu.

Ông Dương nheo nheo mắt :

- Cháu không biết nhân vật đang được chú ý nhất tối nay thật à ?

Cười thật nghịch ngợm , Nghi nói :

- Ở nhà, ba vẫn bảo cháu là đứa tò mò nhất . Ở đây cháu cũng đâu có ngoại lệ...

- Vậy cháu thử nhìn những người quanh mình xem mắt họ hướng về đâu.

Nghi ranh mãnh nướng mày :

- Hình như là... về chú.

Ông Dương cười nhẹ :

- Phải nói họ đang nhìn chú cháu mình mới đúng.

Lúc ấy Đông Nghi mới chú ý tới xung quanh và thấy có rất nhiều cặp mắt đang hướng về cô với ông Dương.

Ông ta thích thú vì gương mặt đỏ ửng của Nghi :

- Những người đàn ông thì ganh với chú. Còn các bà lại ganh với cháu.

Nghi xụ mặt :

- Sao chú nói kỳ vậy ?

- Sự thật là thế mà.

Rồi ông Dương tinh tú nói nhỏ vào tai cô :

- Đêm nay chú rất hạnh phúc... Chú cảm ơn Đông Nghi...

Tự dưng cô nổi da gà vì những lời thì thầm đó . Quay một vòng tìm ba, nhưng Nghi không thấy ông đâu cả , cô đâm ra bực :

- Ba cháu đâu rồi ?

- À , thì... cũng đâu đó trong phòng này. Anh ấy lúc nào chả bận bịu. Nghi nè ! lát nữa chú đưa cháu về nhé ?

Đông Nghi bỗng cảm thấy bị xúc phạm, cô cộc lốc :

- Cảm ơn . Cháu không thích.

Rồi cô đập tiếp một câu :

- Xin lỗi , cháu phải đi...

- Cháu đi đâu ?

Đông Nghi nói đại :

- Bạn cháu đang chờ.

Mặc ông Dương đứng ngó ra , Nghi chạy vội vào đám đông . Cô len lỏi giữa những người đang say sưa trò chuyện , miệng cô luôn mỉm cười và mắt đảo đảo tìm kiếm , nhưng cô không hiểu mình cười với ai và tìm kiếm người nào trong họ ngoài người duy nhất cô quen là Vũ.

Nhưng Vũ đâu rồi kìa . Lúc này mà có anh thì đỡ biết mấy.

Đảo một vòng trốn ông Dương, cười mỗi miệng với những người lạ hoắc, tìm muốn nổ đom đóm mắt t vẫn không thấy Vũ , Đông Nghi lên ra hành lang , ngồi tựa lưng vào chiếc ghế mây dài bọc nệm nhưng đồ chói.

Nhớ tới những lời của ông Dương lúc nãy, Đông Nghi giận dỗi khi nghĩ ba cô cũng tán tỉnh như thế với những con bé đáng con cháu mình.

Hừ! Đây là để trao đổi công việc kinh doanh cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng . Ba cô định lôi con gái vào làm một vật tế hay sao . Nếu đúng vậy thì còn ra thể thống gì nữa. Mắt Nghi mờ đi vì uất ức . Cô căm giận ba mẹ, căm giận bản thân và muốn phá tung mọi thứ cho hả.

Vừa lúc ấy, cô nghe giọng Vũ trầm trầm vang lên :

- Sao lại ngồi gục đầu ở đây ?

Nghi mừng như người chết đuối vớt được phao , cô buột miệng :

- Tìm kiếm anh này giờ muốn khùng luôn !

Mắt Vũ vẫn âm áp như thường ngày, nhưng mặt anh trông lạnh làm sao.

Anh nhếch môi :

- Tìm tôi làm gì ? Tôi không thích làm bình phong cho em trước tay đầu hói ấy đâu.

Đông Nghi nghênh mặt :

- Vậy anh ra đây làm chi ?

Vũ không trả lời . Nghi thấy một cô gái mặc chiếc đầm màu vàng bước về phía mình.

Tới trước mặt Vũ, cô ta dừng lại, miệng cười thật tươi.

Tim Nghi như bị bóp chặt khi anh lịch sự nói :

- Xin lỗi . Chúng tôi về trước . Đông Nghi ở lại vui nhé ?

Dường như cô nàng áo vàng nghiêng đầu chào Nghi trước khi tinh tứ khoát tay Vũ bước đi . Cô không nhớ mình có chào đáp lại không , mà chỉ biết rằng chưa bao giờ Nghi thấy lễ loï đơn độc như lúc này.

Một người bồi bung khay rượu đi ngang, Nghi vẫy lại và lấy cho mình một cốc đầy tràn.

Uống ngụm thứ nhất , người nóng rần vì men, Nghi nhâm nhi nỗi buồn không ai chia sẻ với ngụm rượu thứ hai.

Bữa tiệc đứng này là cơ hội cho Nghi tập uống rượu Tây . Cũng tốt thôi ! Có điều thảm quá khi phải uống một mình. Lúc này Triệu đang làm gì nhỉ ? Anh có nhớ tới cô chút nào không ?

Chắc không đâu ! Nghi chua chát uốn một ngụm nữa...

"Buồn như ly rượu cạn

Không còn rượu cho say

Buồn như ly rượu đầy

Không còn một người bạn... "

Sao lại hát những câu buồn đến thế ? Vào trong tìm lão đầu hói thích chơi trống bởi nghe lão tán kiểu trai tơ vẫn đỡ hơn ngồi một mình thế này.

Đông Nghi đứng dậy , hơi lão đảo một chút . Nhưng đâu có sao ! Đến đây không uống thì biết bàn chuyện làm ăn gì ?

Vào tới trong phòng, cô gặp ngay Khạ Anh kéo cô ra một góc , giọng ra lệnh :

- Một lát em về với chú Dương . Anh và ba... kẹt rồi.

Đông Nghi nhìn Kha trừng trừng :

- Sao kỳ vậy ? Em không thích lão hói sặc mùi be he ấy đâu !

Kha gắt :

- Ăn với nói ! Ông ta đang là hy vọng của công ty nhà mình đấy , liệu mà giữ lời !

Nghi gằn giọng :

- Nhà mình ? Hừ! Là nhà nào ? Trong cái nhà mình ấy chỉ có ba và anh , ăn thua gì đến em chớ?

- Khổ quá, Nghi ơi ! Em không hiểu gì hết . Công ty đang rất kẹt vốn. Chú Dương đồng ý ký cho vay bạc tỷ . Em về cùng xe với ông , là em đã giúp ba việc lớn...

Đông Nghi mím môi :

- Anh khỏi... hót nữa . Ông đâu rồi ?

- Đang nói chuyện với ba đằng kia... Quyết định sau cùng của chú Dương là do em đó , đừng để ba thất vọng nha Nghi.

Đông Nghi rùng mình nhìn gương mặt trơ tráo của Kha . Nghi thất vọng đến mức gằn như tuyệt vọng khi nhận thấy sự bình thản đầy nhẫn tâm trong mắt anh . Dường như Kha chẳng may may xúc động hay khổ sở khi phải nói với em gái mình những lời rất khó hé môi như thế này.

Có lẽ với anh là công việc , lại là việc có lợi nữa . Mà với Kha việc gì có lợi anh chẳng chịu khó uốn lười bầy... chục lần nói cho đạt kết quả chứ !

Đông Nghi nghe giọng mình khô khốc

- Em muốn uống rượu...

Kha búng tay cái tróc :

- Có ngay !

Anh hấp tấp bước tới chiếc bàn dài để đầy thức ăn , nước uống bung một ly rượu đem tới cho Nghi :

- Loại này hơi mạnh, nhưng sẽ giúp em bớt căng thẳng.

Uống một ngụm , Nghi thấy cay xè họng, cô chớp mi liên tục , nước mắt chực trào ra...

Cô lạnh lùng hỏi :

- Trong chuyện này em có phần không ?

Kha hơi ngớ ra một chút nhưng sau đó anh trả lời ngay :

- Đương nhiên là phải có.

Nghi nướng mày :

- Một chiếc Dream như anh, được chứ ?

Kha cười cười :

- Khỏe re ! Đó sẽ là quà của bạ Nếu em muốn , nhà lầu xe hơi đời mới cũng có như chơi . Ông ta coi bộ bị trúng tên rồi . Nãy giờ đôn đáo chạy kiếm em thấy mà... thương.

Đông Nghi xoay tròn cái ly trong tay rồi... nốc cạn phần rượu còn lại.

Kha nói :

- Bao nhiêu đó đủ can đảm làm việc lớn rồi . Em ở đây để anh ra cho chú Dương hay... Nhớ ở đây chờ và không được uống nữa!

Nhưng Kha vừa xoay lưng, Nghi đã bước đến bàn bưng một ly đầy tràn.

Vừa uống , cô vừa có cảm giác nhiều cặp mắt đang hướng về mình, nhưng Nghi vẫn thản nhiên.

Giờ cô đã hiểu tại sao họ chú ý tới mình rồi . Thật là đốn mạt ! Còn gì đáng chú ý hơn đứa con gái được bố nó bán đứng chứ ! Nổi uất ức làm Nghi không đành được lòng , cô mím môi uống hai ly nữa rồi ngật ngưỡng bước ra ngoài.

Thay vì tới ngôi lên cái ghé mây lúc này, Đông Nghi xuống sân đi dọc bờ cỏ ra đường.

Nước mắt chảy ròng ròng trên má, Nghi thất thểu bước đi, nhưng chẳng biết đi đâu , khi chắc chắn giờ này mẹ chưa về nhà và anh Kiên ắt hẳn đang trong quán bia với ông bạn nào đó . Hai người cứ tưởng đêm nay Nghi rất vui vì được theo ba đến những nơi sang trọng, chớ đâu ngờ ông và anh Khan đang nhẫn tâm đẩy Nghi xuống vực. Cô nào biết gì chuyện làm ăn của ba , sao ông nỡ phình phờ gạt cô tới đây để làm mồi cho ông câu cá sộp . Có thật đồng tiền và danh vọng đã che mờ lương tâm của người cha rồi không ? Đông Nghi vụt ôm mặt khóc nức nở . Nhưng dường như nước mắt không vui được nổi khổ trong cô . Nghi thềm la hét, đập phá vô cùng...

Vừa lúc đấy cô nghe gọi :

- Đông Nghi ! Em sao vậy ?

Giật nảy người vì tưởng là Kha , Nghi tựa vào vách , ôm ngực hốt hoảng . Đến khi nhận ra đó là Vũ, tự nhiên Nghi ngã hẳn vô người anh, khóc oà lên :

- Tôi... tôi muốn chết cho rồi !

Siết mạnh vai Nghi , Vũ nói như hét :

- Lão ta đã làm gì em ?

Nghi méo mào lắc đầu :

- Chưa... Nhưng mà lát nữa tôi phải về cùng xe với lão...

Nghi ngã nghiêng trong tay anh :

- Thà... thà... tôi chết cho yên thân.

Cầm Vũ bạnh ra trông thật dữ tợn :

- Đúng là tôi tệ ! Em đi với tôi !

Nghi chợt thấy đầu nặng trĩu, cô hoang mang hỏi :

- Đi đâu bây giờ ?

Vũ nghiêng răng :

- Ra khỏi đây cái đã !

Dứt lời , anh nắm tay Nghi lôi đi . Những ly rượu lúc này đã có tác dụng , Nghi bỗng thấy mọi vật như quay mòng mòng. Cô chân thấp chân cao bước theo Vũ, miệng nhura nhura :

- Tôi không về nhà ! Buông tôi ra !

- Vậy em muốn đi đâu ?

- Đi đâu cũng được , miễn đừng gặp họ.

Vũ để mặc Nghi sụt sùi trên vai mình. Anh lo lắng nhìn những tia chớp dọc ngang bầu trời.

Lại sắp mưa rồi ! Vũ dìu Nghi đi dọc con đường có nhiều xe hơi đậu . Anh đưa tay ngoắc một chiếc taxi vàng vừa thả khách gần đó , rồi kéo Nghi lên xe khi mưa vừa trút xuống ào ào . Đông Nghi vùng vẫy khi xe đã đóng kín cửa :

- Tôi không thích đi xe này. Sao không chở tôi bằng xe đạp hả Xe đạp của anh đâu ?

Vũ làm thinh . Cô hậm hực nắm cà- vạt anh kéo mạnh :

- Bữa nay anh cũng dễ ghét như họ . Bày đặt mặc veston, thắt cà vạt , uống rượu Tây. ngồi xe du lịch. Tất cả đều giả dối . Tôi ghét bọn đàn ông , các người đều tòi tệ như nhau . Nhất là ông bố... à không ,ông già của tôi . Ông định đem bán đứng tôi cho lão hói ấy đó. Anh biết không ? Đông Nghi vừa nói vừa rung rúc khóc . Vũ chép miệng thờ dãi :

- Tại sao họ để em uống dũ vậy ?

Nghi nhếch môi cười khi nước mắt ràn rụa trên má :

- Anh Kha bảo uống để đủ can đảm làm việc lớn . Nhưng tôi vẫn chưa có can đảm đâu . Phải uống thêm vài ly nữa, họa may... Ê ! Bây giờ mình tìm chỗ uống tiếp nghen ?

- Không được ! Em say tới bên rồi kìa.

Nghi bĩu môi :

- Say mà biết anh là ai để cù lên taxi à ? Nè ! Sao mấy tháng nay anh không ghé chơi ?

Vũ nhỏ nhẹ :

- Em từng yêu cầu làm ơn để em yên . Tôi đâu muốn quấy rối !

Đông Nghi cười ngặt nghẽo :

- Chà, hiền quá nhỉ ! Vậy sao tối nay anh không để tôi yên ?

Vũ nhún vai :

- Em làm phiền tôi thì có !

- Nói thế thì để tôi xuống xe.

- Không được , tôi phải đưa em về nhà.

Nghi ngồi co lại :

- Giờ này nhà làm gì có ai . Tôi sợ một mình lắm rồi.

Vũ nắm chặt tay Nghi khi cô cứ tìm cách mở cửa xe . Người tài xế chọt lên tiếng :

- Ông đi tới đâu ?

Nghi vọt miệng nói trước :

- Tới một quán bar nào đó cũng được . Tôi muốn uống nữa.

Vũ nghiêm nghị :

- Tôi không thể chiều ý em.

Đông Nghi đẩy mạnh anh ra :

- Vậy thì cho tôi xuống . Tầm mưa chắc thú vị hơn ngồi chung với anh . Ngừng xe lại mau !

Chiếc xe taxi chưa kịp tấp vào lề , Đông Nghi đã giận dỗi tông cửa bước xuống. Vũ liền kéo tay cô lại . Hai người giằng co trong khi Nghi đã đứng ngoài xe, còn Vũ vẫn ở trong taxi.

Mưa ào ào tạt cả vào ghé . Vũ mím môi kéo mạnh một cái , Nghi té nhủi trở vô.

Anh la lớn :

- Cho xe chạy đi ! Cô ta say quá rồi ! Anh khóa cửa tự động giùm luôn !

Người tài xế cầu nhàu :

- Nhưng về đâu , ông phải cho biết , tôi không thể chạy lòng vòng dưới mưa như vậy được.

Vũ đành nói địa chỉ của mình rồi cởi áo vest choàng cho Nghị Bộ váy màu trắng bằng xoa mỏng manh như sương khói đã ướt nhẹp dán sát vào người làm cô thấm lạnh.

Hắt hơi liên tục mấy cái , Đông Nghi lè nhè :

- Mặc kệ tôi ! Anh kéo tôi vào rồi đừng có kể công đấy . Ừa ! Sao anh có mặt ở đó vậy ? Không phải dạo này anh ở Lâm Đồng , Đà Lạt gì đó à ?

Vũ nói :

- Em còn nhớ tôi ở đâu sao ?

- Nhớ chứ ! Mình là... friend mà . Triệu định giới thiệu cho anh một vài chỗ làm ở thành phố để anh khỏi phải đi quá xa.

Đông Nghi vụt hươ tay lên :

- Nhưng chắc anh nói dóc như đã từng đối với tôi . Hừ! Anh cũng thế chứ gì . Bọn đàn ông chả có ai tốt hết . Anh là ai ? Sao lần nào gặp anh trời cũng mưa hết vậy ?

- Tôi cũng định hỏi em điều này.

Nghi gật gù như cụ non :

- A... chắc tại anh tên Vũ . Vũ là mưa.

Rồi cô lè nhè hát :

- Mưa vẫn mưa bay cho đời biển động... Làm sao anh biết bia đá không đau...

Đến bia đá người ta còn thắc thỏm sợ nó đau , nhưng ba tôi thì mặc kệ con gái mình . Anh Kha cũng vậy . Hai người tưởng tôi không có trái tim như họ . Mà chắc là vậy . Giờ này cho mấy ông kiểm tôi tung bùng , chửi tôi inh ỏi . Ba sẽ mắng tôi là mất dạy , bất hiếu . Anh Kha sẽ rủa tôi ngu , không biết nắm lấy cơ hội để vươn lên . Còn anh , anh thấy tôi thế nào ? Hừ đốn phải không ?

Vũ nhè nhẹ lắc đầu . Dưới ánh điện vàng vọt của chiếc xe , anh thấy Nghi tội nghiệp làm sao .

Cô bé cứ như chú chim non bị mưa ướt cánh, không bay được chi/ đành ủ rũ nguyên rủa trời thổi . Nghi không động tới trời, cô đang trách ba mình rồi dằn vặt cả bản thân.

Nhưng Nghi nào có lỗi gì . Vũ xót xa , vén những lọn tóc xoà ướt trên trán cô bé qua một bên...

Lúc này nhìn thấy Đông Nghi đứng với ông Dương, lòng Vũ đã sứt sùi , phẫn uất . Vẫn biết ông ta thích các cô gái trẻ , nhưng Vũ không đành được sự căm giận tột cùng khi thấy cô gái đứng với ông tối nay là Nghi.

Lẽ ra anh đã bước đến nói với ông ta vài câu dẫn mặt rồi , nhưng Vũ biết ngoài Đông Nghi ra

còn có ông Trục và Kha, lẽ nào hai người thân của cô bé không biết tật của lão hói này ? Nếu

anh nóng nảy tuôn ra những lời quá khích , thì đúng là bất lợi khi muốn lấy cảm tình ba và anh

của Đông Nghi Vũ chẳng đời nào ngờ hai người này lại gài Nghi vào cái bẫy của lão Dương...

Qua giao tiếp, anh biết công ty ông Trục đang gặp một số khó khăn về tiền mặt , không lý vì điều này, ông ta đành... Giọng Đông Nghi lại lè nhè vang lên :

- Triệu sắp cưới Nhật Lan vì cô ta là cn gái cưng của giám đốc . Tôi cũng là con gái giám đốc, sao tôi chỉ đáng cho một cuộc trao đổi để công việc làm ăn được trôi lọt ? Tôi tệ lắm phải không ?

Vũ lè nhè lắc đầu :

- Không đâu !

- Vậy sao Triệu lại coi tôi như trò đùa ? Anh ấy không hề yêu thương tôi ?

Vũ trầm ngâm :

- Tại Triệu không phải tuýp người như em vẫn hình dung . Hấn chả hề yêu ai ngoài bản thân .

Nhật Lan sẽ khô là vợ hắn.

Đông Nghi cười như khóc :

- Tôi đang cầu trời được khô như cô ta, anh biết không ?

Rồi cô lại sụt sùi :

- Nếu không gặp anh , chuyện gì sẽ xảy ra với tôi vừa rồi ?

Vũ im lặng . Anh nhíu mày nhìn qua man` mưa rồi bảo người tài xế dừng lại.

Đông Nghi nói:

- Nếu không vào quán uống tiếp ,tôi ngồi đây luôn.

Vũ gật đầu :

- Rồi em sẽ được uống tiếp mà.

Mở cửa cho Nghi xuống , Vũ kéo vội cô lên vỉa hè. Lúc này Nghi đã lừ đừ , nhưng cô còn đủ sức phản ứng :

- Tôi muốn uống rượu . Quán nào đâu ?

Vũ vội vàng mở cửa nhà lúc Nghi thất tha thất thểu did dưới mưa . Anh chạy vào đến bên cô :

- Vào nhà đi ! Dầm mưa bệnh một lần rồi , em không sợ sao ?

Nghi hất tay anh ra :

- Không sợ ! Chết được can`g tốt . Trên đời này có ai nghĩ đến tôi đâu !

Chỉ vào mặt Vũ , Nghi cười to :

- Anh cũng chẳng tốt lan`h gì hơn lão hoi . Hừ ! Đưa tôi về nhà là có ý đồ riêng phải không ?

Đúng là đàn ông đều bản như nhau.

Vũ nghiêng răng lòi cô vào sân :

- Em im đi !

Nghi vẫn khật khượng cười :

- Anh đừng lo ! Tôi không từ chối đâu . Dầu sao tôi vẫn có cảm tình với anh hơn lão ta mà .

Nhưng mà phải có rượu đây !

Làm li đóng cửa lại , Vũ kéo tuột cô qua khỏi phòng khách rồi phòng ngủ.

Vuốt gương mặt ướt như mưa của mình xong , anh đến tủ lấy một cái áo thun rộng dài thả cho Nghi :

- Thay ra đi , rồi tôi và em nhậu tiếp . Đêm còn dài mà, lại mưa nữa , ngại gì chuyện uống rượu.

Dứt lời, anh lấy bộ pyjama bỏ vào phòng tắm . Vũ không biết đưa Nghi về nhà như thế này là quyết định đúng đắn hay bốc đồng thiếu suy nghĩ...

Nhưng dù sao cô bé ấy cũng đang ở trong nhà anh với tâm trạng bị kích động dữ dội . Anh là thằng đàn ông bình thường liệu có thoát được sự căm dỗ của cô gái anh thầm thương nhớ không ?

Vũ trở ra phòng khách , đốt một điếu thuốc. Anh thấy rõ lòng mình bồn chồn, tim mình đập mạnh vì xúc cảm... Anh sẽ làm gì khi Nghi trở ra mong manh trong chiếc áo thun của anh ? Anh sẽ uống rượu tiếp với cô bé , rồi sau đó ?

Vũ chột thờ dài . Dù đang đau khổ , phần nộ và chán đời đến mức chẳng cần giữ gìn bản thân , Đông Nghi vẫn còn là cô bé ngây thơ, trong trắng . Anh thật tội tệ , nếu lợi dụng cơn say của Nghi để...

Dụi cho tắt điếu thuốc hút dở , Vũ đứng lên nghe ngóng . Căn phòng của Nghi vẫn không một tiếng động . Cô bé đang làm gì vậy kia ? Bất chợt , Vũ giật mình hốt hoảng đẩy bật cửa bước vào.

Trên chiếc giường nệm trắng , Đông Nghi nằm ôm gối ngủ ngon lành . Chiếc váy dạ hội được cô thay ra vứt ở góc phòng . Vũ dụi dãn`g ngồi xuống nhìn gương mặt tơ non còn ửng đỏ vì rượu

của Nghi . Anh xót xa nhận ra ở khóe mắt của cô vẫn còn những giọt lệ chưa khô.

Kéo mền đắp nhẹ ngang người cô , anh thầm thì :

- Ngủ đi bé ! Rồi ngày mai em sẽ quên những chuyện buồn của hôm nay . Chỉ riêng anh suốt đời vẫn nhớ có một đêm mưa , anh đã ngồi bên em với tất cả yêu thương trù mến như vậy...

Chương 12

Đông Nghi lăn một vòng trên nệm rồi đưa tay tìm chiếc gối ôm quen thuộc nhưng không thấy .
Mở hé mắt ra , Nghi ngạc nhiên đến sững sốt trước căn phòng trông lạ hoắc này.

Nhóm người ngồi bật dậy, Nghi hốt hoảng nhìn quanh... Trời ơi! Đây là đâu vậy ? Cô càng hốt hoảng hơn với cái áo thun dài rộng thùng thình trên người mình.

Nhảy tót xuống đất, cô tông cửa chạy ra ngoài . Căn nhà như không có ai . Người còn vắng vất , Nghi tựa vào tường nhìn quanh và cô nhớ lại...

Hồi tối cô đã theo Vũ về đây. Trời mưa to lắm, rồi nói chuyện gì đã xảy ra sau đó nhỉ?

Đông Nghi dè dặt gọi :

- Vũ ơi ! Vũ ơi...

Không có tiếng trả lời. Nghi thận trọng bước xuống bệ... Anh ta đâu rồi kia ?

Lòng đầy thắc mắc Nghi thừ người nhìn ra cửa sổ . Trời vẫn mưa, có lẽ suốt từ đêm qua tới giờ.
Vậy anh ta đi đâu nhỉ ?

Một mối Nghi ngồi phịch xuống bàn, đầu óc hoang mang dữ dội.

Đêm qua chỉ có hai người trong ngôi nhà này , Vũ có... có... làm gì cô không? Ai thay cho cô cái áo quái gở này thế ? Càng nghĩ tới, Nghi càng bối rối kinh khủng.

Dù Vũ có làm gì cô chẳng nữa, chắc chắn anh cũng coi thường đứa con gái như cô, nên sáng ra anh đã tránh mặt bằng cách bỏ đi sớm thế này.

Nghi chợt chú ý tới cái khăn mặt, hộp bàn chải mới và tờ giấy xếp đôi trên bàn.

Cô vội cầm lên đọc :

"Đi Ngông !

Lẽ ra tôi đã đánh thức em dậy để cùng ăn sáng cho đỡ buồn, nhưng thấy em ngủ say quá, tôi không đành.

Tôi có ra phố mua hộ em vài thứ lặt va+t để trên bàn. Chắc em cần nó. Cái váy dạ hội giặt rồi từ đêm qua, nếu chưa khô kịp em tự ủi lấy. Đồ điểm tâm trong lòng bàn... Chúc em ngon miệng !

Tôi phải đi làm. Nếu em về, cứ bóp ổ khóa cửa lại hộ .Trời vẫn còn mưa. Dự báo thời tiết trên tivi vừa báo hồi sáng này là có áp thấp nhiệt đới. Mưa sẽ vẫn... mưa bay Em nên lấy tạm cái áo mưa flan của tôi mà mặc, nếu không lại bị viêm họng thì khổ.

Sau cùng, nếu em muốn về đã có cái áo mưa tôi treo ngoài cửa và một ít" tiền đủ cho em ngồi xích lô...

Tôi đi làm đây! Chúc... không buồn nữa.

Vũ.

T.B:

Có khi nào trưa nay trở về vẫn thấy em còn trong nhà không? Dù điều này là viễn vông, nhưng tại sao tôi lại hy vọng nhỉ ?

Đông Nghi cắn môi đọc lại lá thư lần nữa . Vũ đúng là chu đáo ! Anh ân cần lo cho cô từng chút còn hơn người thân trong nhà... Lâu lắm rồi, Nghi đâu được nghe ba mẹ nhắc nhở chi li thế này. Rơm rớm nước mắt, Nghi động lòng khi nhớ tới hoàn cảnh của mình. Đêm qua chắc chắn ba và anh Kha phải nổi cơn thịnh nộ ghê gớm vì tìm không ra cô.

Chẳng biết chuyện làm ăn của ba và ông Dương tới đâu . Nhưng dù tới đâu chẳng nữa cũng chẳng liên quan tới cô, đừng nghĩ đến cho khổ.

Nghi đứng dậy cầm khăn và bàn chải vào phòng tắm... Cô sẽ không về nhà vào lúc này, khi nơi đây vẫn an toàn nhất với cô . Đông Nghi đâu lạ gì tính ba mình. Bình thường ông điềm điềm , ít" nói và tỏ ra rất tình cảm . Nhưng khi đã quyết điều gì thì khó ai lay chuyển được. Ông còn là

người rất tự phụ, luôn đặt mình cao hơn kẻ khác. Lần này cô đã chạm vào điểm ông tối kỵ, chắc chắn ông sẽ không tha cho Nghi, như trước đây ông đã đuổi anh Kiên vì một câu nói thẳng. Dù bây giờ cô sống với mẹ, nhưng bà đâu đủ sức che chở Nghi khi ba đã nổi điên lên.

Ông có thể dùng quyền làm cha để ép cô làm theo ý mình, trong khi Nghi vì danh dự vì dư luận không thể làm ồn chuyện này lên được.

Đông Nghi thờ dài nhìn mình trong gương. Chỉ một đêm làm quen với rượu thôi, sáng ra đã thấy mình già đi mấy tuổi, nỗi buồn vẫn còn đầy chớ không vui đi như lời Vũ chúc trong thơ.

Bây giờ mình sẽ làm gì cho vui lên một tí, cho đừng nghĩ ngợi lung tung đây?

Bước ra phòng khác, Đông Nghi bắt đầu quan sát kỹ...

Căn nhà của Vũ không lớn nhưng gọn gàng sang trọng với lối trang trí nội thất hiện đại phương tây và những vật dụng đắt tiền không thua ở nhà Nghi trước kia là mấy.

Nghi mở máy CD và thấy dễ chịu với bài Green fields vang lên nhẹ nhàng nhưng áp áp cả căn phòng.

Với đôi chân trần, Nghi sang phòng kế bên được khép hờ cửa. Chắc chỗ này là nơi Vũ làm việc.

Cô tò mò bước đến bàn để máy vi tính và vô số giấy tờ, sách vở. Tất cả mọi thứ đều viết bằng tiếng Anh mà Nghi đọc chỉ hiểu loáng thoáng đó là sách nói về luật đầu tư, kinh tế, và nhiều thứ chuyên môn khác mà khả năng bằng A Anh Văn của cô không thể hiểu hết.

Chả lẽ Vũ nghiên cứu mấy cuốn sách dày như tự điển này? Anh đang làm việc gì cho công ty nào vậy kia? Đã có mặt ở buổi chiều dài đó, chắc chắn Vũ biết ba cô và cả lão Dương hói. Và ắt hẳn anh cũng nhìn cô với vẻ thương hại lẫn khinh bỉ như bọn người kia?

Đông Nghi muốn bỏ đi ngay lập tức khi nhớ tới đôi mắt có lửa của Vũ. Lúc này đôi mắt ấy chắc không ấm áp như chiều mưa nào, nó sẽ soi mói châm chọc vì đã biết rõ bề trái của gia đình cô, trong khi Nghi vẫn còn mù mờ về thân thế, hoàn cảnh, con người Vũ.

Chắc chắn anh không khốn khó nghèo nàn như Triệu và cô đã nghĩ. Sống một mình trong ngôi nhà ngoài mặt đường, với đầy đủ tiện nghi hiện đại, anh có lập dị không khi cứ lọc cọc trên chiếc xe đạp cà tàng?

Tự nhiên Nghi thấy giận vì cho rằng Vũ... gạt mình lâu nay. Anh làm thế với mục đích gì nhỉ?

Hậm hực trở vào bếp, Nghi mở lồng bàn. Bụng cô chột cồn cào khi thấy mấy lát bánh mì sandwich, thịt nguội... để trong đĩa.

- Anh chàng sang như Tây!

Nghi cười thầm một mình rồi ngồi xuống chậm chạp trét bơ vào bánh mì, cô để vào lát thịt nguội, kẹp lại rồi mang vào phòng ngủ.

Vừa ăn, cô vừa lọc lọi... bằng mắt. Nếu đây là phòng ngủ của một gã độc thân thì tương đối thơm mát, sạch sẽ. Đồ đạc trong phòng cũng thuộc dạng đắt tiền và được sắp xếp gọn gàng.

Chiếc giường nệm trải drap trắng kê sát góc phòng, cạnh đó là cái tủ cá nhân, cái bàn nhỏ vài ba quyển sách, một CD - cassette và dăm bảy đĩa nhạc. Cái làm cô đỏ mặt khi bất ngờ nhìn thấy là tấm lịch khóa thân với tư thế hết sức khêu gợi đang nheo mắt cười với cô như thách thức.

- Hừ! Đàn ông, người nào cũng... quý dữ như nhau.

Đông Nghi càu nhàu ném ánh mắt sang chỗ khác. Ngay góc tường là một thau quần áo bẩn đầy nhóc...

- Xi! Quần áo mình dơ không lo giặt, đi giặt hộ cho... người ta. Chà! Chả biết áo mình đang mặc sạch hay dơ đây nữa.

Nghi phụng phịu ôm cùi chỏ của Vũ vào lòng, trái tim chột thấy ấm áp vì một tình cảm lạ. Ý nghĩ suốt đêm nằm ngủ trên giường của người con trai làm cô nóng bừng má.

Thật ra, tánh Vũ rất dễ thương. Ai được lọt vào mắt xanh của anh đúng là có phước. Đông Nghi

liên tưởng ngay đến cô gái áo vàng cặp tay Vũ đêm qua . Có phải là người yêu của Vũ không nhỉ ? . Vũ là người tốt, anh giúp đỡ cho Nghi là chuyện thường mà.

Bước xuống giường , Nghi bung thau quần áo bẩn ra bếp . Cô lần lượt bỏ vào máy giặt, cho xà bông vào rồi nhấn nút.

Mười giờ rồi . Sao không nấu món gì đó để Vũ ăn trưa nhỉ ?

Mở tủ lạnh , cô tìm tòi và gặt gù thích thú khi thấy thịt bò, thịt heo, rau quả... gì cũng có hết .

Đàn ông độc thân mà chu đáo quá ! Anh chàng chắc là tay nội trợ khá . Hèn chi ân cần tỉ mỉ với mình từng chút . Những người như vậy khó tính lắm . Nhưng trông Vũ đâu tới nỗi gì giống đàn bà chi li, tính toán, rạch ròi mọi thứ.

Nghi lục đục nấu cơm . Bỗng dưng cô muốn khi Vũ trở về, cơm nước đã xong , anh chỉ việc ngồi vào bàn ăn thử những món cô nấu.

Mọi thứ hoàn tất khi đồng hồ chỉ 11 giờ ba mươi . Nghi bung thau quần áo đã sấy khô ra treo vào móc.

Trở vào, cô thay cái đầm trắng, chải lại tóc, mặc cái áo flan của Vũ và cầm lấy áo mưa treo ngoài cửa chuẩn bị rời khỏi nhà.

Ngần ngừ một chút , Nghi viết thêm vào phần dưới bức thư cho Vũ :

"Râu xanh" ! Rất cảm ơn những gì anh đã làm cho... tôi ! Đêm qua nếu không gặp anh , có lẽ cuộc đời tôi đã rẽ qua lối khác.

Tôi phải đi dù trời... mưa vẫn hay mưa . Mượn tạm áo của anh vì tôi rất sợ viêm họng.

Sau cùng, chúc anh ăn cơm ngon miệng. Lỡ có dở cũng đừng chê, vì đây là lần đầu tôi vào bếp.

Chúc vui nhiều hơn mọi ngày.

Đông Nghi

T.B:

"Râu xanh" là biệt hiệu tôi gán cho anh ở lần... đụng mặt đầu tiên . Vì anh đã tặng... nó cho tôi , nên tôi phải sử dụng . Đừng tức mà ăn cơm không ngon đó ! "

Ngoắc chiếc xích lô, Nghi leo lên và nói địa chỉ nhà Thảo Uyên . Giờ này chắc con nhỏ đã đi học về . Ngoài việc ở tạm nhà Uyên ra, Nghi biết đi đâu nữa.

- Trời ơi ! Mà đi đâu suốt đêm qua tới giờ? Bác Tiên và anh Kiên điện thoại hỏi mãi, tao chẳng biết đăng nào trả lời.

Cởi áo mưa ra , Nghi ngồi phịch xuống ghế . Nhìn vẻ phờ phạc của cô , Uyên ngập ngừng:

- Mà không sao chứ ?

Nghi lắc đầu , cô hỏi :

- Cho tao ở tạm vài ngày nhé !

- Chậc ! Muốn ở bao lâu chả được . Nhưng chuyện gì vậy ?

Nghi lắc đầu :

- Bác Yến đâu rồi ?

- Mẹ tao được cơ quan cho đi an dưỡng trên Đà Lạt nửa tháng. Mà cứ thoải mái ở đây . Vào thay quần áo rồi ăn cơm . Trông mày cứ như vừa đi dự tiệc về không bằng.

Nghi nhếch môi :

- Còn hơn thế nữa . Tiệc đã tàn đêm qua nhưng dư vị của nó vẫn còn đây mới khổ !

- Sao mày không về nhà, cũng không thèm gọi điện ?

Giọng Nghi thản nhiên :

- Tao say mèm, biết đâu mà làm những việc ấy . Hừ ! Trước đây tao vẫn ở đêm tại nhà mày, có ai quan tâm hỏi han đâu, sao lần này rộn thế ?

Thảo Uyên nghiêm nghị nạt :

- Nói ! Tôi hôm qua mày ở đâu ?

Nằm vật ra giường Nghi đáp gọn lỏn :

- Ở nhà Vũ.

Uyên kêu lên ngạc nhiên :

- Sao kỳ vậy ? Say rượu mà biết tìm đến nhà anh ta.

- Vũ đưa tao về . Trời mưa to quá, quần áo ướt hết tron...

Uyên lơ mắt nhìn :

- Chỉ có hai... đũa trong nhà tới sáng ?

- Ủ ! Và tao thì... xin quắc cần câu.

- Trời đất ! Mày đúng là điên . Vũ là người tốt , tao tin không có gì xảy ra , nhưng mày làm thế sẽ bị coi thường.

Nghi nhún vai :

- Biết làm sao hơn ! Sáng nay anh ta bỏ đi mất , có thể vì khinh thường , cũng có thể sợ tao ngại.

- Nhưng tại sao lại đi uống rượu ? Vũ rủ mày, hay mày rủ ông ấy ?

- Tình cờ tao gặp trong party . Mà thôi , mày đừng hỏi nữa ! Mẹ hay anh Kiên có gọi điện cứ bảo không biết tao ở đâu . Tao muốn được yên.

Thảo Uyên chắc lưỡi bỏ ra ngoài . Nghi nằm co ro một mình, cô không ngủ được mà cứ mơ màng màng rất khó chịu . Trong lúc chập chờn , Nghi thấy ba mình , anh Kha và ông Dương dang tay cản đường cô đi . Cô chạy lung tung la khản tiếng nhưng vẫn bị dồn vào đường cùng . Nghi hét to khi bàn tay chuôi mẫn của ông Dương chộp vào vai mình...

- Nghi... dậy đi ! Anh Kiên tìm kìa.

Nhóm người lên , Nghi lơ lảo hỏi :

- Ai tìm ?

Thảo Uyên nhăn nhó :

- Anh Kiên . Xin lỗi , tao không nói dối được.

Đông Nghi uể oải bước xuống nhà sau , cô vỗ nước vào mặt cho tỉnh táo rồi đi ra phòng khách.

Trên xa lông, Kiên nhấp nhòm không yên . Vừa thấy Nghi , anh đã hỏi ngay :

- Em không sao chứ ?

Nghi gượng cười :

- Không . Ba kêu anh đi tìm em à ?

- Đâu có ! Đêm qua, ba gọi điện mấy lần hỏi em đã về chưa làm mẹ lo . Tới sáng, ba lại gọi tiếp , mẹ hỏi chuyện gì , ông làm thinh . Mẹ điện cho thằng Kha , nó vòng vo nói trong buổi chiều đái, em uống nhiều rượu rồi quậy , ba vừa rầy hai ba câu đã bỏ đi mất làm ông quê mặt với bạn bè khách khứa.

Đông Nghi nhếch môi :

- Anh tin lời ông Kha không ?

Kiên lắc đầu :

- Không tin . Nhưng thật ra em đã làm trò quái gì suốt đêm qua?

Nghi tức tối oà lên khoc" rồi kể cho Kiên nghe đầu đuôi câu chuyện.

Mặt tái xanh vì giận :

- Đúng là... là... Hừ ! Không lẽ tao buột miệng chửi thề dù trong lòng rất muốn thế. Tao dám chắc thằng Kha làm cố vấn cho ba trong chuyện này . Lương tâm của ông và nó nằm ở đâu kia ?

Nghi nhăn nhó :

- Anh đừng la nữa , được không ? Thảo Uyên chẳng biết gì hết.

Kiên hỏi :

- Suốt đêm qua em ở đâu ?

- Ở nhà Vũ.

- Sao không về nhà mình ?

- Em sợ gặp ba.

- Hừm ! Sợ quái gì . Ông bậy mà, phải gặp ông cho ra lẽ . Tao và mẹ không bỏ qua chuyện này đâu . Mà trốn ở đây đâu phải là cách giải quyết tốt.

- Nhưng mà...

Kiên gằn giọng :

- Không nhưng gì hết , tao bảo về là về ngay !

Đông Nghi vùng vằng đứng dậy . Cô về không phải vì sợ tính nóng nảy của Kiên mà vì sợ phiền tới Thảo Uyên.

Không biết khi gặp cô , ba và anh Kha sẽ nói gì đây . Đông Nghi khẽ thở dài. Ngay lúc này cô không biết tin vào đâu khi cuộc sống đã bày trước mắt cô một. thật tế vô cùng nghiệt ngã.

Chương 13

- Hi... Khỏe không Đông Nghi !

Đang dán mũi vào những tựa sách xếp dài dài trên kệ , Nghi vội vàng nhìn lên... Cô thấy Nhân cười tủm tỉm với mình.

Nghi chớp mắt :

- Khỏe, và rất ngạc nhiên khi thấy ông ở đây... lâu ghê mới gặp đó nhe !

Nhân lý sự :

- Đồi là một chuỗi vô tận ngạc nhiên mà , có gì để Nghi xúc động... đây dữ vậy ? Ạ ! Tôi biết rồi , Nghi đang liên tưởng ông Triệu chứ gì ? Ồi dào! Nghĩ chi cho mệt , ông ta không đáng để Nghi buồn đâu.

Đông Nghi liếc một cái thật sắc :

- Nhiều chuyện !

Dứt lời, cô bỏ sang kệ sách khác , Nhân kè kè đi theo :

- Trước đến giờ, tôi chưa hề nói xấu ông anh mình, dù ông ta chả có gì đẹp để tôi khoe Đến bây giờ mọi chuyện đều đã vào đó. Tôi thành thật chúc mừng Nghi , ví có trái tim bằng đá nên không bị Ông dụ ngọt...

Đông Nghi gằn giọng :

- Nói chuyện khác đi!

Nhân gãi ót :

- Ó... Chuyện gì bây giờ ? Đạo này ba tôi và bác Trục... "bai" nhau rồi . Tôi đâu điều tra được gì cho Nghi về bác ấy.

Đông Nghi ngập ngừng:

- Nhưng sao hai người "bai" nhau vậy ?

Nhân bật cười :

- Giả bộ hoài...

- Tôi không biết thật mà.

Cầm một quyển tập truyện ngắn lên, Nhân vừa ngắm nghía vừa lên giọng:

- Nghe người ta đồn rằng , bác Trục chê ngân hàng của ông bố tôi nghèo, không đủ tiền cho bác ấy vay, nên đã bay sang ngân hàng khác.

Đông Nghi vội hỏi :

- Chỉ là đồn thôi . Còn sự thật thế nào ?

Nhân đặt sách vào kệ :

- Sự thật thì công ty của bác Trục mất khả năng chi trả , nên ba tôi không cho bác ấy vay thêm nữa.

Đông Nghi ấp úng :

- Mất khả năng chi trả là... là sao ?

Giọng Nhân thản nhiên :

- Là sắp phá sản là sắp sập tiệm chứ sao ! Nghi học kinh tế mà bày đặt hỏi đố tôi.

Nghi phân bua :

- Tôi không hề biết chuyện này.

- Vậy mà sướng... Í ! Mà số Nghi coi chừng sướng thật đó . Nghe người ta đồn , ông Dương hào phóng lắm.

Đông Nghi lấp bắp tuôn một hơi :

- Hà ! Cái gì ? Ai hào phóng ?

Nhân cười nhẵn nhủ :

- Chậc ! Thì ông Dương giám đốc ngân hàng Thái Dương chớ ai . Nè ! Chồng già ..nó cung dữ lắm . Thật ra , ông cũng còn phong độ chán.

Nghi xanh mặt :

- Nói bậy !

Nhân tỉnh bơ :

- Nghi nhớ lại đi . Từ trước tới giờ Nhân có nói gì trật chưa ?

Đông Nghi liếm môi :

- Nhưng ai đồn vậy ?

- Ông Kha khoe um sùm chớ ai mà đồn . Cũng phải , có... thằng em rể chiến đấu hơn mình mọi mặt , ngu sao không khoe đẽ đẽ bề làm ăn.

Đông Nghi nghe ù cả hai tai . Cô vịn vào kệ sách và nhớ lại lần gặp ba với anh Kha tại nhà.

Lần đó , hai người đồ rịt tội uống rượu rồi quậy của Đông Nghi , và dứt khoát phủ nhận việc "bán" cô cho ông Dương.

Ba Nghi chép miệng than... không ngờ cô hiểu sai ý của Kha và ông , rồi giận dỗi bỏ đi làm suốt đêm hai người lo không ngủ nghe gì được hết.

Lần đó , Nghi chỉ biết ngồi khóc khi anh Kha nhất quyết nói rằng : cô say quá nên đã suy nghĩ lung tung, phát biểu lộn xộn . Chính vì cô đòi về sớm trong khi công việc của ba chưa xong nên Kha mới xin phép ông Dương cho cô về cùng xe . Vì ông ta là chỗ làm ăn lớn với ba, nên Kha cẩn thận dặn dò cô phải lịch sự, lễ phép, không được làm mất lòng ông ta...

Đúng là lưỡi không xương trăm đường lắt léo . Nghe anh Kha... xướng , ba phụ hoa , mẹ và anh Kiên bực lắm , nhưng nào làm gì được hai người , ngoài việc sẽ không cho Đông Nghi đi dự bất cứ tiệc tùng , chiêu đãi nào nữa.

Anh Kiên đã lớn tiếng yêu cầu ba để cô yên . Hôm đó nếu mẹ không can , anh và anh Kha đã có đánh nhau rồi . Nghi không hiểu nổi tại sao hai người giống y nhau , nhưng tánh tình lại đối chọi như trắng và đen . Cả hai đều cùng nằm trong bụng mẹ , sinh ra cùng một lúc , được sống chung từ nhỏ , thế mà một chảnh một . tà rõ rệt . Hai người khác nào nhân vật trong phim được đạo diễn khắc họa để thêm phần gây cần.

Hừ ! Bây giờ cuộn phim đời Nghi bắt đầu gay cần rồi đây.

Chủ nhật vừa rồi , Vũ đến chơi . Vì cô bạn phụ chị Tú nấu cơm, anh Kiên đã nói chuyện với Vũ rất lâu.

Nghi loáng thoáng nghe hai người nói về công ty của ba, hình như có gì đó không ổn, nhưng đến lúc cô hỏi thì ai cũng lảng sang chuyện khác . Nhất định Vũ đã biết công ty của ba mất khả năng chi trả như Nhân vừa nói , nhưng anh giấu cô.

Bây giờ thì rõ rồi.

Ba với anh Kha lợi dụng Nghi để tạo thế trong quan hệ . Đêm đó, ai chả thấy ông Dương và cô cụng ly thân mật , rao lên ông ta là chồng sắp cưới của Nghi , thế nào mà chẳng có người tin.

Tự đứng, người Đông Nghi nóng bừng vì tức c. Cô nuốt nghẹn , nghe giọng Nhân đều đều :

- Phen này ông Triệu hết lên mặt . Ông tay quay lại đeo Nhật Lan và ưng cưới bà ta chỉ vì ông biết công ty của bác Trục đang trên đà trượt dốc . Thời buổi mở cửa , yêu nghĩa là phải biết nói rất tiếc , là phải biết lựa chọn . Suy cho cùng, Đông Nghi còn sành điệu trong cách... chọn hơn Triệu , nên mới vớ được một ngài giám đốc tóc đã ngả sang giai đoạn hói . Trong khi Triệu có phần đầu lấm mười năm nữa cũng là rể giám đốc như bây giờ thôi.

Đông Nghi sùng sộ :

- Ông đừng có đặt điều ! Tôi chả có lựa chọn gì hết.

- Thì có bác Trục và anh Kha chọn giùm . Nhân biết Nghi là đứa con hiếu thảo, nên có trách cứ, chê bai gì đâu.

Xóc lại cái ba lô trên vai , Đông Nghi hậm hực rời tiệm sách , Nhân cứ lẻo đẻo theo sau , giọng châm chọc :

- Chưa chi đã... phớt bạn cũ rồi . Tệ thật ~

Nghi quay phắt lại :

- Ông nói nãy giờ đã mồm chưa ? Làm ơn cho tôi yên.

- Bạn bè cả năm mới gặp , nói dăm ba chuyện , chưa... đã tí nào, sao vội quay mặt làm ngơ...

- Hừ ! Ông chuyên đặt điều , nói bậy , tôi không rảnh để nghe . Còn đi theo lái nhải nữa là tôi... la đó . Anh em nhà ông toàn là thứ dôi như cuội , tôi chán lắm rồi.

Nhân toét mồm :

- Cuối cùng, Nghi cũng để lộ âm ức của mình ra . Nhờ anh Triệu , Nghi mới lên hương làm bà này bà nọ với thiên hạ không "thank you" thì thôi , sao lại... quạu ? Định nhờ Nghi chọn giùm vài cuốn sách để tặng bố . Nhưng thấy... bà ngầu kiêu này, hết dám ! Thôi , chào nghen . Chùng nào dám cưới nhớ mời đó !

Đông Nghi trăn người nhìn Nhân huýt gió bỏ đi , cô ước chi mình và được cái mồm lắm chuyện của hắn . Nhưng không có lửa làm sao có khói . Từ trước tới giờ Nhân nói nhiều thật , nhưng hắn chưa nói sai lần nào . Chắc chắn anh Kha rêu rao chuyện này rồi . Đúng là đốn mạt . Anh có quyền gì mà làm thế !

Nghi bước đi trên khu phố đông người qua lại mua sắm như một kẻ mộng du . Cô hết chịu đựng nổi khi nghĩ tới ba và anh Kha . Hai người hết thuốc chữa rồi , và chắc cái công ty xây dựng của ông cũng sụp thôi.

Ngao ngán, Đông Nghi cứ thả bộ tà tà theo dòng người quanh trung tâm saigon mà không biết sẽ đi tới đâu , mua sắm thứ gì.

Chiều này giáo viên nghỉ, Thảo Uyên chở cô đến nhà sách rồi xách xe đi thăm anh chàng chạy bàn đẹp trai sinh viên Tổng hợp . Hoá ra anh chị đã kết nhau , nhưng con nhỏ giấu tịt. Mãi đến khi tình cờ Nghi ghé vào nhà, thấy anh chàng đang ngồi trong phòng khách, Uyên mới thú thật mọi điều.

Thì ra, chính con nhỏ là người cung cấp lý lịch trích ngang của cô cho Tùng. Anh chàng chạy bàn phục vụ khách hết lòng đã... hé cho Vũ biết tên xuôi tên ngược và nhiều chuyện khác về Nghi . Thế nhưng khi cô hỏi tới Vũ , Tùng lắc đầu không biết , nhưng nhìn vào mắt anh chàng, thì thấy anh ta biết khá nhiều về Vũ.

Vũ từng nói với mẹ Nghi và Kiên là anh đang làm việc cho một công ty tư vấn pháp luật nước ngoài có văn phòng tại SG, nhưng cụ thể làm gì, Nghi chưa bao giờ hỏi tới.

Sau lần thất vọng vì Triệu , Nghi đứng đưng trước những người khác phái . Cô càng sợ đàn ông hơn khi nhớ tới ông Dương. Chính vì vậy những lúc trò chuyện với Vũ, cô luôn thờ ơ, dè dặt và luôn ở thế phòng thủ.

Cô không hiểu mình phòng thủ gì ở anh , khi Vũ luôn đối xử với cô như với một người bạn nhỏ , người em gái.

Vũ rất tế nhị , anh không bao giờ nhắc lại chuyện cô đã ngủ tại nhà mình, cũng không hề nhắc tới Triệu . Điều đặn mỗi tối thứ bảy Vũ ghé thăm cô bằng chiếc xe đò vong cũ kỹ.

Tuần rồi hai người ngồi nghe nhạc từ những đĩa CD Vũ mang tới . Anh ít nói hơn trước nhiều và trầm mặc như đang nghĩ ngợi đâu đâu làm Nghi âm ức chi rằng mình thừa. Nhưng tới lúc anh nhìn mình bằng đôi mắt có lửa, thì Nghi lại hoảng hồn , ngọt ngọt. Cô phải viện cớ lấy thêm nước để đi như chạy vào bếp . Đến khi mang nước trở ra cô lại thấy Vũ vui vẻ nói chuyện với

Kiên.

Thứ bảy vừa qua anh không ghé . Hôm nay mới chiều thứ ba thôi...

Nghi chợt nghe lòng rộn lên chút nhớ mong... Tại sao Vũ không ghé nhỉ ? Hay anh đã chán một pho tượng như cô ?

Chưa bao giờ Nghi hỏi thăm về ba mẹ , gia đình anh. Nghĩ cho cùng dưới mắt Vũ cô đúng là một pho tượng vô tâm, anh chán cũng phải.

Dùng trước quán cà phê quen thuộc , Nghi ngần ngừ rồi đẩy cửa bước vào. Ban` nào cũng có khách ngồi . Cô đang lúng túng thì nghe gọi nhỏ :

- Nghi !

Quay lại, cô thấy Vũ đang cười thật tươi . Anh bước ra kéo ghế cho cô :

- Chiều nay em nghỉ à ?

- Giáo viên nghỉ chớ không phải tôi.

Rồi cô tiếp ngay :

- Gặp anh ở đây thật may.

Vũ hơi nheo mắt :

- Có chuyện gì ha?

Nghi gật đầu , Vũ bật cười :

- Quan trọng không ? Tôi mới vắng một tối thứ bảy mà đã có chuyện rồi !

Đông Nghi im lặng . Vũ hỏi :

- Cà phê nhé !

Cô gật đầu . Vũ chống tay nhìn . Đôi mắt anh lại làm cô bối rối :

- Em nói đi . Chuyện gì vậy ?

Nghi đang hai tay vào nhau :

- Anh biết rõ hiện trạng của công ty ba tôi chứ ?

Vũ gật đầu :

- Tôi có biết.

- Sắp phá sản rồi phải không ?

- Em không lo được chuyện này đâu mà hỏi.

Đông Nghi nhăn mặt :

- Nhưng tôi muốn biết sự thật ra sao.

Vũ trầm ngâm :

- Đúng là công ty của ba em đang gặp khó khăn, nhưng ở mức độ nào, xin lỗi tôi không thể nói được.

- Tại sao ? Với tôi anh cũng giấu nữa à ?

Vũ nhỏ nhẹ :

- Đây là việc sống còn , là danh dự uy tín của rất nhiều người , tôi không cho phép mình nói khi chưa biết chính xác.

Nghi khó chịu :

- Chà ! Anh đúng là người nguyên tắc, khô khan, vậy mà lâu nay tôi tưởng anh tốt lắm!

Vũ cười :

- Nguyên tắc , khô khan đâu phải là xấu . Công việc của tôi đòi hỏi tính nguyên tắc rất cao . Có những bí mật mà với... bà xã , cũng không được phép tiết lộ.

Nghi chép miệng:

- Vậy thì tội nghiệp cho ai là bà xã của anh.

Vũ cho đường vào ly cà phê của Nghi và khuấy nhẹ :

- Có gì đâu mà tội nghiệp . Tôi rất yêu vợ , và nếu chọn công danh sự nghiệp và người yêu , tôi sẽ chọn người yêu . Nhưng không vì lẽ đó mà cô ta lợi dụng tình yêu của tôi để tò mò tọc mạch. Mặt Đông Nghi thối tháo đồ lên, cô áp úng:

- Tôi không tò mò chuyện thiên hạ, tôi chỉ muốn biết chuyện gia đình mình thôi , và tôi cũng không lợi dụng ai hết.

Vũ nói :

- Em đã hiểu lầm ý tôi . Vừa rồi tôi chỉ... phân tích sơ sơ về tính cách của mình thôi mà . Em nhạy cảm quá ! Giữa chúng ta làm gì có tình yêu để lợi dụng nhau chứ !

Nghi cắn môi . Vũ đã vạch ra một ranh giới. Vậy cũng tốt , nhưng cũng chạm tự ái của cô.

Hừm! Tại sao anh lại xọ chuyện nọ sang chuyện kia kỳ vậy ?

Vũ ân cần :

- Nghi uống cafe đi !

Cô lạnh lùng :

- Cám ơn !

- Em vào chờ Uyên và Tùng à ?

- Không ! Tôi vào uống cafe.

Vũ hóm hỉnh :

- Cafe một mình để nhớ về một điều gì đó đã qua ?

Nghi nhún vai :

- Nếu đúng vậy cũng đâu ảnh hưởng tới ai.

- Tôi chỉ ngạc nhiên vì em kêu lên mừng rỡ lúc thấy tôi thôi !

Nghi bĩu môi :

- Và tôi đã thất vọng, vì anh chả đáp ứng được điều tôi đang cần.

Giọng Vũ thản nhiên :

- Tiếc thật ! Nhưng biết nhiều khổ nhiều , nhất là biết những chuyện vượt ngoài khả năng của mình.

Đông Nghi xoay xoay tách cafe :

- Nếu ba đang thiếu vốn, chỉ cần huy động thêm vốn là được chứ gì ?

- Nhưng huy động bằng cách nào đây ?

- Tôi không biết.

Vũ nói :

- Tới lúc này thì khó có ngân hàng nào chịu cho ba em vay lắm.

Nghi lờ lửng:

- Ít ra cũng còn ngân hàng Th"ai Dương.

Vũ nhíu mày :

- Em nghĩ gì vậy ?

- Không... Tôi chỉ nói đùa thôi mà !

Nghi nhấp một ngụm cafe nhỏ :

- Hôm dự chiều dài tôi nghe ông Dương hứa sẽ cho ba tôi vay vài ba tỷ.

- Trong đêm đó, tôi cũng nghe nhiều người xì xầm em sẽ là vợ của ông . Nhưng tôi không tin vì tôi rõ con người đó quá.

Đông Nghi hỏi ngay :

- Anh biết gì về ông ?

Vũ nói :

- Một người thích hứa hẹn ngang với thích các cô gái trẻ...

- Tôi tin sẽ mượn được tiền giúp ba mình.

Vũ khẽ lắc đầu :

- Em nghĩ thế là làm . Ông Dương là con cáo già trong thương trường , cái ông ta thu vào bao giờ cũng giá trị hơn đồng tiền phải bỏ ra . Xin lỗi... nếu bỏ ra vài ba tỷ để có được em, ông ta không đại đâu . Dù dạo này anh Kha luôn chứng tỏ cho giới làm ăn thấy giữa gia đình em và ông Dương có sợi dây liên hệ thân tình, nhưng chẳng nhằm gì . Em nên bỏ suy nghĩ sẽ mượn được tiền giúp ba , chỉ hại thân mà chẳng thu kết quả như ý muốn.

Đông Nghi gượng gạo cười . Vậy là rõ rồi ! Anh Kha đã đem cô rao bán. Nhân nói không sai .

Vũ cũng biết việc này nhưng không hề hé môi . Anh sợ cô buồn hay im lặng vì khinh bỉ.

Giọng Vũ lại trầm trầm:

- Tôi chiêu đãi đó , nếu không bỏ đi với tôi , em đã trở thành hoàng hậu trong nhất dạ đế vương của ông Dương. Ông ta chỉ qua một đêm thôi . Ba Nghi định tặng con gái cho ông Dương để trả ơn khoảng đờ được cho vay ấy , nhưng không có em nên đích thân Kha phải đôn đáo tìm cho ra một cô gái khác, dù hợp đồng bạc tỷ ấy đã bị hủy.

Nghi kêu lên :

- Sao anh biết ?

- Để làm gì ? Anh nói đi ! Đó là công việc của một luật sư tư vấn à ?

Vũ xua tay :

- Không ! Tôi tìm hiểu vì có liên quan tới em.

Đông Nghi nhếch môi :

- Và anh đã thất vọng vì gia đình tôi quá tồi tệ ?

Vũ nhìn Nghi dăm dăm :

- Gia đình ai cũng có buồn vui, khổ , sướng riêng . Tại sao tôi phải thất vọng hay k' y vọng vào đó khi người tôi thật sự quan tâm là em , một nạn nhân cần được thông cảm.

Mím môi lại, Nghi xằng giọng:

- Tôi không cần được thông cảm.

- Khi đã đứng vững sau một cú sốc ai cũng nói thế . Nhưng nếu đau khổ nhất, ta nhìn quanh toàn gặp những bộ mặt dửng dưng, chắc ta lại không đứng lên được để hát hăm mắng lại cuộc đời.

Đông Nghi bĩu môi :

- Anh đang kể công với... người ta chắc ?

- Đâu có! Tôi chỉ đang nhớ về mình, về gia đình cũng đầy bi kịch của mình.

- Tôi nghe Triệu nói trước đây gia đình anh cũng thuộc hàng... danh gia vọng tộc nhưng... biết anh lâu rồi , tôi vẫn chưa bao giờ nghe anh nhắc đến gia đình. Sao anh giấu kỹ vậy ?

Vũ nhíp nhíp tay lên bàn :

- Gia đình tôi không sống ở đây . Họ định cư ở Mỹ . Nhưng qua bên cũng chẳng ai ở với ai . Ba tôi đã mất rồi . Anh em mỗi người một. bang , lâu lắm mới gặp lại một lần.

Nghi tò mò :

- Sao anh lại ở đây ?

Vũ lơ lửng:

- Vì tôi thích.

- Một mình anh không buồn sao ?

- Buồn chứ , nhưng không phiền lắm . Tránh đi buồn phiền quả là vô trách nhiệm, nhưng nhìn nó không giải quyết được gì , thà trốn đi để an tâm làm những việc khác còn tốt hơn.

Đông Nghi dò dẫm :

- Vậy gia đình anh đi hết chỉ còn anh ở lại ?

Vũ cười buồn :

- Không phải tôi ở lại mà trở về...

- Ủa ! Anh là Việt Kiều à ?

Nghi lắc đầu thật nhanh :

- Tôi hơi bất ngờ vì anh giấu mình kỹ quá !

Vũ thản nhiên :

- Tôi luôn sống hồn nhiên thành thật và chẳng giấu ai về mình, chỉ có người khác vô tình, hơi hợt quá nên không hiểu về tôi thôi.

Đông Nghi chớp mắt :

- Trông anh chẳng giống Việt Kiều tí nào.

Vũ mỉm cười :

- Làm sao mới giống Việt Kiều ? Phải mặc quần soọc , đeo ví ở giày nịt , quen uống Whisky, quen ăn hamburger hơn uống trà đá và ăn phở bò à ?

- Ý tôi không phải vậy.

Vũ gật gù :

- Tôi hiểu . Có một cô bé từng hỏi tôi sao trông bình dân, giản dị quá . Thoạt đầu , tôi tưởng mình được khen, dần dà mới hiểu người ta chê mình ngheò... Việt Kiều dỏm . Nhưng nhờ dỏm như thế , tôi mới hòa mình mau chóng vào nơi tôi đã ra đi cách đây bảy năm.

- Thành phố này có gì ràng buộc anh ?

Vũ khoát tay :

- Không có gì cả . Tại tôi ràng buộc tôi thôi . Với lại , nghề tôi đang theo , ở đây người ta cần hơn ở Mỹ mà.

Nghi hỏi :

- Thường anh tư vấn ở vấn đề gì ?

- Nhiều thứ lắm, nhưng chưa khi nào tư vấn cho tình yêu hôn nhân hết.

Đông Nghi ngạc nhiên :

- Ủa ! Có... loại này nữa sao ?

Vũ bật cười :

- Nếu em cần , tôi sẵn sàng.

Xụ mặt xuống, Nghi lầu bàu :

- Tôi đang cần cái khác kia.

Vũ xoa cằm :

- Sáng nay tôi vừa nhận được một tin có thể là tin vịt , nhưng đáng chú ý...

Đông Nghi buột miệng:

- Tin về công ty của ba tôi phải không ?

- Người ta sẽ kiểm tra toàn diện để lập hồ sơ truy tố...

Đông Nghi tái mặt :

- Thật không ?

Vũ khe khẽ gật đầu . Nghi đứng dậy :

- Tôi phải cho ba hay...

Anh nắm tay cô kéo lại :

- Có lẽ bác Trực đã biết rồi . Em không nên xúc động.

Thần thờ ngòì xuống , Nghi tím tái :

- Nếu tôi đó tôi đừng ích kỷ bỏ trốn, có lẽ ông Dương cho ba tôi vay năm tỷ . Với số tiền ấy ông đâu bị hụt vốn đến mức phải kiểm tra như vậy.

Vũ nhìn cô bằng cặp mắt đầy thương cảm . Anh xót xa nói :

- Với năm tỷ , ba em đâu xoay xở được gì.

Nghi trố mắt :

- Năm tỷ mà... mà không đủ ? Anh đùa hoài ! Như vậy là bao nhiêu mới đủ ?

Vũ trầm giọng:

- Đừng đề cập tới chuyện này nữa , tôi không thể nói được !

Đông Nghi nhếch môi :

- Anh kín miệng như vậy thì giữ tôi lại làm gì . Hừ! Cứ tưởng anh tốt , nào ngờ tôi đã làm.

Dứt lời, cô hầm hầm đứng dậy đi như chạy ra cửa . Vũ định ngăn Nghi lại nhưng rồi anh ngồi yên.

Với Đông Nghi, số tiền năm tỷ quả là quá lớn , nên cô bé đâu thể tin rằng ba mình đã mắc nợ tới con số mấy chục tỷ . Nếu anh cho cô biết sự thật, Nghi sẽ bị choáng ngay . Thà cứ để cô tự tìm hiểu từ người thân của mình, vẫn tốt hơn nghe được từ chính anh.

Vũ buồn bã nhìn ly cafe còn đầy của Đông Nghi . Với anh, cô bé vẫn là ảo ảnh không nắm bắt được , nhưng cứ chi phối tâm trí làm anh phải nhớ nhung, nghĩ tới hoài.

Điều anh khổ sở nhất là dường như Nghi không mấy may nhớ tới anh , như anh từng khổ sở khi không gặp cô . Thỉnh thoảng tới thăm được ngồi bên Nghi, được lặng lẽ nhìn cô và nghe cô kể những chuyện nghịch ngợm ở trường, là niềm vui lớn của anh . Để đến khi đạp xe ra về , anh chán nản nhớ tới ngôi nhà tiện nghi nhưng lạnh tanh của mình.

Đối diện với máy tính, với những con số, phải thảo những hợp đồng làm ăn , những văn bản đầy đủ, đúng luật đã làm Vũ trở nên già nua trước tuổi và dè dặt quá đáng với cô gái mình yêu.

Anh không muốn lời tỏ tình của mình bị rơi tận nơi nào . Anh muốn khi nói yêu , Nghi sẽ chấp nhận . Nhưng biết tới chừng nào lời yêu thương ấy mới được anh nói lên, khi hiện giờ giữa hai người vẫn có một hàng rào vô hình ngăn cách ?

Tùng vẫn bảo với Vũ "Nhất cự ly , nhì tốc độ " . Anh đâu phải hạng nhất gái , sao với Đông Nghi anh vẫn ngại ngần kìa ? Đã vậy , vừa rồi anh lại nói với cô bé... giữa hai người làm gì có tình yêu...

Vũ tự dối lòng vì lý do gì ? Có phải anh lo trong trái tim Nghi , hình bóng Triệu vẫn ngự trị không? Nếu thế, anh cần tìm kiếm cách giúp cô bé quên đi chứ.

Hăm hở với điều vừa nghĩ, Vũ bung tách cafe lên uống cạn.

Chương 14

Để cái vali xuống đất thật mạnh, Kha xoa tay nói :

- Con Nghi dọn vào ở chung với mẹ chừa phòng này cho tao.

Nghi kêu lên :

- Vẫn còn cái phòng nhỏ sau bếp, sao lại giành của em ?

Kha cau có :

- Chỗ đó tối thui , ai mà ở !

Nghi khoanh tay:

- Những nơi tắm tôi mới hợp với anh. Em không đi đâu hết !

Kha lừ mắt :

- Mày ngon thật !

Bà Tiên mệt mỏi nói :

- Dọn vào phòng mẹ đi Nghi Dầu sao nó cũng là anh con mà.

Đông Nghi cao giọng:

- Đúng là anh, nhưng có cơ hội ảnh sẵn sàng bán đứng con. Muốn gì cũng phải nhỏ nhẹ thương lượng đàng hoàng chứ . Có giỏi đòi ở phòng anh Kiên ấy.

Chỉ tay vào mặt Nghi, Kha cười gằn:

- Đừng thấy thằng này thối thế rồi hỗn nhè . Tao chỉ ở tạm đây thôi , mười bữa nửa tháng tao lại có tiền, có nhà khác. Lúc ấy mày biết tay !

Đông Nghi bĩu môi hất mặt ra sân . Đã đến lúc này mà Kha vẫn con` xác xược dễ ghét . Công ty của ba cô vừa bị đình chỉ hoạt động và đang chịu kiểm tra toàn diện . Ngôi nhà năm sáu trăm triệu ở An Phú bị niêm phong, ông bị cách chức giám đốc và có lẽ sẽ ra hầu tòa một ngày không xa.

Ngoại trừ cô đón nhận tin này với hai hàng nước mắt , mẹ và anh Kiên vẫn dửng dưng như nghe chuyện của người dưng. Đến khi biết ba đang nợ tới hai chục tỷ , tự nhiên Đông Nghi thấy lòng đầy cay đắng. Cô không trách mẹ và Kiên nhẫn tâm nữa, trái lại Nghi cứ bị ám ảnh mãi bởi số nợ đó . Có phải ba đã lãng phí, tham ô , cố ý làm sai , trốn thuế như lời Vũ nói với mẹ đêm qua không ? Nếu đúng thế chắc ông phải ngồi tù.

Ông đã làm gì với số tiền khổng lồ ấy? Chắc chỉ anh Kha biết . Hai người vung vít tiêu xài, có nghĩ chi tới người thân , bây giờ ngã ngựa quay về nhà còn làm phách . Nhớ tới thái độ của Kha trong đêm dự tiệc chiêu đãi, Nghi nổi nóng. Cô lầm lì đứng dậy :

- Trong nhà này, anh chả có tư cách gì hết kể cả tư cách làm anh . Thử đụng tới tôi xem ! Bộ mặt của anh đã lộ ra sau cái đêm dự tiệc đứng quái quỷ ấy rồi . Với tôi, anh là người dưng kẻ lạ, tôi nhường phòng chẳng qua vì thương mẹ thôi.

Dứt lời , cô bỏ ra sân ngồi xuống bậc thềm trước cửa , lòng tức anh ách khi thấy mẹ tự tay xách vali của anh Kha vào phòng.

Hừ! Cần gì mẹ phải làm thế cho ông ta lên mặt . Ông là... đại bất hiếu tử kia mà, bộ mẹ đã quên và tha thứ chuyện trước đó rồi sao ? Lẽ ra lúc này phải ở với ba để lo lắng, an ủi ông thì Kha lại trở về nhà . Ảnh đúng là người không xài được.

Nghi mím môi ném hòn sỏi nhỏ vào vách rồi đứng dậy mở cổng cho Kiên.

Vọt chiếc Citi vào sân, Kiên cau mày khi thấy chiếc Dream của Kha . Anh hỏi trống :

- Nó về làm chi vậy ?

Nghi bĩu môi :

- Ông xin về đây ở với giọng điệu phách lối thấy ghét !

- Ý mẹ thế nào ?

Nghi xu mặt :

- Mẹ đang dọn phòng em cho ổng.

Kiên nghiên răng:

- Hừm ! Đâu dễ dàng như vậy được . Trước kia nó một hai xúi ba bán nhà cũ để mẹ và mình tới đây mà. Chỗ này đâu phải của nó.

Đông Nghi chắc lưỡi :

- Mẹ bảo dù sao cũng là anh em. Anh nghĩ mẹ đành bỏ ổng sao ?

- Mẹ quên nó từng bán đứng mình rồi à ! Tao dứt khoát phải tống nó đi.

- Làm vậy chỉ tổ cho thiên hạ cười.

Kiên gằn giọng:

- Dur luận là cái thá gì ? Đạo này tao quen chịu búa rìu của thiên hạ rồi.

Dứt lời , anh hầm hầm bước vào trong. Kha vẫn ngồi chễm chệ trên xa lông , mặt tỉnh queo như không nhìn thấy Kiên.

Anh nóng nảy quát :

- Ở đây không có chỗ cho mày.

Kha rờ cằm :

- Mẹ không đuổi tao thì thôi , mày lấy quyền gì để nói vậy ?

Bà Tiên nhỏ nhẹ :

- Thôi Kiên ! Xảy ra nhiều chuyện như vậy, con muốn nó đi đâu nữa.

Kiên gất lên :

- Lúc này nó phải ở ké ba chứ !

Kha cộc cằn :

- Ông trốn đâu mất, tao không tìm được làm sao mà ở ké với ở gần.

- Hừm ! Chớ không phải mày sợ liên lụy à ? Dầu gì cũng là thơ ký riêng mà.

Kha nhún vai :

- Thơ ký riêng gì cái thằng tao ! Chẳng qua lâu nay theo xách cặp cho ông già thôi , có xơ múi chút nào đâu mà để sợ liên lụy.

Kiên chống nạnh :

- Hừ! Con người mày lúc nào cũng trơn trượt như lươn . Nếu có lợi, tao chắc mày sẵn sàng khai xâu ông già.

Kha đứng dậy nói với bà Tiên :

- Con về phòng đây !

Kiên bất bình nhìn theo :

- Tự nhiên bắt con Nghi ở chung với mẹ . Rồi mẹ sẽ hối hận vì quá dễ dãi với thằng khốn ấy.

Bà Tiên thở dài :

- Nó cũng là con như tụi bây. Mẹ không làm khác được.

Rồi bà ngáp ngừng:

- Đã biết chỗ ba ở chưa ?

Kiên ngao ngán lắc đầu :

- Thằng Kha còn không biết , làm sao con biết được . Nhưng Vũ hứa sẽ nhờ người tìm giúp.

Đông Nghi kêu lên :

- Sao lại lòi anh ta vào chuyện này ?

- Hấn tự nguyện chớ ai mà lòi.

Nghi lầm bầm :

- Việt Kiều về nước biết quái gì mà đi tìm người.

Kiên nói :

- Coi cô em có thành kiến với Vũ. Hấn khá lắm đó.

Xóc lại chồng báo trên bàn , Nghi bĩu môi :

- Đàn ông gì cẩn thận từng chút như đàn bà. Ai lấy phải Vũ, suốt đời chắc khổ vì những nguyên tắc khô khan cứng nhắc, cũng như tính tình quá kim chỉ của hấn.

- Điều này chưa chắc đúng . Con gái khổ vì những tay ba hoa, mồm mép ngọt ngào, nhưng thực chất không có bản lĩnh , thiếu tự lập . Bộ em chưa rút kinh nghiệm từ Triệu à !

Mặt Nghi tái đi :

- Anh nói hơi nhiều rồi đó !

Kiên nhấn mạnh :

- Đôi lúc phải nói nhiều, nói dai, người khác mới hiểu.

- Xin lỗi ! Em không phải hạng người cần nghe những lời của anh.

Bà Tiên kêu lên :

- Anh em tụi bây sao vậy ? Cứ xáp vào là có chuyện . Hết đũa này tới đũa kia . Mệt quá !

Bà rút một điếu thuốc, châm lửa rít liên tục mấy hơi rồi bỏ đi vào phòng. Kiên chậm rãi bước lên lầu . Đông Nghi cũng lấy cho mình một điếu rồi trở ra sân với hộp quẹt diêm.

Đạo này những lúc quá buồn , cô cũng tự phép mình hút một điếu . Chưa ghiền nhưng đã hơi quen tay... Những lúc cô đơn như vậy , Nghi thèm có người ở cạnh để động viên, nhưng ngoài những sợi khói dật dờ ra , làm gì có ai...

Giờ này chắc Triệu đang cùng Nhật Lan hưởng tuần trăng mật ở Singapore hay Thái Lan gì đó.

Cô hiu hắt cười và tự trách mình ngốc , cứ nhớ mãi tới một người không đáng . Anh Kiên nói đúng .Lẽ ra cô phải rút kinh nghiệm từ Triệu , rồi quên anh ta đi mới phải.

Có tiếng xe dừng trước nhà, Nghi nhìn ra và thấy Vũ . Hôm nay anh không đi xe đạp nữa mà chạy chiếc Dream màu đen.

Rất tự nhiên Vũ đẩy cửa bước vào và ngồi xuống tam cấp bên Nghi.

- Sao lại ngồi đây cô bé ?

Nghi hững hờ :

- Buồn quá !

Dịu dàng lấy điếu thuốc trên tay Nghi , Vũ nói :

- Có buồn cách mấy cũng không nên cầm thứ này. Đã một lần tôi dẫn lòng để em hút hai điếu rồi , lần này thì không đâu.

Cơ chân lại tựa cằm trên đầu gối , Nghi trầm giọng :

- Cám ơn ! Ít ra tôi cũng còn được một người quan tâm . Nếu anh không tới , chắc tôi sẽ đốt hết cả gói mà chả ai thèm ngăn.

Vũ gắn điếu thuốc lên môi :

- Tôi sẽ hút hết điếu này coi như đốt hết nỗi buồn giùm em.

- Anh biết tôi buồn cái gì sao ?

Vũ tủm tỉm cười :

- Khi gặp thầy bói , họ thường hỏi muốn xem tình duyên hay gia đạo . Tôi không là bốc sĩ nhưng biết em buồn vì cả hai chuyện trên. Đúng chứ !

Đông Nghi lắc đầu :

- Chỉ đúng phân nửa.

- Chà ! Vậy cũng đủ để tôi hành nghề bói toán kiếm thêm tiền chợ rồi.

Đông Nghi nheo mắt :

- Đường như lúc nào anh cũng bận rộn với việc kiếm sống ?

Vũ so vai :

- Đâu có gì xấu ! Tôi quen tự lập từ lâu , nên khi đùa cũng nghĩ tới nó . Chắc em khó chịu.

Nghi vuốt tóc:

- Tôi chỉ ngạc nhiên khi so sánh anh với hai ông anh ở nhà.

Búng cho tàn thuốc rơi xuống , Vũ nói :

- Hai người cũng như tôi thôi . Cụ thể là Kha . Anh tận dụng tất cả mọi thứ trong tầm tay để đạt được mục đích . Đó cũng là một kiểu kiếm sống.

Nghi xoa tay :

- Nhưng cách sống của anh khác hẳn nhiều người.

- Trong đó chắc có cả Triệu ?

Nghi không trả lời. Cô quẹt một que diêm rồi nhìn nó bùng trong bóng tối.

Vũ ngập ngừng :

- Xin lỗi. Tôi vô duyên quá !

Giọng Nghi nhỏ gần như thầm thì :

- Thay vì nhắc tới Triệu , sao anh không nói về bản thân ?

Bất ngờ trước đề nghị của Nghi , Vũ ngập ngừng :

- Tôi có gì đâu để nói.

Môi Nghi cong lên nũng nịu :

- Vậy đừng trách người khác vô tình, không hiểu gì về mình nhé !

Vũ búng tàn thuốc ra xa:

- Nếu thỏa lòng tò mò của người khác vô tình, tôi chẳng đời nò tư... khai lý lịch.

Đông Nghi giận dỗi :

- Anh đã nói thế một lần, bây giờ lại nhắc lại , bộ tôi giống mấy mù đàn bà tò mò tọc mạch lắm sao ? Nếu vậy không đời nào tôi muốn... hiểu về anh nữa.

Thấy Đông Nghi gục đầu vào lòng không thèm nhìn... ai , Vũ chẳng biết phải dỗ bằng cách nào .

Anh tựa mình vào vách ngăn ngơ nhìn mái tóc đỏ dài như dòng suối của Nghi.

Rồi như sực nhớ ra, Vũ cho tay vào túi lấy hai con thiên nga bằng sứ trắng tinh xếp trên nền gạch bông. Anh vỗ về :

- Đừng nhõng nhẽo nữa . Tôi có quà cho em đây... Nhanh lên, không thôi nó... bay mất đó !

Đông Nghi phụng phịu :

- Ai mà cần quà... Đừng có du...

Vũ bồi hồi :

- Thật mà. Tôi đếm tới ba, em không mở mắt ra chúng nó sẽ vỗ cánh bay mất đó . Nào ! Một... hai...

Nghi ngược mắt lên ngó Vũ một cái dài. Anh mỉm cười :

-... Bọn chúng ở ngay chân em ấy.

Đông Nghi cúi xuống và xuýt xoa :

- Trời ơi ! Thấy thương quá !

Cầm hai con thiên nga lên, Nghi nói tiếp :

- Nhỏ xíu hà ! Chắc là dễ vỡ lắm vì bằng sứ trắng.

Cười thật tươi, Nghi ríu rít :

- Tôi sẽ để hai đứa nó trên bàn học ,buồn buồn ngắm chúng cũng vui... Cảm ơn anh nha !

Vũ nheo mắt :

- Chỉ cảm ơn thôi sao ?

Đặt hai con trên lòng bàn tay , Nghi dài giọng :

- Không thêm giận nữa , chịu chưa ?

Vũ vờ vịt :

- Ủa ! Vậy là nãy giờ Nghi giận tôi.

Liếc một cái làm Vũ ngẩn ngơ , Nghi hỏi :

- Chớ không lẽ anh giận tôi ?

- Từ bé đến lớn tôi chưa biết giận ai hết.

Nghi cười cười :

- Thiệt hong đó !

Vũ gật đầu :

- Thật chứ! Với bạn bè, một là chơi được hai là chia tay, giận làm chi cho mệt.

- Còn với người yêu ?

- Tôi chưa giận lần nào. Nhưng nếu có cũng đâu ngoài lệ.

Nghi nghiêng đầu nhìn thiên nga:

- Chà , ghê nhỉ ! Người yêu của anh chắc phải toàn diện , toàn mỹ.

Vũ thản nhiên :

- Không phải đâu . Cô ta có nhiều điểm dễ ghét lắm , chỉ vì tôi quá yêu nên chưa dám giận.

Nghi buốt. miệng :

- Anh Kiên nói ai làm người yêu của anh là phúc ba đời, cũng đúng.

Chăm chú nhìn cô , anh hỏi :

- Thế... em nghĩ sao về nhận xét đó ?

Đông Nghi lắc đầu nhanh như máy rồi nói lảng đi :

- Tôi có biết gì về anh đâu mà nghĩ với ngợi . Nhưng it' ra anh cũng nên giới thiệu về người yêu với anh em nhà tôi, để mọi người còn chiêm ngưỡng chứ.

Vũ từ tốn nói :

- Anh Kiên biết cô ấy mà ! Tôi đâu hề giấu ai người mình yêu.

Tim Đông Nghi chột nhối lên đau buốt , cô ngơ ngàng nhìn Vũ :

- Vậy sao ! Nhưng tôi lại không biết.

Vũ trầm giọng:

- Có dịp tôi sẽ giới thiệu cho em.

Vũ trầm giọng:

- Có dịp tôi sẽ giới thiệu cho em.

Nghi sự lấp sự hụt hẫng của mình một câu hỏi :

- Tối nay anh đến là vì hai con thiên nga này sao ?

- Đúng vậy ! Chúng mong manh quá tôi sợ mình làm vỡ mất . Để trên bàn học của Nghi, chắc an toàn hơn trên bàn làm việc bề bộn của tôi.

Đông Nghi nghe tiếng mình thật lạ :

- Biết chúng dễ vỡ, sao anh lại mua?

- Chẳng hiểu nữa ! Có lẽ tôi muốn thử tính cẩn thận của mình, nên ngoài đôi này ra tôi còn một đôi nữa ở trên bàn. Hy vọng chúng không chết yểu, cũng không xa nhau giữa chừng.

Nhức môi , Nghi nói :

- Anh không đến đổi khô khan như tôi vẫn nghĩ.

Vũ xa xôi :

- Cũng nhờ làm bạn với cô bé như em. Nếu không tôi đã thành lão già 60 khó chịu về mọi thứ.

- Kể cả trong tình yêu sao ?

- May phúc, tình yêu thì không vì cô nàng của tôi cũng trẻ con như em.

Nghi dè dặt:

- Anh định ở lại VN luôn à ?

Vũ nhún vai :

- Điều này còn tùy vào cô ấy. Nghi đoán thử xem người ta có thích đi không ?

- Ai cơ ?

Chắc lười , Vũ cao giọng:

- Cô nàng của tôi.

- Làm sao tôi biết được, khi cả tên tuổi mặt mũi... người ta tôi vẫn mù tịt.

- Ừ nhỉ ! Khi quá yêu tôi cứ tưởng cả trái đất này đều biết về người mình yêu.

Đông Nghi tăng hăng :

- Nói mà không biết ngượng . Đúng là... "phô" !

Vũ cà khịa :

- Bạn bè mà ngượng gì . À , quên nữa ! Tại sao tối nay Nghi ngồi buồn vậy ? Cần tôi... tư vấn không ?

Nghi mệt mỏi lắc đầu ngay lúc Kha từ trong bước ra.

Anh ta cao giọng:

- Sao lại ngồi ngoài hiên kỳ vậy Nghi.

Đông Nghi xụ mặt :

- Ngồi đây cũng được chứ sao ?

Vũ cũng chìa tay ra :

- Anh khỏe không ?

Kha nhíu mày rồi hờ hững nắm tay Vũ "

- Anh là... là... À ! Tôi nhớ rồi , luật sư công ty Vĩnh Thành . Anh quen với Đông Nghi à !

Vũ mỉm cười :

- Vâng.

Kha mai mỉa :

- Chắc con bé không định nhờ anh biện hộ cho ông già tôi chứ ?

Vũ thản nhiên :

- Nếu Đông Nghi nhờ, tôi sẵn sàng.

Kha nói :

- Tôi ổng nặng lắm , chỉ sợ anh cãi không lại số trời thôi.

Vỗ vỗ vào vai Vũ, Kha tỏ vẻ đàn anh :

- Ồ chơi ghen... Nhưng phải vào phòng khách cho đàng hoàng.

Đợi Kha dắt chiếc Dream ra khỏi cổng , Vũ hỏi ngay :

- Nguyên nhân làm em buồn đấy phải không ?

Đông Nghi gượng gạo :

- Sao anh nhận ra ảnh hay vậy ?

Vũ trả lời :

- Giọng nói của Kiên không rít, không lạnh như giọng Kha . Hai anh em là hai thái cực đối chọi về tính cách.

Nghi thở dài :

- Ảnh về đây thế nào cũng có chuyện với anh Kiên . Tôi lo lắm !

Giọng Vũ bần thần :

- Điều bất hạnh nhất trong một gia đình là anh em thù hận , tranh chấp với nhau . Gia đình tôi

cũng rơi vào bất hạnh này.

Nghi chớp mắt :

- Chính vì vậy anh mới trở về lại VN ?

- Gần như thế.

Chống tay dưới cằm , Nghi tròn mắt nhìn Vũ :

- Anh nói đi, tại sao vậy ? Tại sao anh em trong nhà lại không yêu thương nhau, sẵn sàng bán đứng nhau ?

Vũ trầm ngâm :

- Vì xã hội thời nay thay đổi quá nhiều , tôi những tưởng chỉ ở Mỹ mới có chuyện đau lòng này. Ai ngờ khi về nước, lao vào công việc mới hay ở đâu cũng có hạng người sa+?n sàng vì lợi ích cá nhân mà làm điều xấu.

Nghi vụt hỏi :

- Cái xấu đó thể hiện ở gia đình anh ra sao ?

- Nghi muốn biết lắm à ?

Nhìn đôi môi nhếch lên đầy mai mỉa của Vũ , cô bối rối :

- Ô... không ! Nếu anh cho là tôi tò mò thì thôi , mình nói chuyện khác đi.

Vũ khoanh tay trước ngực :

- Tôi không nghĩ rằng em tò mò, nhưng tại sao em muốn biết về tôi ?

Đông Nghi nói :

- Muốn hiểu rõ về người quen, đâu có gì sai phải không ?

Vũ nheo mắt :

- Nhưng em muốn hiểu tôi tới mức độ nào ? Tận tim đò hay tận đáy lòng tôi ?

Đông Nghi chớp mi :

- Điều này còn tùy mức độ thành thật của anh . Nếu là bạn bè, hiểu thấy lòng nhau tốt rồi. Còn trái tim anh đã thuộc về người khác, tôi đâu dám hiểu nữa.

Vũ bật cười :

- Tôi thích cái tính... lém của em lắm ! Chỉ tiếc là... là...

- Tiếc thế nào ?

- Tiếc trái tim tôi đã có chủ.

Đông Nghi gượng gạo ngó lơ ra đường , cô nghe giọng Vũ vang lên :

- Gia đình tôi chỉ có ba anh em trai . Nếu có được cô em gái như Nghi , chắc bố mẹ tôi mừng lắm.

- Chưa hẳn là vậy . Tôi cũng là con gái út duy nhất, nhưng có được cung đâu . Càng lớn mỗi người trong nhà càng khép kín, xa lạ với nhau.

Vũ nhẹ nhàng an ủi :

- Dù sao Nghi vẫn còn anh Kiên và bác gái lo lắng . Qua những biến động lớn tôi nghĩ hai người cũng đang rút vào lớp vỏ của mình như em . Dần dà đâu sẽ vào đó, em lại được thương yêu như xưa... Còn tôi thì không bao giờ... Gia đình tôi đã chia tam xẻ tứ khi sang Mỹ.

- Tại sao vậy ?

Vũ xa xăm :

- Hồi ở VN ,ba tôi là chủ một cơ sở sản xuất hàng mỹ nghệ xuất khẩu khá nổi tiếng . Anh em tôi không phải lo lắng gì ngoài việc ăn học . Đạo ấy ba tôi luôn mơ ước cơ sở của mình ngày càng được phát triển hơn nữa . Ông chú ruột tôi sang Mỹ từ trước giải phóng. Ở bên, ông cũng có một tiệm buôn bán lớn . Chú tôi có ý tốt muốn bảo lãnh gia đình qua bên ấy . Và chúng tôi đã đi với một điều kiện...

Đông Nghi thắc mắc :

- Còn cơ sở ở đây thì sao ? Giao cho nhà nước à ?

Vũ lắc đầu :

- Không ! Gia đình bên vợ của chú còn một người em trai ở lại . Ông ta không thích đi, do đó khi bảo lãnh , thím tôi đã đưa ra một đề nghị : nếu ba tôi đồng ý nhượng lại cơ sở sản xuất mỹ nghệ cho em bà ta, thì sau khi qua Mỹ, thím sẽ thanh toán sòng phẳng số vốn đó để lập nghiệp trên đất Mỹ . Một đề nghị hết sức hấp dẫn phải không ?

Nghi máy móc gật đầu và lắng nghe Vũ nói tiếp :

- Toàn bộ cơ sở lúc ấy nếu tính ra khoảng hai trăm cây vàng , tức độ chừng một trăm ngàn đô , số tiền không phải nhỏ ở Mỹ. Ba tôi vì mê đi và cũng vì cả tin nên đồng ý . Thủ tục kéo dài hơn một năm. Suốt thời gian đó ông vẫn tới cơ sở , nhưng không phải với vai trò giám đốc , ông đến để tận tụy chỉ dẫn người em vợ của chú tôi cách điều hành công việc , quản lý công xưởng và trăm công ngàn thứ linh tinh khác . Cho tới ngày lên máy bay . Năm đó tôi được 18 tuổi , vừa tốt nghiệp phổ thông...

Nhìn bầu trời mênh mông tối , Vũ mơ màng :

- Lúc bé, tôi mê vẽ lắm và luôn tin tưởng lớn lên mình sẽ là một họa sĩ nổi tiếng . Khi vừa sang Mỹ, tôi hào hứng nghĩ rằng sau khi học vẽ ở đây , tôi sẽ nổi tiếng khắp thế giới , tranh tôi bán còn mắc hơn của Picasô hay Van- Gô . Thế nhưng mơ mộng đã vội lụi tàn vì nơi tôi đến cũng là chốn trần gian với đủ thứ bát nháo. Điều tệ hại không lường trước đã xảy ra khi vợ chồng chú tôi trở mặt...

Nghi kêu lên :

- Họ không trả tiền à ?

Vũ thẳng thừng gật đầu :

- Đúng vậy !

- Nhưng tại sao họ... ác thế ?

- Thím tôi bảo trước kia tiệm buôn bán khá lắm , nhưng độ một năm nay ế ẩm quá . Đã lỡ bảo lãnh gia đình nên đành bấm bụng rước qua , chớ hết khả năng giúp đỡ rồi.

Nghi ngao ngán :

- Thật là tàn nhẫn.

Giọng Vũ đều đều :

- Nơi xứ lạ quê người, gia đình tôi lâm vào cảnh khốn cùng. Ba tôi như điên trước bộ mặt béo phệ tráo đến mức vô liêm sỉ của... thằng em trai mà xưa kia chính ông đã nuôi lớn khôn rồi cho đi du học . Từ một ông chủ , sang xứ người thành một gã cu li, ba tôi bỗng thay đổi kinh khủng, ông trở nên lạnh lùng khép kín.

Ngừng một chút với hồi ức, Vũ nói :

- Với mười ngàn đô, chú tôi đưa cho bố thí lần đầu cũng là lần cuối , ba tôi giấu kỹ rồi tuyên bố một câu tựa dao chém...

Nhìn đôi mắt tròn xoe của Nghi, Vũ buồn bã hạ giọng :

- Ông bảo : từ giờ trở đi mạnh ai nấy lo thân , ông không còn trách nhiệm nữa.

Ngồi thẳng người lên , Đông Nghi hỏi :

- Vậy anh làm sao sống được ?

- Vậy làm sao anh sống được ?

- Thì cũng phải sống chứ . Có điều sống không ngon lành như lúc ở VN. Bây giờ kể lại hết những việc tôi đã làm e trời sáng mắt , nhưng đúng là nghĩ lại thấy hãi hùng. Ba tôi nhờ gặp được người bạn thân nên được giúp đỡ. Ông vào làm trong một phân xưởng dệt, phụ trách khâu tạo mẫu. Vốn là họa sĩ nên ông nắm bắt công việc rất nhanh. Đất Mỹ thực dụng đã dạy ông cách

xoay sở để mau làm giàu . Với mười ngàn đô uất hận, ông đi hùn hạp với một bà góa mở một tiệm thời trang . Nói là thời trang nhưng thật ra chỉ là một cửa hàng quần áo cũ, kiểu như hàng sida bên nước mình. Ông bỏ luôn mẹ tôi để tới với bà góa đó . Dần dà, ông thành ông chủ . Với tài biến hóa của mình cộng với lương tâm đã chết , ông sang đoạt cửa hiệu , tống bà góa lúc này bỗng trônên ngớ ngẩn ngẩn ngẩn vào viện dưỡng lão và rước mẹ con tôi về ở cùng.

- Nhưng bác trai đã... đã làm cách nào để... biến của... người ta thành của mình ?

Vũ nhếch môi :

- Ở VN, người ta sẽ nghĩ rằng ba tôi đã bỏ bùa mê cho bà góa ấy . Nhưng theo tôi , ông đã làm mềm lòng bà ta bằng những lời thăm thì đầy mật ngọt của một con cáo già. Bà ta vì cả tin đã giao hết tài sản cho người tình. Thế là xong một vở bi kịch.

Đông Nghi có vẻ ngỡ ngàng:

- Sao có người dễ tin đến thế ?

- Vì bà ta yêu thật. Ở lứa tuổi xế chiều , khi yêu người ta thường mù quáng . Ba tôi đã lợi dụng yếu điểm này để đoạt cả tình lẫn tiền từ bà ta.

- Để dàng quá vậy ?

Vũ nhìn Nghi giọng cay đắng:

- Dĩ nhiên là không dễ . Nhưng tôi đâu thể kể hết mọi điều ba mình đã làm như kẻ phạm tội. Trước phiên tòa, dù đích thị Ông là phạm nhân trước tòa án lương tâm.

- Sau đó thì sao ? Lý do gì anh lại học luật mà không học hỏi. hợa ?

- Có lẽ cũng vì lý tưởng . Trước những dối trá, bất công của cuộc đời mà mình là nạn nhân, tôi hết thích vẽ vời nữa . Tôi muốn làm một người hùng vì thiện diệt ác, bên vực lẽ phải.

Hơi mỉm cười , Vũ nói :

- Muốn thế, trước tiên phải diệt điều ác đang diễn ra trong gia đình mình. Nhưng làm sao tôi thực hiện được điều đó , khi mọi người trong nhà cho rằng , việc ba tôi làm nếu so với việc họ lấy cơ sở sản xuất hay mỹ nghệ thì chả thấm vào đâu hết... Sau một thời gian suy nghĩ thật kỹ, tôi không sống chung với gia đình ở New York nữa, tôi được một người Mỹ bảo trợ đưa về Cali . Ở đây, tôi đã vừa đi học vừa đi làm cho đến khi tốt nghiệp đại học luật.

Nghi thắc mắc:

- Còn gia đình anh thì sao?

- Người ta bảo "của thiên trả địa, gieo gió gặt bão " có lẽ đúng . Hai năm đầu làm chủ cửa hàng quần áo, ba tôi nhờ thời đã phát lên . Ông khéo ăn nói nên vay đầu này mượn đầu nợ được thêm một số vốn. Ông biến cửa hàng nghèo nàn ấy thành một tiệm bán quần áo thời trang cao cấp mà anh Hai là phụ tá đắc lực nhất.

Ngập ngừng một chút , Vũ nói tiếp :

- Mâu thuẫn bắt đầu khi anh Ba tôi đòi hưởng quyền lợi nhiều hơn anh hai , trong khi bản thân lại lười biếng, tự phụ , ích kỷ.

Đông Nghi buột miệng :

- Vậy giống hai ông anh tôi rồi.

- Không được ba tôi đồng ý, anh bắt đầu quậy để đòi tiền ăn chơi . Công việc làm ăn cũng xuống dốc từ đó, ba tôi buồn rầu sinh bệnh và mất vì một cơn nhồi máu cơ tim. Hai ông anh xâu xé nhau giành cái cửa hàng ấy đến mức hoá ra thù địch . Cuối cùng phải bán nó đi để chia cho đều.

Đông Nghi ngập ngừng :

- Anh không được gì cả ?

Vũ háp háy mắt :

- Có . Hai ông ấy cho tôi phần tài sản ở VN.

Nghi ngạc nhiên :

- Ủa ! Còn tài sản nào nữa ?

- Thì cái cơ sở mỹ nghệ đấy !

Trợn mắt lên Nghi hỏi :

- Chính vì nó mà anh trở lại VN ?

Vũ bật cười :

- Em nghĩ vậy thật à ?

- Ồ không ! Nhưng mà tại sao họ lại chia cho anh cái không có ?

Giọng Vũ bình thản :

- Vì suốt thời gian ở bên, tôi đâu phụ giúp gì cho ba mình . Không có phần là đúng. Nhưng cũng nhờ ý tưởng độc đáo của hai ông anh, mà tôi suy nghĩ rất nhiều năm về vấn đề này.

- Làm sao lấy lại được chứ ?

- Dĩ nhiên là không lấy lại được rồi . Nhưng lẽ nào... "Thiên vẫn dung gian ? "

Đông Nghi nhăn mặt :

- Tôi không hiểu ý anh...

Vũ hơi tựa lưng vào tường :

- Trở về VN , tôi tìm hiểu và biết cơ sở mỹ nghệ đó đã sang tay người khác , gã em vợ chú tôi đang ngất ngưỡng trên đỉnh cao danh vọng với công việc khác, chức vụ khác.

- Anh đã gặp lại ông ta à ?

Vũ gật đầu :

- Đã gặp và đang tìm hiểu những việc ông ta đang làm.

Đông Nghi tỏ vẻ quan tâm :

- Ông ta đang làm gì vậy ?

- Giám đốc ngân hàng và không lạ gì với em.

Mặt Nghi đỏ ửng lên :

- Ông Dương à ?

Cười nhạt , Vũ nói :

- Lần đó, tôi muốn đánh vỡ mặt lão khi thấy lão rề rà tán tỉnh em . Hừ ! Rồi cũng tới lúc đâu phải vào đó. Chú thím tôi đầu tư không ít vào cái ngân hàng cổ phần lão Dương đang làm giám đốc và rất tin lão ta . Tôi đang chờ xem ngân hàng đó phá sản đây !

- Căn cứ vào đâu mà anh tin ngân hàng ấy sẽ phá sản ?

Hơi ngạo nghễ, Vũ cao giọng:

- Căn cứ vào những tư liệu tôi tìm hiểu qua những khách hàng của ông Dương, cũng là thân chủ của tôi . Thực chất, ông ta đang sa lầy trên đồng tiền của mình vì tội ăn chơi , lãng phí, vốn huy động ngày càng được ít", tiền mặt sẵn có chẳng bao nhiêu nhưng ông ta vẫn xả láng.

Mặt Vũ chột long lên :

- Chỉ cần tung một tin giả , cổ đông sẽ rút tiền ào ào một lúc, ông ta sẽ... chết tươi.

- Đó là cách trả thù của anh sao ?

Vũ nhún vai :

- Tôi không trả thù , nhưng luôn chờ ngày phán xét cuối cùng ấy . Nó sắp tới đó.

Đông Nghi mệt mỏi :

- Tôi quá chán, quá sợ những chuyện như vậy rồi.

- Tôi biết . Nhưng đó là sự thật về tôi , một người tầm thường, cái xấu nhiều hơn cái tốt. Em thất vọng rồi phải không ?

- Lâu rồi, tôi không kỳ vọng vào bất cứ chuyện gì cả , nên với tôi anh vẫn là bạn . Trả lời thế

được chứ ?

Vũ cười :

- Được ngồi bên em, trò chuyện với em, bao giờ về nhà tôi cũng ngủ rất ngon. Nếu có chiêm bao , cũng gặp những giấc mơ đẹp.

- Nhưng tối nay coi chừng gặp ác mộng đó !

- Tại sao ?

Đông Nghi không trả lời . Cô chăm chú ngắm đôi thiên nga trên lòng bàn tay và nói :

- Để tôi rót nước cho anh.

Vũ ngăn lại :

- Không cần đâu . Tôi về bây giờ.

- Sao sớm vậy ?

- Hơn 10 giờ rồi . Mai Nghi còn đi học nữa.

Nghi chớp mắt :

- Anh kể chuyện hấp dẫn quá làm tôi quên cả thời gian . Mai mốt phải kể chuyện anh sống thế nào ở Mỹ đó !

Vũ ậm ừ :

- Nếu em thích nghe.

Giọng Nghi ríu rít"

- Đương nhiên là thích , tôi vốn tò mò mà . Nhưng với anh không đơn thuần chỉ là tò mò.

- Vậy còn thêm gì nữa ?

Đông Nghi nghiêng đầu :

- Đại gì mà nói...

- Vậy đại gì mà kể tiếp...

Dứt lời, anh ngồi nhìn Nghi đăm đăm . Vốn rất sợ đôi mắt nóng bỏng ấy, cô vụt đứng dậy:

- Quên nữa ! Tôi chưa làm xong bài...

Vũ đứng lên theo :

- Tôi biết !

- Làm sao anh biết được ?

- Thì em vừa nói.

Liếc Vũ một cái thật dài , Nghi tủm tủm cười . Đêm chợt sâu lắng vì mùi ngọc lan từ nhà hàng xóm thoảng đưa sang.

Vũ ngân ngữ, luyên tiết :

- Tôi về nhé !

Nghi gật đầu :

- Chúc ngủ ngon và gặp... ác mộng.

- Cám ơn lời chúc độc đáo của em.

Dẫn xe ra cổng, Vũ nheo mắt tinh quái :

- Ngủ ngon và ráng đừng mơ thấy tôi.

Nghi bĩu môi :

- Hồng dám đâu !

Vũ bật cười , anh rõ gà phóng ra đường, lòng tràn đầy hạnh phúc . Anh có nông nổi không khi nghĩ Đông Nghi bắt đầu để ý đến mình . Cô bé đã loại Triệu ra khỏi trái tim rồi sao ? Điều đó cũng có thể , nhưng quan trọng là Vũ có đủ sức chinh phục Nghi hay không ?

Hít một hơi dài đầy chấn phấn , Vũ tăng ga phóng nhanh hơn... Trừ khi Nghi không yêu anh thôi , Vũ thề sẽ vượt qua mọi khó khăn để có được cô bé bằng lòng chân thật của mình.

Chương 15

Thấy Kha hấp tấp bước vào bếp, Tú nhíu mày hỏi trống :

- Ăn cơm không , tôi dọn.

Dường như chả quan tâm đến lời của Tú, Kha đảo mắt một vòng:

- Con Nghi đâu ?

- Ở trong phòng...

Kha chặc lưỡi :

- Hừm ! Sướng quá nhỉ , ba bệnh gần chết mà đâu có lo.

Rồi bỏ mặc Tú ngơ ngác nhìn theo , Kha bươn bả bước tới phòng của bà Tiên. Anh đập cửa:

- Nghi ra bảo coi !

Vẫn không nghe ừ hử, Kha gất lên :

- Ba bệnh liệt giường , mày có đi thăm không thì nói.

Giọng Nghi đầy ngạc nhiên :

- Anh tìm ra ba rồi à ?

- Chặc ! Tao vẫn biết chỗ ông ở , có điều ba không muốn gặp ai hết , tao đâu dám cãi . Bữa nay ba... yếu lắm . Mày tới đó lo cho ba một chút.

- Nhưng ba bệnh gì ?

- Rầu rĩ không chịu ăn uống gì cả , nên suy nhược cơ thể dẫn tới suy nhược thần kinh.

Cửa phòng xịch mở , Nghi cộc lốc :

- Đi !

Kha xãng xái bước ra sân dẫn xe. Nghi trở bàu bép nói với Tú :

- Nếu mẹ có hỏi , chị nói em và ông Kha đi thăm ba . Ông bệnh rồi.

Ngồi phía sau Kha, Nghi làm li chả thêm nói một lời, Kha cũng thế.

Lâu lắm cô mới nghe anh hỏi :

- Mày và thằng nhãi hôm trước quan hệ ra sao ?

- Bạn bè.

- Bạn bè mà cứ lựa chỗ tới ngồi với nhau . Liệu hồn đó ! Con trai đời nay thằng nào cũng đều hết.

- Nhưng đâu phải là hết người tốt.

- Người tốt dĩ nhiên còn, có điều không phải là nó.

- Vậy chắc là anh quá !

Kha làm thinh , Nghi cũng chẳng hề mở miệng . Nghi không hiểu sao Kha thừa biết cô chẳng coi anh ra gì, nhưng anh vẫn khoái lên mặt dạy đời thế.

Tới một ngôi nhà ba tầng nằm cuối đường, Kha dừng lại . Anh đẩy xe vào sân rồi mở khóa cửa trong, giọng ngạc nhiên :

- Ủa ! Ba đâu rồi kia ?

Nghi vội kêu :

- Ba ơi !

Kha càu nhàu :

- Chắc ba lại ra quán nhậu . Đã dặn đừng đi đâu , vẫn không nghe.

Ngồi xuống xa- lông, Nghi rảo mắt nhìn qua và hỏi :

- Nhà ai mà trông sang thế ?

- Một người quen cho ở tạm.

- Thì ra bạn ba vẫn có người tốt.

Kha quát mắt :

- Mà đừng rộng mồm nữa được không ?

Đứng dậy soi pho tượng sứ trở bằng đá trắng để trên tủ , Nghi nói :

- Tôi mừng vì ba còn đi ra quán được , chớ không tới nỗi liệt giường như anh trù.

Kha nhếch môi :

- Ra quán thì được , nhưng lúc về chẳng có người khiêng. Cũng tự mình hại mình thôi!

Nghi mím môi :

- Hừ ! Anh theo ba bao nhiêu năm mà nỡ nói vậy , không sợ trời đánh hả ?

Giọng Kha lạnh tanh :

- Tao chỉ sợ không tiền, không sự nghiệp thôi . Trái đất này hơn 5 tỷ người, trời muốn đánh cũng khó trúng mình lắm.

- Nói vậy thì cứ tiếp tục làm những việc trái lương tâm đi , coi thiên lôi có mắt không.

Kha thoáng cau mày . Anh nhìn đồng hồ rồi bảo :

- Ở đây chờ , tao phải kiểm ống vê . Nhớ đừng đi đâu hay lục lạo , phá phách nhà người ta.

Đợi Kha đi khỏi, Nghi bắt đầu tới dàn CD mở nhạc . Nằm dài trên xa- lông đầu quay ra hướng cửa . Nghi vừa suy nghĩ vãn vợ, vừa nhip nhip chân...

Đạo này cứ vài ba hôm Vũ lại tới, nhưng anh trò chuyện với Kiên nhiều hơn... có lẽ về vấn đề của ba... Theo anh thì công ty của ba bị vỡ nợ vì nhiều nguyên nhân chủ quan cũng có, mà khách quan cũng khá nhiều . Phải đợi công ty kiểm toán làm việc xong mới biết mức độ nợ cụ thể.

Những lúc Vũ bàn bạc với Kiên , trông nghiêm nghị lạnh lùng làm sao . Thấy Nghi anh chỉ cười một cái thật nhạt nhẽo rồi tiếp tục châu đầu vào xấp hồ sơ dày cộm chỉ chỉ trỏ trỏ gì đó.

Khi anh về, cô tới hỏi thăm, Kiên lừ mắt bảo :

- Con nít đừng có tò mò rồi làm hỏng chuyện người lớn , Vũ không thích đâu.

Lẽ nào trong mắt Vũ, cô chỉ là đứa con nít ? Không lý nào . Anh đã có... bồ rồi kìa mà.. Vũ đang thiếu thốn tình cảm gia đình , anh ghé nhà cô chẳng qua cho bớt cô đơn thôi... Điều này cũng không đúng, gia đình cô có hạnh phúc gì đâu để anh vui mỗi lần tới chơi.

Vậy Vũ thân với anh Kiên và cả cô để nhằm mục đích gì ?

Đang chìm trong mớ bòng bong thắc mắc , Nghi bỗng giật mình vì bị vuốt vào má . Cô hốt hoảng mở mắt ra và thấy ông Dương đang quỳ gối kê xa- lông, mắt đờ đẫn nhìn cô trông thật gớm ghiếc.

Nhóm người ngồi bật dậy , Nghi co lại một góc xa- lông, giọng lạc hẳn đi :

- Sao... sao chú lại ở đây ?

- Đây là nhà... anh mà. Trông em nằm thật ngon lành.

- Ba tôi đâu ?

- Làm sao anh biết được ?

- Sao anh Kha bảo ba tôi ở đây ?

- À ! Đó là cách nói của nó . Ngoan anh cưng nào, bé con . Đừng nhắc tới ông già mất vui.

Đông Nghi sợ đến mức tay chân rã rời, cô cố đẩy ông Dương ra :

- Tôi... la bây giờ . Chú đi đi...

Xoa hai bàn tay chuối mẩn vào nhau, ông Dương nói :

- Nhà này cửa kính, lại đang vặn nhạc, em la cỡ nào cũng chả ai nghe. Thằng Kiên có nói em dữ lắm, khổ nỗi anh lại mê loại dữ như em . Nào , la lên đi cưng ! Anh khoái nghe la vô cùng.

Đông Nghi đứng phắt dậy chạy về phía cửa , nhưng ông Dương đã kéo cô lại. Nghi cắn mạnh vào tay ông ta.

Bị đau, gã đàn ông rít lên :

- Con nhãi ranh ! Anh mày nhận của tao một ngàn đô rồi . Mày không thoát khỏi tao đâu.
Vừa nói, ông Dương xô Nghi té ngửa lên xa- lông . Cô chưa kịp la, đã bị... ăn liên tục mấy cái tát tai nổ đom đóm mắt, máu mũi tuôn ròng ròng.

Thừa lúc lão ta đang kéo chiếc áo thun qua ngang đầu , Nghi co chân đạp mạnh vào cái bụng phệ của lão rồi nhào tới tú cầm con sư tử đá lên...

Vừa lồm cồm ngồi dậy , ông Dương vừa nói :

- Cung làm anh muốn điên lên được , không ngờ cung lại cảm giác mạnh như vậy.

Đông Nghi nghe tim đập thình thịch như muốn vỡ tung lồng ngực. Nỗi sợ hãi làm cô mù mẫm đi... Cô không thể bị nhục được !

Ông Dương đang vướng víu cái áo, Nghi đã vội đạp mạnh con sư tử lên lưng lên đầu, lên cổ ông ta .Đến khi thấy máu , cô rưng rùi buông tay đứng tựa vào tường hỏn hển thờ.

Thấy ông ta nằm im trên nền gạch, Nghi chết lặng cả người... Cô lê từng bước tới cửa, tay run bần bật mở khóa nhìn ra đường.

Trời tối rồi, cô đi không muốn nổi , người lão đảo muốn té nhưng cũng ráng xiêu vẹo bước từng bước...

Trời ơi ! Có phải ông ta chết rồi không ? Đông Nghi rùng mình liên tục mấy cái. Chân thấp chân cao, cô đi như người mộng du giữa con phố vắng tanh của những ngôi nhà biệt lập.

Mãi tới lúc đôi chân rã rời, mắt hoa lên, miệng khô đắng, Nghi mới dừng lại và ngờ ngàng nhận ra Vũ đang loay hoay đẩy chiếc xe đạp ra khỏi cửa ngôi nhà trước mặt cô.

Tự nhiên Nghi khuyu xuống khi thấy Vũ ngạc nhiên kêu lên :

- Trời ơi! Chuyện gì vậy Nghi ? Sao lại máu me đầy người thế này ?

Mặc Vũ ôm mình vào lòng vừa lay vừa hỏi . Nghi trả lời trong cơn hoảng loạn :

- Em... đạp chết ông Dương rồi... Ông chết rồi... Trời ơi! Ghê gớm quá !

Đấm tay xuống bàn làm cái bàn gạt tung lên, Kiên nghiêng răng chữi :

- Cái thằng chó đẻ , khôn nạn ! Con mà gặp thì nó biết tay Hùm! Để mẹ tin nó...

Bà Tiên đau đớn :

- Ai mà ngờ nó táng tận lương tâm đến thế.

- Nhất định phải thưa lão già dê ấy ra tòa mới được.

Bà Tiên nói như rên :

- Gia đình này mang tiếng nhiều quá rồi , đừng làm rùm beng lên nữa, tội con Nghi.

- Không lẽ để lão ta phây phây ngoài vòng pháp luật.

- Thằng Vũ nói ông ta bị chấn thương đầu khá nặng , nhưng ngậm mồm cam chịu. Chưa ai biết chuyện , nếu thưa kiện, thằng Kha cũng dính vào. Có hay ho gì chuyện anh bán em ruột chứ.

Tay run run đốt thuốc lá, bà ngập ngừng nói :

- Để con Nghi được yên đi. Tinh thần nó bị tổn thương nặng lắm . May mà có thằng Vũ theo trấn an, vớ về nói mới bình tâm.

Kiên bực dọc đứng dậy :

- Con đi tìm thằng Kha mới được.

Bà Tiên mệt mỏi:

- Tốt hơn hết, con nên đi rước ba về đây. Mẹ muốn lo cho ông trước khi có lệnh bắt.

Kiên chép miệng :

- Con chỉ sợ ba không chịu về.

- Chưa thử làm sao biết được . Trước bao nhiêu chuyện xảy ra, mẹ tin ông đã biết nghĩ lại cũng như mẹ hiện giờ... Nếu ba mẹ không xào xáo, con cái đâu đến nỗi như vậy.

Kiên gật đầu :

- Được rồi , con sẽ đi rước ba.

Nhìn Kiên bươn bả bước ra sân, bà Tiên thở dài. Có ba đứa con, bây giờ kể như còn hai, thằng Kha xem như đồ bỏ đi rồi . Nó cũng được nuôi dưỡng, dạy dỗ giống Kiên và Nghi, nhưng tại sao nó lại khôn nạn đến thế!

Rít một hơi dài, bà lim dim nghe Đông Nghi trách:

- Mẹ lại hút thuốc nữa ?

Bà gượng gạo :

- Mẹ nhạt miệng quá ! Con không nằm nghỉ , ra đây làm gì ?

- Con có bệnh đâu . Nằm hoài một chỗ chắc điên mất.

Dụi thuốc vào gạt tàn , bà Tiên nói :

- Nhưng mặt con còn sung , làm sao đi đâu được . Thằng cha già đó đúng là đốn mạt.

Đông Nghi rùng mình :

- Mẹ đừng nhắc nữa được không ?

Bà Tiên vội vàng xua tay :

- Mẹ không cố ý...

Rồi bà lảng đi :

- Tối nay Vũ có ghé không con ?

Giọng Nghi khô khan:

- Con không biết !

- Ủa ! Nó không nói sao ?

Đông Nghi nhăn nhó :

- Con có là gì đâu mà anh phải nói . Người ta còn dành thời gian cho bồ nữa chứ !

Bà Tiên ngỡ ngàng:

- Có bồ rồi... sao còn tốt với con vậy ?

Nghi nhếch môi cười :

- Biết đâu anh thương hại con không chừng . Mà mẹ thắc mắc làm chi chứ ?

Bà Tiên có vẻ giận :

- Hừ! Không hỏi thì trách không quan tâm , hỏi thì vùng vằng khó chịu . Biết làm sao cho vừa lòng con cái đây !

- Nhưng mẹ hỏi không phải rồi . Vũ...

Nghi đưa tay lên miệng khi thấy dáng anh choán hết khung cửa.

Mím cười thật tươi, anh hỏi :

- Nghi nói xấu gì tôi đó ?

Nghi lắc đầu thật nhanh :

- Đầu có !

Rồi tự nhiên cô buột miệng nói tiếp :

- Tôi bảo với mẹ chắc tối nay anh bạn đi chơi với người yêu...

Vũ nhìn bà Tiên :

- Cháu cũng định thế, nhưng cô ấy không được khỏe. Vội lại, cháu vừa nhận được tin mới nhất về vụ của bác Trực nên tranh thủ tới đây ngay.

Bà Tiên có vẻ hốt hoảng :

- Bác đừng lo Tin vui nhiều hơn buồn... cháu được biết hồ sơ truy tố bác Trực đã làm xong, ngày mai sẽ có lệnh truy tố, nhưng dựa vào tình trạng sức khỏe của bác trai hiện nay, chúng ta có thể xin tại ngoại.

Đông Nghi thất vọng :

- Vậy có gì đâu mà vui.

Vũ điềm đàm nói tiếp :

- Vui ở chỗ những tội danh của bác Trục không đến nỗi làm mình bi quan.

Bà Tiên trầm giọng :

- Sao cháu biết ?

- Theo công ty kiểm toán , công ty của bác Trục đang nợ 15 tỷ chứ không phải tới con số 10.

Trong đó vốn đang kẹt ở các công trình xây dựng khoảng 10 tỷ, thất thoát thâm lạm một tỷ, thua lỗ hai tỷ và lập quỹ đen hai tỷ.

Đông Nghi hỏi :

- Những con số bạc tỷ tròn trịa ấy có nghĩa gì chứ ?

Vũ nói :

- Dĩ nhiên thực tế số tiền... kẹt ở từng mục đã nêu không phải là con số chẵn như vậy . Nhưng cáo trạng của viện kiểm soát sẽ truy tố bác trai các tội phạm tham ô tài sản xã hội. lập quỹ trái phép . Nếu thế thì sẽ không nghiêm trọng.

Bà Tiên nhăn mặt :

- Bác vẫn chưa hiểu hết ý cháu.

Vũ từ tốn giải thích :

- Cháu cháu đã nghiên cứu khá kỹ, tòa chỉ có thể truy tố bác trai tội tham ô một tỷ đồng, còn tội kia không thành lập được đâu.

Đông Nghi lại hỏi :

- Tại sao ?

- Luật hình sự quy định việc lập quỹ trái phép phải gắn liền với việc gây hậu quả nghiêm trọng . Về mặt này bác Trục chưa làm gì để hội đồng xét xử đủ căn cứ để buộc tội. Với tội tham ô còn lại, bác có thể bị tuyên án khoảng hai đến ba năm.

Bà Tiên dè dặt :

- Cháu không chủ quan chứ ?

- Dạ không.

- Nếu biết tin này ông sẽ an tâm.

- Bác trai vẫn còn ở chỗ cũ ?

- Kiên vừa đi rước ông ấy.

Nhìn gương mặt đăm chiêu của mẹ , Nghi cố đoán xem bà đang nghĩ gì ? Có lẽ mẹ đang thắc mắc không hiểu ba đã làm gì với số tiền thất thoát đó. Bà vẫn còn yêu ông nên ghen cũng phải.

Bà Tiên đứng dậy :

- Vũ ngồi chơi với Nghi Bác vào trong một chút.

Bước được vài bước , bà đứng lại ngần ngừ:

- Bác cảm ơn những điều cháu đã làm cho gia đình bác.

Vũ cười :

- Bác đừng bận tâm . Thật ra, cháu có làm gì đâu ạ . Cháu chỉ kể lại những điều mình được nghe thôi mà.

- Nhưng đó là cái không phải ai cũng làm được . Với Đông Nghi cũng thế , cháu rất tốt.

Đợi bà Tiên đi khuất, Vũ cười :

- Mẹ em làm tôi phồng mũi mất !

- Bà nói đâu có sai ? Tôi vẫn nghĩ hoài vẫn chưa ra tại sao anh tốt với gia đình tôi dữ vậy. Để biết được những tin liên quan tới vụ án của ba tôi, chắc hẳn anh tổn không ít" ?

- Em suy nghĩ lung tung mất rồi . Tôi đâu hề dùng tiền để mua tin . Cuộc đời này người tốt còn

nhieu lắm. Tôi tốt với em, sẽ có người khác tốt lại với tôi . Đúng không ?

Nghi âm ừ :

- Bây giờ anh có thể tới thăm... người ta được rồi đó.

Vũ nhíu mày :

- Thăm ai cơ ?

- Cô nàng của anh . Người mà tới bây giờ tôi vẫn chưa được hân hạnh biết mặt, biết tên.

Vũ tựa lưng vào ghế :

- Thăm người yêu là bổn phận và trách nhiệm cao cả nhất của tôi , em đâu cần nhắc. Nhưng hôm nay tôi dan`h cho công việc, cứ để người yêu qua một bên đã.

Nghi trợn tròn mắt :

- Trời ơi ! Hết ý kiến.

- Có người yêu như tôi thật đáng chán phải không ?

Nghi buột miệng :

- Không...

Đỏ bừng mặt trước đôi mắt của Vũ, cô lật đật tiếp :

- Không... Tôi không biết !

Vũ trầm giọng :

- Nhất định là em biết . Cứ nói đi !

Đông Nghi mím môi :

- Tôi chỉ nghĩ nếu yêu , tôi sẽ không chọn người bỏ... bỏ một mình để ngồi với cô gái khác.

Vũ nheo nheo mắt :

- Nhưng ít ra em cũng nên tìm hiểu anh ta ngồi với cô gái đó vì lý do gì chứ ?

- Với lý do gì cũng không thể chấp nhận.

- Chà ! Thế thì khó quá ! Chắc em rút kinh nghiệm từ mối tình với Triệu ?

Đông Nghi lạnh lùng :

- Tôi rút kinh nghiệm từ anh đó.

Vũ đứng dậy :

- Cám ơn em đã nhắc nhở . Tôi phải chạy đi mua bông hồng để tặng... cô nàng ngay lúc này mới được . Vì thật lòng, dù tôi ngồi với bất cứ ai , trong tim vẫn chỉ có một bóng hình. Tôi vốn là người rạch ròi kia mà !

- Chuyện đó ai làm chứng cho anh ?

- Tình yêu của tôi làm chứng cho tôi.

Đông Nghi gượng gạo :

- Tôi xin lỗi đã nói những lời không nên nói . Lẽ ra tôi phải biết anh có lập trường vững chắc.

Giọng Vũ thật vui :

- Chả sao đâu ! Tôi đến chỗ ..cô nàng đây . Chúc Nghi ngủ ngon . Có mơ , ráng... đừng thấy tôi nhé !

Nghi không cười nổi trước câu đùa đã cũ của Vũ . Nước mắt cô lưng tròng khi thấy anh hăng hái dắt xe đạp ra cổng . Có một cái gì tan vỡ trong lòng Nghi Cô gục đầu vào tay thút thít khóc...

Cô yêu Vũ mất rồi và không lừa được chính mình nữa. Đáng lẽ cô phải biết là vô vọng để tránh mặt anh, nhưng cô đã quá yếu đuối cứ bám lấy anh như bám vào một cứu cánh trước những chuyện vừa xảy ra.

Anh vỗ về, an ủi bằng tất cả chân tình, nhưng anh không hề yêu...

Nghi thẫn thờ gạt nước mắt bước về ph`ong khi nghe mẹ thờ dài :

- Sao thằng Kiên đi lâu thế ?

Tiếng xe ngừng trước sân làm Nghi và mẹ vội vã trở ra . Mặt cô lạnh đi khi thấy Kha thủng thỉnh bước vào.

Bà Tiên rít lên :

- Mà còn dám về đây à , thằng trời đánh ?

- Con về lấy đồ đạc rồi đi ngay.

Nhìn Đông Nghi đứng chết sững một chỗ vì cảm lạnh . Kha giả lả :

- Anh không hề có ý xấu nhưng lão Dương đã nói . Anh chờ em tới đó tìm ba thật...

Nghi giận run lên :

- Anh câm đi còn đỡ nhục hơn . Vào lấy gì thì lấy mau, để anh Kiên về tới thì ráng chịu.

Dứt lời, cô chạy vào phòng vùi đầu vô gối . Cái cảm giác tởm lợm lúc bị lão Dương ôm siết vào người lớn vồn trong đầu Nghi Cô biết từ đây cho hết đời, cô không bao giờ tha thứ cho anh mình.

Nằm vật vã trên giường một hồi , cô nghe giọng mẹ nói :

- Nó đi rồi . Mẹ đã bảo nó đừng bao giờ trở về nữa...

Đông Nghi nghe tim đau buốt . Đi hay ở nhằm giải quyết được gì . Chỉ biết rằng ngay lúc này cô thấy mình vô cảm. Tình ruột thịt là thứ thiêng liêng nhất đã bị mất cắp rồi . Cô muốn quên , muốn yêu thương lại Kha như hồi mấy anh em còn nhỏ , chắc không được.

Đâu ai ngược lại dòng thời gian. Đông Nghi cũng không ngoại lệ . Thôi thì cứ để gió cuốn đi như lời một bài hát chiều nào cô đã nghe ngao, khi ngồi sau lưng cho Kha chở.

Chương 16

Đang ngờ ngác tìm chỗ ngồi , Đông Nghi bỗng giật mình khi thấy Triệu . Anh đứng bật dậy lúc đã nhận ra cô . Mắt hai người chạm nhau trong câm lặng.

Nghi khẽ gật đầu chào rồi bước tới góc riêng yêu thích của mình. Đây là lần đầu tiên cô gặp lại anh sau khi Triệu cưới vợ .Sau phút bàng hoàng vì bất ngờ. Nghi đã bình tĩnh lại , cô thấy lòng lạnh tanh không chút cảm xúc.

Vậy mà trước đây Nghi rất sợ khi tưởng tượng lúc vô tình chạm mặt ngoài phố . Thực tế cho thấy anh đã chết trong lòng cô rồi . Giữa hai người là cả một khoảng cách xa lạ. Nghi đứng đung nhìn Triệu ngồi lê loi bên tách cafe . Nét lịch lãm phong nhã một thời cô mê mệt vẫn còn đầy đủ trong cách ăn mặc, cách ngồi hút thuốc và phớt đời nhìn quanh của Triệu , nhưng với Nghi hôm nay anh có vẻ gì quá kịch.

Cô sốt ruột ngó đồng hồ . Chiều nay anh Kiên và Vũ hẹn Nghi ra quán này với mục đích Vũ sẽ giới thiệu người yêu cho anh em cô biết mặt...

Tan học, Nghi vội vã đến đây , nhưng sao chẳng thấy ai hết , đã vậy còn gặp lại... cô nhân. Thật lòng cô không hề mong có cuộc... tái ngộ này , nên cứ vái trời cho Triệu rời khỏi đây. Cô không muốn anh thấy mình lê loi cạnh Vũ và người yêu , can`g không muốn Vũ thương hại khi thấy Triệu ngồi bên kia nhìn cô bằng đôi mắt đùng đùng xa lạ.

Tại sao Nghi vô duyên bạc phận , toàn yêu thầm những người không hề yêu mình? Lẽ ra sau khi đau khổ vì Triệu , cô phải dè dặt thận trọng hơn khi Vũ tìm đến chứ ! Đằng này, thừa biết anh xem mình như em gái, cô vẫn không cưỡng được trái tim.

Tối hôm qua, nghe Vũ nói sẽ giới thiệu người yêu , Đông Nghi muốn rã rời tay chân . Vậy là chút hy vọng mong manh của cô cũng tan tan`h sương khói . Nghi gắng gượng cười đùa nhiều hơn thường ngày , để mẹ , anh Kiên và cả Vũ không thấy nổi huyệt tốt cùng của cô . Đến khi anh về rồi, Nghi vội chui vào phòng rồi mất ráo hoảng vì đau khổ . Suốt đêm không yên, Nghi vật vã cố hình dung ra gương mặt cô gái diễm phúc được Vũ yêu thương bằng tất cả chân tình, nhưng vẫn không thể tưởng tượng được cô gái ấy như thế nào.

Bây giờ sắp biết mặt... người ta rồi, sao Nghi tủi thân dữ vậy kìa.

Chớp mắt, nhìn lên ,cô ngỡ ngàng khi thấy Triệu đứng trước mặt mình.

Giọng anh vẫn ngọt như xưa :

- Anh ngồi xuống được chứ ?

Nghi lạnh lùng:

- Chỉ sợ vợ anh lại làm rùm lên như lần trước thôi.

Triệu thân nhiên kéo ghế:

- Cô ta vẫn còn ở Đà Lạt.

Nghi hơi khiêu khích :

- Vì thế, anh mới rảnh rỗi tới đây nghe nhạc

- Anh vẫn thường đến đây tìm, nhưng không thấy em. Vũ giữ người yêu kỹ quá !

Mặt Nghi nóng lên :

- Anh nói gì kỳ vậy ?

Triệu nhún vai :

- Anh nói rất rõ . Vũ giữ em kỹ quá ! Hai người tính chừng nào dám cưới đây ? Chà ! Thủ tục sang Mỹ của em ít nhất cũng một hai năm . Ráng sang tới bên th`i chẳng còn ai biết em có một ông bố từng ngồi ghế giám đốc.

Đông Nghi chua chát :

- Miệng mồm anh cay độc không thua gì miệng của Nhân. Xin lỗi ! Tôi muốn ngồi một mình.
- Anh không làm phiền em đâu . Nhưng anh muốn biết tại sao ?

Nghi dè dặt :

- Về chuyện gì ?

Tiếng Triệu vang lên thật rõ :

- Anh muốn biết em vội vã quên anh để yêu Vũ vì thật lòng, hay vì hẳn là Việt Kiều có nhiều điều kiện thuận lợi hơn anh về mọi mặt ?
- Tới giờ này anh không có tư cách để hỏi tôi chuyện ấy nữa . Anh lấy vợ , tôi đâu hề thắc mắc vì anh yêu Nhật Lan hay yêu gia tài của cô ấy ?

Triệu mím môi :

- Đúng là anh không yêu Nhật Lan , mà duy nhất chỉ yêu em . Nhưng hôm đó, tai. đây, em và Vũ đã nói những gì, anh còn nhớ rõ lắm mà!

Nghi uất ức :

- Anh... anh đừng giả vờ nữa . Nếu hôm ấy không có Vũ, Nhật Lan đã nhục mạ tôi . Anh thừa biết Vũ... giải vây giùm, vậy mà còn nói ngược.

Triệu nghiêm giọng :

- Anh không nói ngược . Vì sau đó vài hôm đích thân Vũ tới nhà yêu cầu anh đừng làm phiền em nữa. Hẳn còn cho biết" sẽ cưới em một ngày rất gần . Sau đó hai người sang Mỹ.

- Anh bịa chuyện !

- Để làm gì khi anh đã yên bề rồi ?

Nghi áp úng :

- Vũ không hề yêu tôi...

Triệu xua tay :

- Anh không tin.

Mắt Đông Nghi cay cay:

- Ảnh có người yêu rồi.

Hơi chồm về phía Nghi, Triệu thì thầm :

- Vậy tại sao lại nói thế để chia cách chúng ta ? Vũ chưa quên mối hiềm khích giữa anh và nó hỏi còn học chung phổ thông nên tìm cách trả thù à ?

- Vũ không phải hạng người đó.

- Hừ! Vậy nó hạng tồi tệ nào mà đi tranh người yêu của bạn , rồi sau đó bỏ mặc cô ta ? Trời ơi ! Sao hỏi đó anh nông nổi , anh ghen tuông đến mức ngu ngốc không thèm gặp em để hỏi cho ra lẽ vậy kìa.

Đông Nghi hoang mang nhìn gương mặt nhăn nhó khổ sở của Triệu.

Lẽ nào Vũ từng nói thế với anh . Nhưng để làm gì khi Vũ không hề yêu cô . Nếu vì muốn trả thù Triệu , anh sử dụng Nghi như một con bài thì còn nói chi nữa.

Giọng sùng nước, Nghi hỏi :

- Hỏi đó anh và Vũ hiềm khích à ?

Triệu khe khẽ gật đầu :

- Chuyện tình cảm vu vơ thời học trò thôi. Cô gái Vũ từng ký họa hàng tá tranh chân dung lại để ý anh làm nó ôm hận . Không ngờ nó lợi dụng em trả lại anh hận đó mới khổ.

Đông Nghi choáng váng vì những lời Triệu nói . Cố gắng đừng khóc nhưng nước mắt vẫn tuôn dài trên má.

Cô có tội gì, sao hết bị xúc phạm vì chuyện này tới bị tổn thương bởi chuyện khác.

Rốt cuộc người đàn ông cô cho rằng tốt nhất trên đời còn đáng bị nguyên rủa hơn ai hết.

Nghĩ rằng Đông Nghi khóc vì mình, Triệu ân cần đưa tay chùi nước mắt cho cô . giọng anh ta ngọt ngào :

- Em khóc làm anh khổ quá . Nín đi Nghi !

Cúi gằm mặt xuống , cô gượng gạo . :

- Tôi không sao . Chỉ tủi thân một chút khi nghĩ tới phận mình.

Triệu thở dài :

- Cuộc đời một người thăng trầm khó lường trước được lắm . Đọc báo, biết bác Trục chỉ bị xử tù hai năm , anh mừng.

Rồi anh chép miệng :

- Thời buổi này làm ăn đâu phải dễ . Em biết ông Dương giám đốc ngân hàng cổ phần Thái Dương không ?

Mặt Đông Nghi tái xanh, cô ấp úng :

- Không biết ! Anh hỏi chi vậy ?

Giọng hết sức vô tư, Triệu nói :

- À ! Nghe nói ông vừa bị bắt vì tội biển lận với thủ đoạn rút tiền bằng nhiều đợt trên những tài khoản khác nhau.

Đông Nghi lắc đầu :

- Tôi không hiểu vấn đề này.

Triệu giải thích :

- Nghĩa là ông ta chuyển tiền vào tài khoản của đơn vị hoặc doanh nghiệp mở tại ngân hàng của mình, sau đó thông đồng với chủ tài khoản phát hành séc ra kho bạc lãnh tiền . Với cái mảnh này ông ta đã... ăm của các cổ đông chừng sáu bảy tỉ gì đó mới bị phát hiện.

- Ai phát hiện ?

- Anh không biết.

Đông Nghi chợt nhớ tới Vũ. Lẽ nào anh đã trả thù ông Dương ?

Cô thấy ngao ng"an đến tận cùng. Người đàn ông ngồi trước mặt Nghi không còn cho cô cảm xúc nào hết . Người cô chờ đến không còn xứng để chờ nữa...

Anh ta sẽ đến với người yêu hay đến với ai cũng không liên quan tới Nghi Cô mệt mỏi đứng dậy

- Xin lỗi anh, tôi phải về.

Triệu đứng lên theo :

- Mình còn nhiều chuyện chưa nói hết với nhau mà.

Nghi lắc đầu :

- Chúng ta không còn chuyện gì nữa hết . Ngày xưa dễ thương ấy qua rồi , đừng bao giờ gọi lại nữa . Chúc anh tìm được hạnh phúc.

Dứt lời , cô vội vã bước đi. Ra gần tới cửa, cô gặp Tùng.

Anh ta nói :

- Lúc nãy anh Vũ có đến , nhưng thấy Nghi ngồi với... bạn nên ảnh về rồi.

Đông Nghi nhếch môi :

- Vậy sao ? Ảnh đi với ai ?

Tùng trợn mắt :

- Đi một mình chớ với ai nữa . Giờ này chắc ảnh về tới nhà rồi , Nghi ghé thử xem, kéo không kịp đó !

Cô lâm bảm :

- Ghé để làm gì ? Lúc nãy anh tránh mặt là phải rồi .Thật không ngờ...

Mặc cho Tùng ngo ngác nhìn theo , Nghi bước ra cửa lấy xe và phóng về một mạch đến nhà

Thảo Uyên.

Thấy cô , Uyên ngạc nhiên :

- Ủa ! Sao về sớm vậy ? Vũ không tới à ?

Ủ rũ buông mình xuống xa- lông , cô nói :

- Có ! Nhưng về rồi khi thấy tao ngồi với Triệu.

Thảo Uyên nhảy nhồm :

- Cái gì ? Ngồi với Triệu . Mà điên rồi mới... dính lại với lão đầu ấy . Trời ơi! Ông Vũ cũng dở , sao lại bỏ về chứ ?

Đông Nghi bật cười chua chát :

- Mặt mũi nào gặp lại Triệu với ta mà không bỏ về.

Uyên hất hàm :

- Chuyện gì vậy ?

Đông Nghi âm ức kể lại cho Uyên nghe . Con bé kêu lên :

- Mà tin lão ta hơn tin Vũ à ?

Nghi chán nản ôm đầu :

- Bây giờ tao chẳng dám tin ai hết . Tao có làm gì đâu sao toàn bị lừa bởi những người tao thật tình.

Thảo Uyên trầm giọng :

- Chỉ có Triệu nói láo thôi , chớ Vũ đâu có gì . May nghe lời Triệu trách ảnh là bậy lắm . Vũ rất yêu mà.

Đông Nghi cười khan :

- Yêu à ! Mà biết hôm nay Vũ hẹn tao ra quán để làm gì không ?

Thảo Uyên lơ lửng cười :

- Sao lại không ! Giới thiệu với mày người ảnh yêu , đúng chưa ?

Nước mắt rơi xuống , Nghi vạt khóc ngon lành :

- Thật ra ảnh coi tao là con cờ thí , như một trò đùa . Bây giờ tao mới hiểu tại sao đã có bồ rồi nhưng ảnh lại rất tốt , tốt đến mức sẵn đón chăm sóc tao . Thì ra tất cả là để trả thù Triệu . Ảnh làm Triệu hiểu lầm đến mức bỏ tao đi lấy vợ...

- Mà tiếc Triệu à ?

Đông Nghi lắc đầu :

- Tình cảm dành cho Triệu đã chết rồi . Tao không tiếc gì hết , nhưng càng nghĩ càng đau đớn . Tại sao Vũ lại tàn nhẫn với tao như vậy . Dầu không yêu, ảnh vẫn có thể xem tao như em gái hay bạn bè mà. Rốt cuộc , tao chỉ là một phương tiện không hơn không kém.

Thảo Uyên kêu lên :

- Sao lại nghĩ như vậy ? Hãy nhớ tới những việc Vũ đã làm cho mày , cho gia đình . Nếu không yêu , chẳng ai hết lòng hết sức như thế đâu.

Đông Nghi quệt nước mắt :

- Trái tim ảnh đâu còn chỗ nào dành cho tao nữa . Vũ rất rạch ròi, ảnh bảo chỉ duy nhất yêu một người , điều này làm tao càng kính phục ảnh . Nhưng bây giờ hết rồi, tao không bao giờ tha thứ người đã xem mình như con cờ.

Thảo Uyên nhẹ nhàng :

- Vũ xem mày ra sao , tao biết . Tại sao mày không nghĩ người duy nhất ảnh yêu là mình.

Mặt Đông Nghi ngó ra :

- Vậy... vậy cô nàng...

- Cô nàng nào ? Sao mày ngốc thế.

Co hai chân, ngồi thu người lại trên góc xa- lông , Đông Nghi lác đầu lăm bằm :

- Không thể nào là tao . Mà không phải an ủi . Nếu yêu, sao Vũ còn bày đặt giới thiệu bồ cho tao xem mắt.

- Rõ ràng chiều nay anh đến có một mình...

- Điều đó chẳng nói lên được gì. Tao không tin Vũ nữa.

- Nhưng mà lại tin Triệu . Thật điên rồ khi nghĩ anh ta lấy... con vợ giàu xụ đó vì thất tình mà.

Nghi ôm đầu :

- Tao không nghĩ gì hết . Đàn ông nào cũng giả dối như nhau . Tao muốn được yên một. chút.

Thảo Uyên nhún vai :

- Mà sẽ không bao giờ yên nếu vẫn nghi ngờ người mình yêu.

Đông Nghi bướng bỉnh :

- Tao chả yêu ai hết.

Thảo Uyên thản nhiên :

- Tao cũng mong vậy , để mà đỡ khổ . À quên, Nghe đâu tối nay Vũ về Mỹ luôn đó.

Đông Nghi nhòm người dậy :

- Cái gì ?

Giọng Thảo Uyên vẫn chậm rãi :

- Tao nghe Tùng nói Vũ đã hết hợp đồng với công ty đang làm . Chiều nay anh định gặp mà để quyết định sẽ về Mỹ luôn hay còn trở lại.

Đông Nghi vuốt mặt , giọng lạc hẳn :

- Sao tao không biết.

- Bây giờ biết rồi, tới tiền anh?h đi , nếu không sẽ ân hận đấy.

- Tao có là gì của anh đâu...

Thảo Uyên cười cười :

- Sao tự nhiên lại dè dặt kỳ vậy . Bạn bè đưa tiễn nhau là chuyện thường mà. Để tao chở mà đi.

Tao cũng là bạn anh vậy.

Guc. đầu xuống, Nghi yếu ớt :

- Mà đi một mình và cho tao gửi lời...

Uyên xua tay :

- Không đời nào...

Vừa lúc đó có tiếng Dream dừng trước cổng Nghi bật dậy nhìn...

Người bước vào là Tùng.

Anh hơi ngạc nhiên ;

- Ủa ! Nghi ở đây à ! Hèn chi anh Vũ tới nhà tìm nhưng không gặp.

Thảo Uyên hỏi :

- Lúc này Vũ ở đâu ?

- Vẫn còn ở nhà, chưa tới giờ đi mà. Anh nhờ Uyên chuyển cho Nghi lá thư . Tôi đưa luôn ghen !

Nghi nhìn phong thư trắng tinh nằm trên bàn với hàng chữ rần rỏi ghi : "Râu xanh gửi cô bé Đi Nông" rồi ngập ngừng không dám cầm lên.

Thảo Uyên giục :

- Đọc đi, coi anh nói gì.

Thấy Nghi lặng thinh, Uyên kéo Tùng ra sân.

Còn lại một mình, Đông Nghi bâng khuâng vuốt nhẹ phong thư và có cảm giác như trên từng thớ giấy vẫn còn hơi ấm bàn tay Vũ.

Cuối cùng không dẫn được lòng, cô xé thơ ra đọc...

Ngày... tháng...

Nghi yêu dấu !

Khi anh trở lại quán thì em đã đi rồi . Anh gặp Triệu , nghe hẳn kể nhiều điều và biết Nghi rất giận anh, nếu em tin hẳn.

Viết những giòng này, anh không biện minh gì cho mình hết . Đúng là anh từng nói với Triệu : " Anh yêu em" , nhưng không nhằm mục đích như hẳn nghĩ . Mà đơn giản chỉ vì anh yêu em.

Đông Nghi! Chiều này anh tưởng được gặp để nói với em câu nói "yêu" đó . Nhưng khi nhìn thấy Triệu âu yếm lau nước mắt cho em , anh biết nỗi bất hạnh đã xảy ra đến với mình.

Có lẽ em tin Triệu hơn anh, vì từ trước tới giờ anh luôn... khoe với em người anh yêu chỉ duy nhất có một... Anh đã cố tình để em nghĩ rằng cô g"ai đó không phải là em, và bây giờ anh sẽ chết vì trò chơi của mình cộng thêm mồm mép của Triệu.

Nghi yêu dấu

Anh yêu em, mãi mãi và duy nhất mình em, thời gian sẽ trả lời điều đó . Chỉ tiếc rằng anh không còn nhiều thời gian nữa . Bây giờ anh phải đi , nhưng nếu chưa viết những dòng này, anh không chịu nổi. Em có hiểu không và...

Em có yêu anh không ?

Mới sáng nay thôi, anh còn rất tự tin nghĩ là có. Đến khi thấy em ngồi với Triệu , rồi sau đó bỏ về không chờ anh nữa, anh đành nghĩ khác . Anh muốn nói rằng dù em như thế nào anh vẫn mãi yêu em...

Trước khi dán phong thơ lại để ra đi, anh vẫn ao ước được trông thấy em... Nghi à...

Đông Nghi muốn ngắt thở vì những từ "yêu em, yêu em" được Vũ nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong thư.

Cô vụt chạy ra sân hỏi Tùng:

- Mấy giờ máy bay bay ?

Nhìn đồng hồ Tùng kêu lên :

- Khoảng nửa tiếng nữa.

Đông Nghi kêu lên :

- Tôi muốn gặp Vũ.

Tùng ái ngại :

- Chắc không kịp quá ! Từ đây ra sân bay đâu có gần.

Nghi bước tới chiếc Chaly :

- Xa cách mấy tôi cũng đi.

Tùng đứng dậy :

- Để tôi chở Nghi Xe này anh Vũ nhờ tôi đưa lại cho Nghi đó.

- Chi vậy ?

- Ảnh bảo để kỷ niệm...

Đông Nghi sput sùi :

- Tôi đâu cần nó...

Thảo Uyên gắt :

- Có đi thì nhanh lên. Để trễ rồi ân hận...

Ngồi sau lưng Tùng , Nghi luôn miệng hỏi anh chạy nhanh, khiến anh chàng phát cáu :

- Tôi không có bằng lái, Nghi muốn cảnh sát thổi rồi giam luôn xe hay sao ? Hồi chiều, tôi đã bảo ghé nhà Vũ ngay, ai bảo không chịu nghe.

Đông Nghi làm thình, cô nhấp nhòm không yên cho đến khi vào tới sân bay...

Tùng hồi hả đi gọi xe, còn Nghi chạy một mạch vào phòng đợi lúc này đã vắng người.

Điếng hồn, cô chụp tay một nhân viên hỏi thăm và được biết" chuyến bay có... "Râu xanh" của cô đang chuẩn bị cất cánh...

Đứng tựa vào tường, Nghi méo máo... Thảo Uyên mắng cô ngốc quả là không sai . Chính cô làm lỡ dở mọi thứ rồi , có khoc" cũng đã muộn.

Giọng Tùng vang lên :

- Minh về thôi Nghi !

Nghẹn ngào, cô hỏi :

- Tôi đáng trách lắm phải không ?

Tùng lắc đầu :

- Rồi Nghi sẽ gặp lại anh ấy mà !

- Sao anh biết ?

- Vì hai người yêu nhau, làm sao xa mãi cho được.

Nghi làm lui bước theo Tùng, giọng thẫn thờ :

- Đến bao giờ đây ?

Tùng bí mật :

- Vũ có món quà đặc biệt cho Nghi Nhờ nó biết đâu hai người mau gặp lại.

Cô thở dài :

- Tôi không... thềm cái xe ấy.

Tùng nói :

- Không phải cái xe . Món này đang để ở nhà, trên bàn làm việc của Vũ kia.

Đông Nghi buột. miệng :

- Đôi thiên ng bằng sứ phải không ?

- Ồ, chắc vậy! Tôi chờ Nghi tới đó.

- Anh thường tới nhà Vũ lắm à.

- Vũ coi tôi như em nên hay tâm sự.

Nghi cười buồn. Cô gần như cảm lạnh suốt quãng đường tới nhà Vũ... Anh từng mong đôi thiên nga của mình không chết yếu, không xa nhau giữa chừng. Vậy sao mới bắt đầu, anh đã bỏ đi để em lẻ loi thế này . Những con thiên nga của chúng mình làm sao đủ sức chờ nổi nhớ nhung của em tới anh, ở tận vùng đất xa đó... Rồi biết đâu chừng anh sẽ quên và sẽ không quay về với em.

Đông Nghi ngạc nhiên khi thấy nhà Vũ vẫn sáng đèn.

Cô nghe tim đập mạnh ;

- Ai ở trông vậy ?

Tùng lững lờ :

- Chắc anh Vũ chớ ai.

Nghi áp úng :

- Đừng có đùa với tôi nghe...

Tùng cười toe :

- Ai mà đùa. Không tin cứ gọi thử coi.

Rồi không đợi Nghi, Tùng rống lên :

- Anh Vũ ơi!...

Cánh cửa bật ra nhanh đến bất ngờ, Nghi sững sờ nhìn dáng Vũ sừng sững.

Vừa mừng, vừa giận, Đông Nghi kêu lên :

- Anh không có đi đâu hết , nhưng sao lại gạt em ?

Cô ngồi xuống bên thềm bật khóc làm Vũ cuống quýt :

- Anh vừa ra sân bay tiễn bạn thật mà. Sao em lại khóc ?

Tùng cười hề hề :

- Tại nhỏ Uyên xúi em nói anh về Mỹ luôn... làm hồi nãy ngoài sân bay Tân Sơn Nhất suýt lẹt vì... mưa nước mắt của Đông Nghi...

Cô đỏ mặt :

- Anh chỉ giới hòa với nhỏ Uyên nói láo...

Tùng nhìn Vũ :

- Thư anh nhờ gọi, em đã trao tận tay Giờ em phải chạy ca đêm.

Nghi nói :

- Anh bỏ tôi ở đây à ?

Tùng nhướn mắt tùm tùm :

- Chớ sao ! Tôi đã hết phận sự rồi.

Dứt lời, anh chàng rồ ga vọt thẳng ra đường.

Đông Nghi bồi hồi khi Vũ nắm tay mình bóp nhẹ:

- Vào nhà với anh. Đi Ngông...

Cô phụng phịu :

- Em thích ở đây hơn.

- Sắp mưa rồi !...

Nghi cười :

- Lần nào có anh kê bên lại không mưa thật thật lớn.

- Dù trời sắp nổi bão , anh vẫn muốn biết : Em có yêu anh không ?

Nghi chớp mắt :

- Có hay không , anh biết mà.

Vũ âu yếm nâng cằm cô lên :

- Nhưng anh muốn nghe em nói...

Đông Nghi nũng nịu :

- Nói ra sợ gió cuốn đi. Em chỉ mập máy môi thôi . Anh nghe không được thì... ráng chịu.

Vũ xúc động nhìn cô :

- Vậy thì chỉ có môi mới nghe được lời môi mập máy. Anh phải nghe cho được mới thôi.

Dứt lời, anh cúi xuống hôn lên môi . Cô vòng tay ôm ngang lưng anh khi mưa bắt đầu rơi, và khi bên nhà hàng xóm vang lên bản nhạc cũ...

Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt.

Trời không mưa anh cũng lạy trời mưa...

Hết